وتلې اروا

محمدآصف عمر

په دنیا کې هر دیو ته شاهزاده بهرام په کار دی. خو چې پیدا شي. د الیشنګ ولسوالۍ د سالاو دره له شماله جنوب ته غځېدلې ده. کلي یې د سیند پورې راهورې پراته دي. کروندې یې لکه له سیند څخه ختلې زینې. دلته د داود خان د زمانې تاو راتاو سرک تېر شوی، او د کاوون غره عظمت ته یې سر په پښنو کې ایښی. پر سرک د غونډۍ په لمنه کې سړی روان و. له هر قدم سره یې ببرسر جیټکه خوړله. تابه ویل په پښنو کې یې توري څپلۍ نه، درنې زولنې دي. خلاصو بندونو یې شاته پر خاورو کرښې باسلې. توري مېږې او سرې غوا به کله کله د تېز لمر له کبله پښنه واچوله. مګر د سست خاوند لپاره به یيا سستې شوې. سړي غټې سترګې د غونډۍ ترشا سپېره غره ته واړولې. د خپلې نیا خبره وریاده شوه «زویه! ماندلو غر پخوا د شنو او ممانو باغ و. خلق به د مېوو ټولولو ته په مېله تلل. یو وخت ورته امدا خلق دېوان شول. ونې او بوټي یې له بېخه باسل. په تناره کې یې سوزول. یو شازاده بارام پیدا نشو چې مخه یې ونیسي» سړی په تصور کې د غره تېر شینوالي او د مرغانو شور ته لاړ. موسکی شو. شاته یې د کوم شي خرپه هار واورېد. لکه ځناور چې د مړ حیوان غوښې شکوي. وربېږدېد. ژر یې مخ واړوه. تر سرک لاندې کړوپ ځوان د غنمو لو کوه. د سیګرېټ لوګی یې تر برګ دسمال لاندې پر ګلابي مخ او سور پیکي خپرېده. سړي ترې ښه خاطره نه لرله. یو وخت یې په ډنډ کې دومره غوپې ورکړې وې چې یو ساعت یې سا سوزېدله. مګر بل وخت د پشه یانو ښځې بره خپلې درې ته روانې وې. یو هلک پسې غږ کړ. همدغه ځوان پرې غصه شو. ویل پشه یان په موږ اعتبار لري. ته مو نوم مه بدوه! دا کار یې دده په زړه ولګېد. اوس سړی د تېږو په باره ورکېوت. د پخو غنمو بوی یې دماغ وتخنوه. مالونه پر سرک ودرېدل. مېږې غاړه اوږده کړه. وبغېدله. لکه د خاوند کار چې غندي. سړي غټې سترګې برګې کړې. په سوړ غږ په پزه کې وبنګېد:

– بلا! چیشی دی؟ خوابنې!

ځوان واورېدل. سر یې جیګ کړ. نیم نېغ شو. ملا یې شخه شوې وه. خوله یې له سیګرېټ سره کږه ونیوله:

– اوو، اوو، اوو، لالټی دی لالټی!

سړي سیګرېټ ته لاس وغځوه. ناره یې کړه:

– ډیز، ډیز، ډیزززز، شامټی دی شامټی!

ځوان په خندا سیګرېټ ورکړ. [illegible] په [illegible] سولو [illegible] ول.

– وه خوار شې! زما نوم شا[illegible]مد دی.

سړي له سیګرېټ څخه دوه اوږده کشه وکړل. له خونده یې سترګې پټې وې. له نرۍ پزې راوتی لوګی یې په ببرو برېتونو، ببرې ږیرې او ببرو وېښتانو کې تیت شو. لکه په ځنګله چې ګردلې تېرېږي. سترګې یې پرانیستې:

– زما نوم ام لال مامد خان دی یارو. ته څه خبر یې؟ زه لا پیدا نه ومه. ابا مې خوب لیدلی و.

–هاو، پیغمبر ورته ویلې وو چې زوی دې پیدا کېږي. نوم پې لال مامد خان کېده. که چا لالټی وویلې خدای یې وهي.

– ډک یې که ـه ـه! اغه دی خبر یې.

– هاوکنه. دا ډوزه خو ته هره ورځ ولې.

– اخی! ونښتلې. په امد قه خبره لکه قارغه د دوزق په دام کې ونښتلې.

–آهاها ښه ځا، توبه! نور نه ویمه. ای لال مامد خان اکا! هه واخله! لږ لو خو وکه کنه!

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اوح اوح! د ابا دې څو نوکران دي؟
– خوارشې! ته ابا څه کې؟ پیسې درکومه.
– ډک یې که ـه ـه! چې په کاسه کې یې راکې په غلبېل کې یې راکه!
– ښه ځا! چرس درکومه.
لالټي یودم سر ټیټ کړ. شا وخوا یې لکه غل وڅارله. له شاه محمد څخه یې لور واخېست. وپسېد :
– ورو غرېږه! ته خو یې جنتي مخ راوښیه کنه یارو! چې دا زړه مې پې ټکور شي.
– ها ها ها ها، ته کار شروکه! جنتي مخ به یې پیدا شي. ماته مالومه ده چې چا سره شته.
لالټي لور وغورځوه. نېغ شو :
– ډک یې که ـه ـه! د پردي خیرات کې سپي په ډانګ وهې؟
په شاه محمد د لور غورځول بد ولګېدل. لالټي یې ټېل وهه. هغه د غنمو په سترې ولوېد. سیګرېټ چخپیت شو. ځوان وویل :
– اله پاسې! لو وکه! اله! سیګرېټ خو خوشې ندی. پاسې پاسې!
د لالټي رنګ داسې وتښتېد ته وا اوس یې دار ته خېږوي. په دروغو یې ملا ونیوله. له زګېرویو سره پاڅېد :
– وی الاح! ملا مې ماته شوه ح. درد کئ ح. مړ شومه ح.
ځوان یې مټه تاوه کړه. دده له درده اخونه وختل. د سپین ټیکري ښځه د سرک څنډې ته راغله. غږ یې کړ :
– د پروانې ابا! دلته چیشی کی؟ کور ته ری شه! زرکوه!
د ښځې ګرد مخ له غصې پړسېدلی و. د هغې حوصله او غیرت هرچا منل. ویل یې د قسمت کارونه دي. که نه دا ښځه ددې سړي لایقه نه وه. شاه محمد د لالټي لاس پرېښود. هغه هم د دروغو زګېروي بند کړل. د خړو جامو شاته لمنه یې ټک وهله. په ښځې پسې پر خام سرک روان شو. لکه ماشوم چې ښه پوهېږي پلار جزا ورکوي، خو تښتېدلی نه شي. غوا او مېږه هم په خاوند پسې بېرته وګرځېدلې. سرې د غونډۍ په لمنه کې په لرګینې دوه پټه دروازې ننوت. ښځه مخامخ د دوو کوټو په مخ کې تشو کټونو ته روانه وه. پیغلې لور یې پر پلاستیکي فرش جامې قیچي کولې. ښځې مخ راوګرځوه. پېړې شونډې یې ورېږدېدلې :
– اله خدای خو دې وخله! چې دا ته بیا څه مصیبت یې؟
لالټي وتښتېد. مېږې او غوا هم ورسره منډه واخېستله. هغه د حویلۍ په نا هواره برخه جیګ شو. ویې ویل :
– وه ما چیشی کړي؟
– تا چیشی کړي، آ؟ د کوره ولې ووتلې؟ چېرته روان وې؟
– وه خو مرو ویلې مالونه وږي دي. اغه خو یې څرولی نشي کنه. پیغله جلۍ ده. اغه ده پو ښتنه وکه!
– وی الا، مروه دروغو ته مه مجبوروه کنه! نا، دا ما سبایي وخته د درمنځي اخېړ ولې شروکه؟ چې مال ته ری شمه کنه. شرمېږې خو نا. ښځه کار کئ ته بې ننګه مړې سترګې ناست یې. نور غمونه پې دپاسه راوړې.
– وه د چیشي غمونه؟
– تا ته مې ویلي نه وو چې دا وار دې چرس وسکل درنه ځمه؟ آ؟
– ډک یې که ـه ـه! چرس چېرته دي؟ په سپینه ورځ دروغ وایې.
– داح! په ټوله دونیا کې د دروغو بیرق دده جګ دی، دروغجنه زه شومه. ای اغه لوګی د چیشي و، آ؟
– کم لوګی؟ ځه ځا! غلې! له خېټې ګډه یې.
– وه خدایه! نېغ په سترګو رانتوځې. ما کتلې ښا؟ بس خلاص، ونشوه. وه جلۍ د خلقو نوکري پرېده! راځه چې ځو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ودرېږه! ښځې ودرې کنه! اغه سيګرټ وکنه.

– وی‌ی‌ی‌ی! تبا شې! بيا دې چيشی خرڅ کړي؟ اله جلی! دا کالي وغورځوه ويمه! نغری وګوره!

مروه د کوټو شاته د نا هوارې برخې بره کونج ته وختله. تر څپرې لاندې پر پلاستيکي فرش يې لوښي وکتل. غږيې کړ:

– نا ادې. کاسې، پيالې، ځمڅی، ديګونه، چاينر، ټول شته.

– اح، ښځې! څنګه شو؟ اوس ته ښه شوې که د ايړابو سپی؟

– سپی ته يې. بل شی به دې پټ کړی وي. وه جلی! ککری دې وخورمه! زر کوه کنه! څه چې هاشم لالا کره ځو!

– وه د دا هاشمټي نوم مې په کولمو درد راولي. خدای دې مردار کي، چې زما د پرو زړه په قبر کې يخ شي.

– بس که بس! لالا ته مې ښېرا مه کوه! لورمې تا ووجله تا. که تا چرس نه سکل سم سړی به وې. چا به درپورې نه خندل. پروانې به جنګ نه کوه. اخ سړيه، ويمه خدای خو دې يا تا وخلي يا ما! ستا د لاسه مې دا شل کاله ښه ورځ ونه ليدله.

ښځه په ژړا په سره لمر کې پر کټ کېناستله. لالټي د دېوال سيوري ته مېږه او غوا په موږيو پسې وتړله. مروه بېرته راغله:

– خير دی ادې کنه! ته غلې شه! ګټه نلري.

لالټي وګڼله چې د ښځې قهر سوړ شو. هوارې حويلی ته کېوت. هغې په سلګيو کې وړې نرۍ سترګې آسمان ته جيګې کړې:

– وه خدايه پاکه! څنګه مردار قسمت دې راکړی دی؟

– ډک يې که‌ـه‌ـه! ما غوندې ځوان دې په ټوله خېلخانه کې نشته. ما پسې جينکۍ تښتېدلې.

– کشکې! زه به درنه خلاصه ومه.

– ته ام راته بوڅه بوڅه کېدلې. هېر دې شو؟

هغې ته په ژړا کې خندا ورغله. مروې هم پخ وهل. ښځه پاڅېدله. مېږه ته يې په ملا کلکه سپېړه ورکړه:

– خاورې دې په خوله شه! چېرته ونه وايې! خلق به وايي چې ربنتيا.

د لالټي په خښتک کې يو څاڅکی متيازې لاړې. ايله يې تريخی پيدا شو. په ښځې يې چېغه کړه:

– مه کوه‌ه‌ه! ډرت وار وکې.

تريخی يې همدومره و. روان شو چې د حويلۍ په کونج کې په تشناب کې خښتک ومينځي. ښځې وويل:

– ای تبا مړيه! ماويلې د ښکارځي پټی هاشم لالا ته ورکه! په شاړه چيشی کوو؟ للمي ام نه کئ.

– چيشی؟ چې زه جوندی يمه ولا که يې پکې ولګئ.

– ضد مکوه! اغئ خپله ګونا منلې. په خوشې درته شاړه ابادئ. ويلې لو ته ام راځو. نور چيشی وکي؟

مروې غږ کړ:

– ادې مې ښه وايي. ور يې که! ښې پيسې درکئ. په سم ځای کې پې دوه پټيه کېږي. زمنږ پکې ګټه ده.

– غلې شه! هرکله، ادې مې ښه وايي، ادې مې ښه وايي. سباګل راته اغه نه ډېرې پيسې راکئ.

– دروغ وايي. ماما خو مې پکې قلا اچئ. سباګل پې چيشی کئ؟ خوشې ګرمول کئ.

دې کې د دروازې ګړز شو. ډله ماشومان ننوتل. يو غږ کړ:

– ای اغه کندو بيا راغلی. وايي لالټي ته نارې کئ.

ده ورپسې منډه کړه:

– هئ د سپي زو! ادې ته دې د سپ نوم واخله!

ماشومان په خندا وتښتېدل. لالټي ښځې ته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– لاړ شمه، که مېلمه ته ام ته غېږه ورکی؟
ښځه وبنګېدله. مخ يې واړوه. مروې غږ کړ:
– ابا ودرېږه! تنهې دې بيا خلاصې کړې دي. کولمې دې ورسره ګنډه دي.
هغې د پلار ګرېوان وتړه. په سر او ږيره يې نرم لاس ووهه چې وېښتان يې سمې. د لور مينه او د هغې د پستو لاسونو تماس لالتېي ته لکه د قو د ښکو کټ و. د پينځو حواسو سترګيا يې ورسره ورکېدله. دی ووت. يو دم يې له تعجبه وروځې بره لاړې. ببر سر يې وګروه. ښځې او لور يې د دروازې له درزونو کتل. پر سرک دوه تور لنډکروزران له ډېر پاکولي ځلېدل. څنګ ته يې وسله وال کسان ارت ولاړ وو. داسې ګاډې دلته ماشومانو څه، چې لويانو هم اول ځل ليدل. د کلي موټر خو لکه ټکر شوي، عقب نما ښيښه نه لري، په سترګو ړانده وي، پمپر يې ځړېږي، د رنګ ځای سم نيم ګلګل نيولی وي. هلکانو په سور لمر کې د قيمتي موټرو سيل کوه. دوه تنه ترې کېوتل. لالتېي د چاغ سړي د شتري واسکټ له پاسه لاسونه تاو کړل، لکه فيل چې په غېږ کې نيسي:
– وه سباګله! په خيرونه يارو! عمر دې ډېر دی. امدا اوس مې ياد کړې. چې راتلې ټليفون به دې کړی و. پسه مې درته چپه کوه.
کليوالو هررر وخندل. د دروازې شاته ښځې اسويلي وکړ. لور يې په ملا لاس کېښود چې آرامه شي. په خندا کې د سباګل د پوکانۍ په شان غومبري او ګردې سږمې لا وپړسېدلې. غونډ منډ کس ته يې لاس ونيو. په نري غږ يې وويل:
– وروره ګله! هېواديار صيب په کابل کې ډېر غټ ريس دی. هېواديار صيب! د شربت خېلو اصل کلی لاندې دی. اغه د پټيو منځ کې ونې او کورونه وينې؟ خلک چې ډېر شوي، پاس غونډۍ له راختلي دي.
لالتېي هېواديار ته هم غېږه پرانېسته. خو هغه تش لاس ورکړ. د سپين واسکټ له جېبه يې غټ موبايل وباسه. مسېج يې وکوت. بېرته يې کېښود. سپين پکول يې په تکو تورو وېښتانو سم کړ. دروند غږ يې له ستونې ووت:
– سباګل ويلې په سالاو کې يو ځای دی، ښکارځي يې بولي. ما ويلې دا نوم مې خوښ شو. چې ويې نه ګورمه نه کېږي.
– ډک يې که ـه ـه! تاسې نو د هوسيو ښکار ته راغلي يئ.
– نا نو، الته هوسۍ شته؟
– چې نشته نو بيا ولې ورته ښکارځي وايي يارو؟
کليوالو بيا په زوره وخندل. ماشومانو نارې کړې:
– لالتېي دروغجن، لالتېي دروغجن!
ده بې له مخ تاوولو په جيګ غږ ځواب ورکړ:
– څوک غاپي؟ د سپي زامن! څوک غاپي؟ د سپي زامن!
هېواديار او سباګل پخ وهل. ماشومانو بيا بيا نارې وهلې. لالتېی تنګ شو. تيږه يې واخېستله. هغوئ وتښتېدل. تيږه يې څنګ ته ولګېدله. لالتېي مخ بېرته راوګرځوه:
– هېواديار صيب! دا د بې سېواده بچيان دي. تربيه نلري. تاسې مه خفه کېږئ ښا؟
– نا نو، خير دی. واړه دي. نه پوهېږي. څنګه؟ ښکارځي له ځو؟
لالتېي د کور بندې دروازې ته وکتل. د ښځې عکس العمل يې ونه ليد. سر يې وخوځوه. مخکې شو. سباګل ورباندې غږ کړ:
– چرته چرته؟ وروره ګله! ګاډې له وخېجه!
لالتېی له خندا شين شو. د شاتني موټر په مخکيني سيټ کې کېناست. د کلي د غټو او وړو خولې وازې وې. لالتېي پزه جيګه ونيوله. دده لپاره د بري شېبه وه. د کلونو کلونو د سپکاوي او ځورونو د غچ شېبه. کاږه کاږه يې هر يو ته کتل. لکه چې وايي ما خو وينئ؟ تاسې کله په داسې موټر کې ناست يئ؟ دوئ حرکت وکړ. په تخت کې کېوتل. هېواديار شا وخوا ته نظر واچوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نا نو، دغه ځي له ولې تخت وايي؟ دلته خو مکتب دی او جامع جومات.
لالټې وخندل:
– پخوا اوار میدان و یارو. دا نوم پې زما غورنیکه ایښی. امیر حبیب الله خان چې یې ملاقات ته راغی، دلته یې کېښوه.
– نا نو ستا غورنیکه دونه غټ سړی و؟
– ها و کنه. خلقو یې مخکې ټرت نشو کوی. د لغتو لاندې یې وجل.
– نا نو امیر حبیب الله خان چرته ناست و؟ الته به مو پخه څپره وهلې وه. خلک به سیل له راتلل. تاسې له به کاروبار پیدا شوی و.
– ډک یې که ـه ـه! د چرګ نه د مالګې څټل غواړې؟ دا خلق د تاریخ په ارزښت څه پوهېږي؟
هېوادیار او سباګل وخندل. دوئ روان شول. د تورو ترږو پر کنډو واوښتل. هېوادیار ټوله لاره په کاغذي دسمال تر ګردې ږیرې لاندې پیږې غاړې خولې وچولې. ګرمي دومره نه وه، نه فاصله زیاته وه. خو په لاره کې یې باید په هر قدم کې له خښو تیږو پښه اړولې وای، له کندو کپرو ځان بچ کړی وای او په ترږو ختلی او کېوتی وای. سباګل خو به کله کله ودرېد چې اوږدې ساګانې واخلي. مګر د لالټې چورت هم خراب نه و. زر ځله یا ولسوالۍ ته، یا د خلکو نه پټ د چرسو څکولو ته په دغه لار تللی راغلی و. هره تیږه او کنده کپره ورته معلومه وه. پښې یې اتومات اوښتلې. بالاخره ښکارځې ته ورسېدل. هېوادیار شاوخوا وکتل. د غرونو په منځ کې نسبتن برابر ډاګ و. د ختیځ خواته د برج په شان د نیغ او یکړه غره پر سر زیارت د سړي پام اړوه. لاندې په هواره کې هرچېرته خلکو د ځای جرولو ته تیږې اچولې وې. یو نیم اباد پټی هم ښکارېده. لالټې وویل:
– هېوادیار صیب! دا ام پوخ تاریخي ځای دی. د وروس په زمانه کې مجاهدینو دلته خلق وجلو ته راوستل.
د هېوادیار یا خبره خوښه نه شوه، یا په سیل بوخت و. ځواب یې ورنه کړ. سباګل دغره بیخ کې نیمجوړ پټي ته اشاره وکړه:
– وروره ګله! اغه تیږې چې پکې ماتې دي، امدا د لال مامد خان ځای دی. کنه؟
– بالکل. سورنګان الوزومه یارو. مزدوران مې اچولي. دا غر ټول ابادومه. په سر کې برمه وهمه. یو جرنده اوبه وځي.
هېوادیار په خندا پټي ته ورغی. د ماتې تیږې ټوټه یې سترګو ته جیګه کړه. دلته لالټې سباګل ته په غوږ کې وپسېد:
– ای! په قسم مړ شومه. تیلم تیلم یمه. چرس راکه چرس!
سباګل په سپین څادر د مخ خولې وچې کړې. د غټ ځان په پرتله په نري غږ یې وویل:
– اغه بله ورځ مې یو بلا درکړل. ختم شول؟
– نا، اغه مې ماښو کې پټ ایښي. بچي راباندې پوه شوي. الته مې نه پرېدي. خیر دی کنه. دوووونه پټه راکه!
– وروره ګله! څه مشکل دی؟ اوس خو دې ښځه نشته. ددې ځي نه راسن ماښو ته لاړ شه!
– نا کنه. چې الکان د سپي زامن مې وګوري چیغې وهي. ټوله دونیا خبرېږي. ای پښې به دې ونیسمه!
– ننا، پاڅې پاڅې! ویمه غلی کېږې که نا؟ ګوره دغو سنډا ګانو ته وایمه؟ وهي دې.
لالټې د هېوادیار باډیګاردانو ته وکتل. ژړپاڅېد. له ډاره یې سترګې بلې خواته واړولې. مخ یې آسمان ته کړ:
– اخ خدایه نو! دا چیشی شو؟ ستا په لویه پاچایي کې منږته دووونه ذره نه رسیږي؟
سباګل له خندا شین شو. هېواد یار په ټول پټي کې وګرځېد. آن غره ته وخوت. یوه تیږه به یې په پښه واړوله. بله به یې سترګو ته جیګه کړه. ځمکه به یې په تېره تیږه وکیندله. لکه علمي څېړنې چې کوي. د لالټې ورته دومره پام نه و. خو سباګل ترې سترګې نه اړولې. هېوادیار پاس غره ته وکتل. ویې ویل:
– یره دا ځای مې خوښ نشو. دلته څه دي؟ سپېره خاوره، سپېره کاڼي. که زه لال مامد خان ومه دا مې یا خرڅوه، یا بدلوه.
– صیب! دلته چې اوبه وباسمه په کال کې شپږ فصله راکئ. خلق یې ځکه رانه غواړي کنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اوبه د کومه شي؟ خوشې ځان مه غولوه! چې خلک یې غواړي ور یې که! ځان تې خلاص که!

– ښه ځا، وبه ګورمه. اغه یو خو د سپي زوی دی ښا؟ چې خپله ادې ام راکي ولاکه یې پکې ولګئ.

– څوک؟ ولې؟

– یاسین، د هاشمتي زوی. تاسې نه خو پتېه نده. خپل خلق یئ. ما لور ورکړې وه. د سې جلۍ وه چې چې چې. ویمه سپوږمۍ ته ګوره کنه. دغه د سپي زوی راته ووجله.

د لالتې سترګې ډکې شوې. هېوادیار د لاس تیږه وغورځوله. ویې ویل:

– الاااااا! ولې؟

– په خېټه کې یې په لغته وهلې وه. بیا مریضه وه وه وه. اخېر یې قرار سر کېښوده. امدسې لاړه.

– ویشششش! خدای دې وبښي! ته نو مه جاړه! اوس یاسین درنه مځکه غواړي څه؟

– هاو. ښې پیسې امراکئ. که یې بدله کمه، په ښه ځای کې دوه برابره پتې امراکئ.

– ساده سړیه! ور یې که، چې جزا ووینې.

– نا یارو، د لال مامد خان یوه خبره ده. زه دلته نوم لرمه. ایزت لرمه. په دا یو د سپي زوی یې نه خرابومه.

– نا نو خلک به وایي آفرین! خپلو غلیمانو له یې داسې ګوزار ورکو. که څنګه؟

– هېوادیار صیب! مه کلکېږه! د نر سړي خبره نه بدلېږي ښا؟

– نا نو، نر خو بدل اخلي.

– منمه. بالکل منمه. مګر پتې ناموس دی. لکه لور. لور سړی د سپي زوی ته نه ورکئ. ښا؟

هېوادیار د هغه له هر مخالفت سره ککره شاته وړله. یا د لالتې بې عقلۍ ته حیران و، یا غصه ورتلله چې ولې یې خبره نه منل کېږي؟ سباګل ته یې اشاره وکړه چې ته هم څه ووایه. هغه لالتې ته مخ واړوه:

– وروره ګله! د مشرانو خبره ومنه! خدای به دې کله ام نه خرابئ.

– ډک یې که ـه ـه! ته ام وایې؟

سباګل یې تشې چونډي کړ. دده له درده اخ ووت. هغه ژر وویل:

– هاو کنه! یو زه او ریس صیب نا، هر سړی درله امدا وایي.

د لالتې په یاد شول چې هغه ویلي وو زما او ستا خبرې چاته مه کوه. مګر له انډیوال څخه د پټولو کار یې خوښ نه شو. هېوادیار ورته معصوم او غولېدلی وبرېښېد. یو دم یې سپین غونډاری له ځمکې واخېست:

– هېوادیار صیب! دا سر په تیږه ووهمه؟آ؟ امر وکه یارو! امر وکه!

– ننننا، کېده کېده! دا څه کې؟ داسې مه کوه نو!

– ویمه ستا دپاره سر ماتومه سر! خو یاسین ته د پتې مه وایه! دا د سپي زوی چې جوندی ګرځي شوکر دې وباسي.

– لال مامد خانه! ته بیا هم چورت ووهه! خپله په ګټه او تاوان پوی یې. مونږ به تا غوندې شخصیت له څه لاره ښایو؟

– هاو، ډېره مننه چې زما د شخصیت قدر پېجنئ. د زړو قدر په زرګر وي.

سباګل وخندل. لالتې ورته تریو شو. د هغه له لاسه یې تشې سوزېده. دوئ ښېرته وګرځېدل. غلي روان وو. لکه دلته په راتګ چې پښېمانه وي. یا د لالتې انکار خفه کړي وي. د تورو تړو په کنډو کې یې پام ښېر مېر سړي ته واوښت. د خیرو له لاسه یې مخ لکه د موټرو مستري، ککړ پکړ ښکارېده. وښتان یې غوړ وو. لالتې ورته اشارې کولې چې لېرې ځه. ریس وپوښتل:

– لال مامد خانه! دا دې انډیوال دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ګل مامدخان؟ هاو يارو. ظاهر ته يې مه ګورئ! په ټول سالاو کې دويم شخصيت امد قه دی.
– ښاا!؟ نا نو، په دغه لوی شخصيت کې څه ښه والی دی؟
– ويمه د خدای نه جار شمه، د زړه غړدې اوري. په سخته کې درسره درېږي.
سباګل په خندا شو:
– ريس صيب! دغه شخصيت له دلته خلک ګلټی وايي.
لالټي وبنګېد «څه د خلقو ښځ» سباګل چوندي کړ. دده چيغه پورته شوه «مه کوه ه ه!» تشي يې وسولوه. هېواديار له خندا شين و:
– مه يې پاذابوه کنه! لوی شخصيتونه نازک بدنه وي.
مېلمانه بيا په کنده کپره لاره کې په سختۍ روان وو. خولې يې کولې. سا يې سوزېدله. تخت ته ورسېدل. خلک له ساتونکو راتاو وو. پوښتنې يې کولې چې له کومه راغلي يئ؟ دلته څه کوئ؟ هېواديار او سباګل موټر ته وختل. لالټی پوه شو چې هغوئ يې همدلته پرېږدي او ځي. مګر ده غوښتل چې تر کوره يې ورسوي. ژړيې سرد موټر په کړکۍ کې دننه کړ:
– هېواديار صيب! ددغو شاته پاتې خلقو مخ کې به ښنګه په پښنو ځمه؟ آيا تاسې دا لازمه ګڼئ؟
– هاهاهاها. نا، کېنه صيب!
لالټي هم وخندل. شاتنې موټر ته وخوت. ښيښنه يې ټيټه کړه چې خلکو ته سم ښکاره شي. ماشومانو او ځوانانو يو بل چوخول. ده ته يې ګوته نيوله. دی نو سم اسمان ته ختلی و. په خپل کلي کې هم د ټولو مخ ته شخ کېوت. روانو موټرو ته يې لاس جيګ کړ:
– ډېره مېرباني! منږ او تاسې بيا ملاقات کوو.
د خلکو خولې وازې وې. ده ته خدای موقع ورکړې وه. په ټولو برګ شو:
– چيشی دی؟ کله مو اينسانان ليدلي ندي. وحشيانو!
سريې وخوځوه، کور ته ننوت.
∞∞∞∞
لالټی په کټ کې لکه مار تاوېده راتاوېده. دا يې په خوب کې په چرسو بار خر ليده. له نژدې کېدو سره به خر د سپي غپا وکړه. ده به پښه ونيوله. بيا به پسې وځغاست. خر د کلي د ملک ځنګ ته د سروزرو په صندق بدل شو. دی نژدې ورغی چې وايې خلي. ملک پړانګ شو. حمله يې وکړه. لالټی په کټ کې نيغ کېناست. بدن يې رېږدېده. سا يې سوزېدله. په دوو نورو کټونو کې مور او لور پر ځانونو ټيکري کش کړي وو. په درانه خوب ويدې وې. په ګاونډ کې سپي غپل. له لېرې د شرشرې او سورلنډي غړ راته. مګر د لالټي زړه تر چوېدو تنګ و. لکه جهان چې ورباندې پړمخې پروت وي. بس په ژوند کې يې يو شی غوښت، چرس. مجنون به هم په ليلا پسې دومره لېونی نه و. نور نو يې نه د ښځې د قهر خيال ساته، نه د لور د خفګان. خړ څادر يې په اوږه کړ. پاڅېد. د تازه پچو بوی و. مېږه وبغېدله. ده وهم نه کتل. دروازه يې خلاصه کړه. پر سرک چپ لاس ته وخوځېد. تر تورو ځپليو لاندې شګو غژه هار کوه. لږ مخکې په نرۍ لاره د غره په لور وګرځېد. د موبايل څراغ يې ولګوه. د وچ خوړ په غاړه روان و. نرۍ شمال يخ ولګېده. ورسره يې د زړه تنګون ورو ورو کم شو. ايله يې شپه او ډار وپېژندل. پښنه نيولی شو. مګر نن يې بېرته ګرځېدل په خيال او خاطر کې هم نه راتلل. يا په چرسو شهيد يا غازي. له خښو تيږو يې اتومات پښنه اړوله. هرځو مره چې يې فکر روښانه کېده هغومره يې وېره زياتېدله. غوږ ته يې شرپه هار راغی. زړه يې وډېېد. ودرېد. شاوخوا يې رڼا واچوله. د خپلې نيا د شيشکو کيسې وريادې شوې. اوس هرې غټې تيږې ته ځير کېده. بالاخره د ماڼو خوړ بوی ولګېد. د غره په بېخ کې د پلنو بوټو تور ځنګل ته ورسېد. ملايانو آذانونه وکړل. سودا يې شوه چې ښځه او لور يې ويښنه نه شي. په ماڼو تېز ننوت. د چينې په نريو اوبو کې يې ځپلۍ وشړپېدلې. کړوپ کړوپ مخکې لاړ. د ګڼو بوټو منځ ته يې رڼا واچوله. نه زېړ پاکټ و، نه چرس. زړه يې بيا هماغسې تنګ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په جیگ غږیې کنځا وکړه. مخ یې شاته واړوه چې ووځي. نابېره دوه تورې او جیګې بلاګانې یې خولې ته ودرېدلې. درنده سپېړه یې په مخ وخوړله. له چیغې سره یې موبایل له لاسه ولوېد. چررر میتیازې یې له خښتګه تویې شوې. درب شو په ځمکه ولګېد. سیمساره په منډه له ماڼو ووتله. د غټې تیږې لاندې پټه شوه. د لالټي د جسد د پاسه په هوا کې د سړي څېره ښکارېدله. لکه پر توره تخته د تباشیر رسم. مخ یې ده ته ورته و. خو منظم، لکه له نایې څخه چې راوتی وي. ترنامه لاندې تنه یې نه وه. رسم په هوا کې یوې او بلې خواته لاړ. لکه سرګردانه چې وي. بالاخره کلي ته روان شو. په نیمه لاره کې یې دوه تنه ولیدل. په غورو غورو بره تلل. دی د توتو د نیالګیو پر سرتېر شو. کورونو ته ورسېد. تر سرک لاندې په ویالې کې سړیانو او دسونه کول. په حویلیو کې یوه نیمه ښځه ګرځېدله. مروې له کټونو توشکې ټولولې. مور یې له بهره راغله:

– میرا ثمرې ایچېرته نشته. خدای خو دې زر په تخته کې چې تې خلاصه شمه!

بیک یې له کوټې راوباسه. لور ته یې وغورځوه:

– مریه! چیشي ته ولاړه یې؟ هه، واچوه کالي واچوه!

نجلۍ زړه نا زړه کوټې ته ننوتله. لکه پر مور چې له باور سره سره په دغه کار کې خیر نهویني. له فلزي بکس څخه یې یوه غېږه جامې ووېستلې. د کوټو مخ ته یې په کټ وغورځولې. ښځه له ځان سره ګډه وه «غوا او مېږه ام په تورې خرڅومه. د خپلو بچو سره به یوځای شي. دی دې سنکتیا وخوري!» په ژړا شوه «ټول عمر ورسره په شرمو شرمېدلې یمه» د تباشیر رسم د مور او لور په غوږ کې چیغې وهلې:

– لعل محمد مړ دی. های! اورې؟ لعل محمد مړ دی.

دروند غږ یې انګازې کولې. خو هغوئ نه اورېده. رسم کله د یوې له مخ سره ځان جنګوه کله د بلې. کله یې له متو د کشولو کوشش کوه. مګر چا نه احساسوه. نجلۍ درګرده په بیک کې جامې منډلې. د رسم زړه تنګ شو. د کوټو دپاسه لاړ. په کلي کې وګرځېد. یوې ښځې غوا لوشله. بله په لمانځه ولاړه وه. بلې په نغري کې د اور بلولو کوشش کوه. سړي له جوماته پر سرک راروان وو. رسم یې مخ مخ ته کېده. خو چا نه لیده. اوس بېخي ړنا وه. رسم له ناچارۍ بېرته ماڼو ته لاړ. دوو کسو د لالټي جسد پر څادر سمه تخته اچولی و. یو تن کلي ته منډه واخېستله. رسم جسد ته مخامخ په هوا کې ودرېد. د لالټي ورپام شو:

– چیشی دی؟

د رسم دروند غږ انګازه وکړه:

– ته مړ یې.

– وی ښا. ته ایزرایل الی سلام یې! ستړی مشې یارو! هی په خدای! ای پام دې دی؟ منږدواړه بېخي غبرګونکي ښکارو. ونیسه نو! خپل ورور ته یو سګریټی خو پیدا که کنه! ګران درباندې نه یمه؟

– اخله‌هه! عزرایل چېرته دی؟ زه ستا اروا یم.

– ډک یې که‌هه!

– بس دی! ډېر دې ډک کړل. دغه حال ته یې ورسولې. نور دې نه پرېږدم.

– چیشی چیشی؟ ته کم د سپي زوی یې؟ لوېشتینکه!

– داح، یو خو ستا خوله نده، ډېران دی. د سرېتوب خبره به ترې وانه وړې.

– څه ستا په سرېتوب...

– چوپ! کنځا نا!

– اوهو! اوهو! امرونه ام کئ! ای ای! کور کې خیریت دی؟ لوی واړه ښه دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بس! ماسره به سم غږېږي! يو مې په نشي، بل په کنځا زړه تنګېږي. سر مې ګرځي. سا مې بندېږي.
– اها! خپله قواره دې ليدلې؟ د نانځکې نه چې پښتې وباسې. هاهاهاها
– دادی نو! دونيا په لېوني پورې خاندي، لېونی په دونيا پورې. ای! زه نيم په تا کې پاتې يم. چې بدن دې خوسا نشي.
– هاهاهاها، ډېز، ډېز، ډېززززز، هاهاهاها
اروا حيرانه پاتې وه چې ده ته اوس څه ووايي؟ اسويلي يې وکړ. پر خېټه يې کېناستله. لالتې سترګې تېرې کړې:
– ما! ما! لرې! لرې! په تشي مې ونه لګېږې!
– نه، زه وزن نه لرم. تشی دې ولې؟
– ډک يې کهـهـه! ته څنګه اروا يې؟ زما درد نه احساسی.
– درد احساسوم. خو سباکل په څه شي ژوبل کړې؟
– وه خدايه! وړوند وې؟ اغه د سپي زوی دوه واره په امدقه يو ځای کې چونډې نه کړمه؟
اروا په چورت کې سر وځنډه. په تېر راچنګه شوه. لالتې غږ کړ:
– وه وه! چيشی کی؟
– ننوځم. د نه سرېتوب دې دا کټه ده چې د عزرايل نه هم هېر يې. پرېده نو چې ننوځم!
– نا، ما درنه غوښتي دي؟ آ؟ لکه کو څه ډبی سپی بې ستهرا روان يې. ځه ورک شه! ايجازه نشته.
– وا! ته څومره کم عقل يې؟ قاتلان پيدا که! جزا ورکه!
– ډک يې کهـهـه! بلاګانو ته؟
– بلاګانې؟ نه نه، هغه مخپټې بنيادمان وو. پرېده نو! زه چې درننوځم، څه چې ما ليدلي ته يې هم وينې.
– ناء. نه غواړمه. رنګ دې ورک که!
– ښه؟ همدا سې؟
– نو چيشی؟
– پښېمانه به شې. بيا چې زارۍ وکې، د غه مردار مخ ته دې ګورم هم نه. پوه شوې؟
– هاهاهاها، اوس دې منمه چې زما اروا يې. کنځا کوه! زړه يخوه يارو!
– دا کنځا نده. حقيقت دی.
– خير دی! چې ماسره ګرځې په کنځا به ام راشې. هاهاهاها
– نهء. زه به تا د کنځا نه راګرځومه.
– چيشی؟ ستا اغه پلار يې نشي کولی، ته خو يې لوېشتينک بچی يې.
– وبه ګورو! خبره واوره! ته خو ما نه پرېدې چې درننوځم کنه؟ هلته زما او ستا ښځې کالي ټول کړي. روانه ده.
– په مخه يې ښه! چيشی چيشی؟ اغه زما ښځه ده. بل وار دا جک ونه وهې!
– زه ستا اروا يم! زما هم ده.
– غلی! غلی د سپي زو! په دا خوله دې وهمه!
– ته؟ هاهاهاها، تا کې دومره غيرت له کومه شي؟ ای خبر يې؟ هغه غوا او مېږه هم بيايي.
– ډک يې کهـهـه! ته خو تر ځانه ام قمقل يې ولا! ټول کور دې په شا کې. مړې پې چيشی کئ؟ هاهاها.
– وه دا څه وايي؟ اغه د لور سره د هاشم کره ځي. د هاشم او ياسين کره. پوه شوې که نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بلا ورپسې!

– وه! وه! هغوئ زموږ پروانه ووژله. هېر دې شول؟

– چېرته مې هېرېږي؟ خدای ام زما ښېرا واورېدله. مټريې چپه شو. خو کشکې د دوو ورونو په ځای یاسین مړ و.

په کلي کې د ماښو خواته کورونه خبر شول. سړي له یو مخې ور وځغاستل. تا به ویل لالټي یې د سترګو تور و. د هغه په نشت کې ورته کلی بد ښکاري. مګر نه، په دې کې یې خپله ګټه لیدله. له یوې خوا به د بې کسه مړي په سمبالولو کې ثوابونه وګټي. له بلې خوا به په راتلونکي کې د دوئ خپلو جنازو ته خلک ډېر راشي، په عزت به یې خاورو ته وسپاري. کلیوال ماښو ته ورسېدل. د لالټي جسد یې په کټ کې کېښود. حیران وو چې د مړي بدن ولې شخ او سپک دی؟ چا ویل شهید به وي. چا ویل وخت کم تېر شوی دی. اروا لالټي ته کړ:

– وینې؟ که مخکې پاڅېدلی وې خلک کم وو. غوغا به نه جوړېدله. څه خیر دی. اوس هم ما پرېده چې ننوځم.

– هاهاهاها، ښا نو چا وګټله؟ څوک زاری کړ؟ آ؟

– اخله‌ـه‌ـه! زه ستا دپاره وایم.

– ورک شه! زما دپاره مه وایه!

جنازه کور ته ورسېدله. کټ یې په حویلۍ کې کېښود. د ښځو شور او انګولا شوه. خلک ډله ډله ننوتل. مروې د پلار په ببره ږیره مخ لګولی و. چیغې یې وهلې. مور یې په کریکو زانګېدله. ویل یې ژوند مې تباه شو. اروا لالټي ته کړ:

– دا وینې؟ ته چې هر څومره د ډېران خلی وې، مګر دې ته منلی وې.

– هح، اسې خو د کلي ښځې د دې نه ډېرې بغارې وهي پروفیسر صیب! ماته نصیحت مه کوه ښا؟ زه تا نه ډېر پوهېږمه.

– بالکل بالکل. سړی چې هر څومره ډېر کم عقل وي، هغومره ورته ځان غټ عالم ښکاري.

– اغه ته یې ښا؟ هاو، په لور ګران یمه. او دا د مېږې او غوا رمباړې اورې؟ اغئ ام خفه دي. مګر دا ښځه نده؟ دا سخته مکاره ده. چې جوندی وه سمه خبره مې تې وانه ورېدله نو. پرېده چې زما قدر ور مالوم شي!

– نه، چې تا په هغې دنیا کې څه لیدلي؟

– هاهاهاها مه کوه یارو. تا نشه نده کړې. بل ډول خوند کئ. او په جنت کې چې هر څونه چرس غواړې شته. اخ چې زر ورشمه. چې د چرسو په ډېرۍ ولو غړېږمه. چې د ډانګ غوندې سیګرېټې ډک کمه. هت! کش وهااااا! چرسیان سګرېټیان شازلمیان غیرتیان ملایان مکتبیان اسې خوشې کدوان.

– اخله‌ـه‌ـه! ته فکر کې جنت د چرسیانو ځای دی؟

– هاو کنه. دا نور خو د جوند په خوند نه پوهېږي. خدای پاک یې ولې جنت ته راولي. الته به ام بېروس ناست وي. چې او ښیار ښکاره شي. د عشق په ځای به حورو ته نصیحتونه کئ.

– توووو به! ښه څه! ته چې نه یې، لور او ښځه به دې څه کئ؟

– خوشالي به کئ، ګډېږي به. څوک په مړي پسې مړ دی یارو؟

– دا نو د سړي خبره شوه؟ هو رښتیا، ته خو سړی نه یې. د خرو سره هم فرق لرې. هغوئ یوه لکۍ لري، ته دوه.

اروا ترې روانه شوه. ده ورپسې غږ کړ:

– ډک یې که‌ـه‌ـه! ښه ده چې ته بې لکۍ خر یې. هاهاهاها

∞∞∞∞

په سهار کې له هرې خوا د مهترلام بازار ته خلک خوشې وو. چا پلې ځان رسوه، څوک پر بایسکل انډی انډی کېده، چا ریړه ټېل وهله، څوک په رکشا کې تنګ ناست و. پر سرکونو جم او جوش ورو ورو زیاتېده. هر چېرته د قلفونو کړسه هار او د آهن چادر غره

(c) ketabton.com: The Digital Library

هار جیګېده. سباګل د دکان په ویټرین، جعبو او دېوالونو کې د سروزرو ګاڼې وشمېرلې. احتیاط یې کوه. هابله ورځ د خوراکي توکو د سرای چوکیدار په غلا نیول شوی و. هغه دومره ښه سړی ښکارېده چې وروسته تر نیول کېدو هم ځینو باور نه کوه. د غله کار له ورایه ښکاري. قلف الوتی او دکان تش وي. مګر د چوکیدار غلا څوک لیدلی نه شي. لکه د پیسو له بنډل څخه چې یو زرګون وباسې. یوازې د بنډل په شمېرلو معلومېږي. اوس ګاڼې پوره وې. له شتري واسکټه یې موبایل وباسه. ډاکټر خوشال غړیز پیغام پرېښی و «پلاره سلام! سکال کابل ته رانغلې. هوا ډېره ښه ده. راځه چکرې به ووهې. نوي ماینات به دې وکم. له غوږ سره ګوره ډېر پام کوه!» سباګل اسویلی وکړ. په موبایل کې یې شمېرې واړولې. د لالټې په نوم یې ګوته کېکاږله. ښځینه غږ وویل چې دغه شمېره له ساحې وتلې، یا ګل ده. د پښو ترپی شو. پلن ټيټکی ګاونډی یې د دکان مخ ته راغی:

– الکه سباګله! نن غرمه دې د ډوډۍ وار دی. د پسه کړایي به راکې!

– وه وروره ګله! پرون دې وخوړله. د وینو غوږ به پیدا کې. نن به درله لونګینه ترکاري راوغواړمه.

– ښا؟ زمنږ په وار کې د وینو غوږ نه پیدا کېږي، ستا په وار کې پیدا کېږي؟

– په ایمان که دروغ وایمه! دغه دی داه! امدا اوس مې ډاکټر زوی راله ویلې چې غوږ ونه خورې.

نورو دکاندارانو هم غږ کړ «د پسه کړایي خورو، کړایي خورو...» سباګل سپینه خولۍ په سر کېکاږله. شا یې وګرځوله. لکه خبرو ته چې وخت نه لري. ته وا شپږم حس یې وایي چې پر لالټې کوم څه شوي دي. د هغه په شمېره یې بیا ګوته کېکاږله. اوس هم بنده وه. تندی یې راټول شو. په دکان کې وګرځېد. موبایل یې لکه پکی خوځوه. ترڅه ځنډ وروسته یې بیا کوشش وکړ. زنګ تېر نه شو. سپین څادر یې له چوکۍ څخه واخیست. دکان یې بند کړ. روان شو. ګاونډي وریسې ناري کړې:

– اله چې سباګل وتښتېده! وه الکه ای! راوګرځه! د کړایي نه تېر. بیا دې څوک ونه غولوي.

دکاندارانو هررر وخندل. خو سباګل لکه فیلسوف په خپلو اندېښنو کې ډوب و. په لاره کې یې بیا د لالټې شمېره ووهله. ښځینه غږ هماغه خبره تکرار کړه. دی ورته برګ شو «غلې د چرچري لورې!» د سالاو اډې ته ورسېد. میدان تش و. د سورلۍ موټر نه ښکارېدل. نیم دکانونه لا بند وو. ځوان دکاندار د اوړو او وریجو بوجۍ بېرته دننه کولې. دده په لیدو یې غږ کړ:

– سباګل ماما! خبر شوې؟ لالټې بېچاره خو لاړ.

– وی نا. انا لله و انا الیه راجعون، دا اوس رښتیا ده؟

– هاو وا. امدا اوس مې ابا ټلېفون کړی و. بېچاره! ځوانه لور او ځوانه ښځه یې پاتې شوه.

– اخخخخ، خدای دې وبښي! وروره ګله! ډېر جانانه سړی و. قاتل څوک دی؟

– خلق وایي نیمه شپه کې پېریانو ماڼو ته بیولی. الته یې زندی کړی دی.

– نا، پېریان ناحقه په چا غرض نلري.

– اغه نیمه شپه کې متیازو ته وتلی نشو. نو ماڼو پورې څنګه لاړ؟ ته وایې چا به وجلی وي ماما؟

– ماله څه مالومه ده؟ اسې خبره مې وکړه. تاسې جنازې له ځئ؟

– هاو کنه. په دا سبایي کې دوکان خوشې تړمه؟ وه الکه شېرو ای! منډه متېر وباسه کنه! څه ته ولاړ یې؟ زر کوه!

– وروره ګله! زه هم درسره ځمه.

– هاو کنه ماما. ستا خو انډیوال و. ته لړ په تخت کېنه! اوس الکان راټولېږي.

∞∞∞∞∞

دوه سپینې پېغلې د خوب په لاجوردي بلوزانو او پتلونانو کې په پراخه زینه لکه جوړه کوترې کوزېدلې. د نصواري ښیښې په کټاره یې تنکي لاسونه ښویول. پر دېوال رنګارنګ منظرې شاته پاتې کېدلې. پېغلې د دویم منزل سالون ته کېوتلې. د نصواري کوچونو په منځ کې د نصوراي ښیښې پر مېز خواړه منظم اوبدل شوي وو. دوئ په زېړچکه قالینې قدمونه واخېستل. په کوچ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګ په ځنګ کېناستلې. په سوري سوري زينتي دېوال کې د ننه يې د برېتور نيکه نيکتايي داره عکس ته وکتل. ځراغونو روښانه کړی و. د کور لويوالي، ښکلا، پاکوالي او د هر ډول سهولتونو شتون ذهن ته سکون ورکوه. کړس شو. له ځلورو دروازو ځخه يوه وازه شوه. هېواديار سندره زمزمه کوله سالون ته راغی. نجونې وبنګېدلې. ويل پلار بيا په کار کې کومه لويه کاميابي ترلاسه کړې؟ خو پوښتنه يې ونه کړه. د هېواديار اصول وو (د کار کيسې په کور کې مه کوئ، د کور کيسې په کار کې) د اوږدې کمڅۍ نجلۍ د پنېر ټوټه په ډوډۍ کېښودله. ويې ويل:

– پلار جانه! سپين پکول له سپين واسکټ او شتري جامو سره اور لګوي.

– مننه مننه. زما ذوق به منئ!

– امم مګر په دا تک تور پېکي کې بيا سمدم شازاده ښکارې.

پلار يې وکتل. نجونو ځانونه ناګاره ښودل. لکه له مصنوعي وېښتانو چې بيخي خبر نه لري. دا راز يې يوازې ښځو ته معلوم و. که هغه پوه شوی وای چې ميندو يې لوڼو ته ويلي دي نو قيامت به يې جوړ کړی وای. اوس هغه وپوښتل:

– نا نو، زما په وېښتانو کې کوم ورانی دې ځه؟

د چکۍ وېښتانو نجلۍ ځو مياشتې له خور ځخه مشره وه. هغې د مربا د مرتبان سر خلاص کړ. ويې ويل:

– هو کنه. د الکانو ستايل دې لګولی دی. د سې ښکارې لکه زمونږ ورور.

نجونو کټ کټ وخندل. هېوديار هم ورسره په خندا شو. د وه ښځې له بېلو بېلو کوټو ووتلې. تې خواره کمکيان يې پر اوږه اچولي وو چې فيشن يې خراب نه کړي، او د سروزرو درانده سيټونه ونه شکوي. هغوئ د پاچا د وزيرانو په شان د هېواديار دوو خواوو ته کېناستلې. ده کمکيان واخېستل. ښکل يې کړل. هغوئ د تل په شان دده په مخ منګولې ولګولې. ځکه خو يې پړانګان بلل.

جيګې نرۍ ښځې نجونو ته امر وکړ:

– اله خويندو او ورونو ته غږ کئ اله! چې ناوخته ويده کېږي امدا يې سزا.

نجونو دريم منزل ته منډه واخېستله. د هرې کوټې دروازه يې ټکوله، بيا يې خلاصوله. د پاځې پاځې غږونه يې راتلل. شېبه پس ډله ماشومان راکېوتل. چا سترګې سولولې. چا اسويلي کول. د هرې ښځې بچيان د هغې خواته کېناستل. ميندو ورته لکه په يوه قومانده ګيلاسونه له جوسو ډک کړل. چې چا د چا تقليد کوه، معلومه نه وه. جيګې نرۍ ښځې خپلو بچيانو ته کړ:

– واخلئ جوس وسکئ چې اشيتيا مو پيدا شي!

ماشومانو لکه د محبس بنديان، ځوړندې ککرې مړې وخوځولې. هېواديار وپوښتل:

– ولې مو مخونه داسې بې خونده نيولي؟ وخاندئ! ټوکې وکئ!

ښځو هره مړۍ لکه ګولۍ د ننه په ژبه کېښودله، چې د شونډو رنګ خراب نه شي. نرۍ مېرمن د بچيانو په ځای ځواب ورکړ:

– ځنګه به وخاندي؟ مکتب ته تګ ندی، قيامت دی.

کمکيانو د هېواديار مصنوعي وېښتانو ته لاس اچوه. دا يوازينی کار و چې دده نه خوښېده. يوه ورځ خو يې په همدغه عمل خپله مشره لور په اته کلنۍ کې ووهله. هغې د پلار دومره غصه کله ليدلې نه وه. ډېر يې وژړل. مور يې مجبوره شوه چې د مصنوعي وېښتانو راز ورته ووايي. نجلۍ بيا هر راز خپلې ميرنۍ خور ته وايه. ميندو تل تاکيد کوه چې پلار پوه نه شي! که نه، دنيا به بل مخې واړوي. اوس هېواديار کمکيان بېرته ميندو ته ورکړل. نرۍ ښځې ته يې وکتل:

– ای جينۍ! غوصه نا. زما بچيان به په مينه پوی کی. چې نشې کولی ستا کمزوري ده. ځئ بچيانو! نن رخصتي ده.

ماشومانو له ډېرې خوښۍ چيغې ووهلې. پلار يې په مخ مخ ښکل کړ. کوټو ته يې منډه واخېستله. تا به ويل سويان د ګيدړې له وېرې ځانونه سوړو ته رسوي. هېواديار په موسکا ورپسې کتل. يوازې دواړه پيغلې پاتې وې. نرۍ ښځه په غصه شوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دا څه کی؟ دونه نازولي يې مه بلدوه! بې تعليمه بچي مې نه خوښېږي.
چاغې ښځې شونډې واچولې. د چکۍ والا پېغلې ته يې کړ:
– وخوره لورې! ډوډۍ وخوره! چې لږه غوښه والې! بيا چې کوم دی خواره مېښه درنه سازه نشي.
نرۍ ښځې غږ کړ:
– کترې مه وايه! کاسه دې په بوين سر اړومه!
– وی، خور بي بي. ته چې کوم دی سمه شيشکه يې! تاله ما څه ويلي؟
– اوح اوح اوح، مکارې ته گوره؟ زه چې تا غوندې مردار خورې سره ډوډۍ خورمه شوکر وباسه! پويه شوې؟
– څه څه؟ مردارخوره دې خپله ممي ده! د شومېړک لورې!
مېړه يې پکول په سر کېښود. په قهر شو:
– بس! بله خبره وانه ورمه!
مخ يې چاغې ته کړ:
– گوره! که دې بل وار کترې ويلې وې...
– څه به وکې، هه؟ کال مې د واده نه کېدو بنه دې راباندې راستله. نور به څه وکې، هه؟
– گوره! سل واره جوول شوې جاولې بيا مه جووه! خوند نکئ. او دا مه وايه چې څه به وکې؟ ما په تاسې کې فرق ندی کړی. په زوره ځان له لانجه مه گوره، ښا؟ ونيسه ته ام تکړه شه! دې غوندې په خپلو بچو درس ووايه!
دې کې ټيټه نرۍ ښځه له پتنوس سره په زينه راوختله. هېوادیار په شونډو گوته کېښودله. دواړه مېرمنې غلې شوې. ددوئ په عمر خلک معمولن تجربه لري. پوهېږي چې پردې خلک تر هغو راز ساتي څو چې يې پکې گټه وي. وروسته بيا د راز په افشا کولو خپل مهموالی ثابتوي. ټيټې نرۍ ښځې نيمې پخې هگۍ دده مخ ته کېښودلې. هېوادیار سترگې جيگې کړې:
– فاطمې خاله! تاله مې ويلي وو ښځو سره مې بازار له ځه.
فاطمه خاله له لېرې ځوانه ښکارېدله. مگر له نژدې يې مخ گونجې و. هغې اول ښځو ته، بيا هېوادیار ته وکتل. ويې ويل:
– امداسې کومه ريس صيب.
– پرون دې نه وو کړي.
– دلته کار ډېر و.
– پرې يې ده! چې راغلې بيا يې وکه!
– صيي.
هغه ببرته اول منزل ته کېوتله. پېغلو سرونه ښکته اچولي وو. ډوډۍ يې تېزه تېزه خوړله. لکه د پېښېدونکي کړکېچ اټکل چې يې کړی وي. هغوئ ليدل چې د پلار او ميندو ترمنځ يې نا اعلان شوې سيالي روانه ده. دی غواړي هغوئ په کنټرول کې وساتي. هغوئ غواړي آزادي واخلي. اوس دواړه ښځې تروې وې. د چاغې د خال والا زنه وخوځېدله:
– د خبرې نه رومبی لږ سوچ کوه! فاطمې خاله له مو مه شرموه!
– ايخ خبره نشته. اغه لکه مور داسې ده.
نرۍ برگه شوه:
– تاته به مور وي. مونږ ته نده. چې زوړ شوی يې د خدای رضا ده. په مونږ کار مه لره!
سړی هم برگ شو. ښځه يې ټېل وهله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– د زوړ شوي نه دې مطلب څه دی؟ هه؟
– وار مه کوه! ماغزه دې ختم شوي. حوصله دې نشته.
پیغلو سر نه جیګوه. لکه کټل چې یې مداخلې ته مجبوروي. او دا بیا مشکل غټولی شي. چاغه ښځه موسکۍ وه. هېوادیار هغه هم په تېره منګوله په مخ چوخه کړه:
– ته څه له خاندې؟ هه؟
د ښځې موسکا لاړه. تکه سره شوه. پیغلو خوراک ختم کړ. کمکیان یې له میندو واخېستل. اول منزل ته کېوتلې. هېوادیار مخ ښځو ته واړوه:
– ګورئ! ښه یې واورئ! د ناموس خبره کې یوه ذره اخوا دېخوا نه منمه.
چاغې سترګې جیګې کړې:
– ته چې کوم دی لېونی شوی یې. دا څه وایې؟
– آو، سمه ـ مې به په لاره ځئ! پېغلې لورګانې لرمه. چې اغئ بې لارې نشي ګورئ!
– یه پروردیګاره! ای ته غر په پر مه پټوه، ښا؟ خپله چې هر څه کی اغه په مونږ ماچوه، ښا؟
نرۍ ښځې چاغې ته لاس جیګ کړ:
– ته صبر صبر! وه سرېه! کترې کنایې پرېده! سمه خبره وکه! مونږ نه کوم بد کار شوی؟ څه دې اورېدلي؟ څه دې لیدلي؟
هېوادیار په سره سینه، په درونډ غږ وویل:
– نا نو، بد کار چې وشي تاسې به جوندۍ ګرځئ؟
– ښه نو ولې؟ ولې په مونږ بې باوره یې؟
– بې باوره نه یمه. خو ما لیدلي. پیسه داره ښځې چې هرچرته واره برابره شي، یارانې جوړئ.
– سوچ دروغ. ښځو کې سړو غوندې اور بل نه وي.
– ما په خپلو سترګو لیدلي.
– چېرته؟
– ته یې څه کې؟
چاغې غږ کړ:
– په خوب کې یې لیدلي. خوشې خو په شپه کې چغې نه وهي.
– په ویښه مې لیدلي. په خپل دکان کې.
د دواړو ښځو له خولې «وی ی ی ی» وخوت. هغوئ هرکله د مېړه خوله او موبایل لټوه. څو د هغه ناروا رابطه له بلې ښځې سره ومومي. هسې نه وه چې غصه ورتلله. مېرمنې تر هغو پورې مېړه لکه قیمتي غمی ساتې چې دا یې یوازینۍ ښځه وي. د بلې ښځې له کولو سره مېړه لکه د خیرات کاسه شي. په دوئ یې فرق نه وي چې چېرته پرته ده؟ او څوک پکې لاس وي. اصلن ښځو غوښتل د مېړه د ناروا اړیکې په موندلو د هغه غرور مات کړي. څو په کور کې یې قوماندانې ختمه شي. مګر هېوادیار هېڅکله کیسې نه کولې. خبرې یې ټولې د کور په روانو مسایلو څرخېدلې. اوس چې هغه خپله اقرار وکړ، د ښځو په څېره کې خوشحالي وبرېښېدله. ایله موقع په لاس ورغله. نرۍ خپل تندی تریو ونیو:
– الاااااا! په تا موڅونه ایساب کوه. ته خو د سې مردار خورشی وختلې.
– خوله سمه خوځوه! زه نه ومه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاغې کړ:
– غلی غلی! اوس چې کوم دی خبره دې د خولې نه ووتله؟
– نا، څنګه ووېمه؟ ښه ځا، اوس مړ دی. خدای دې وبښي نو. پلار مې و.
د ښځو سترګې تنګې شوې. په سوري سوري زینتي دېوال کې د ننه یې د خسر نېکتایي دار تصویر ته وکتل. هېوادیار وویل:
– په خیرخانې کې زمونږ د خیاطۍ دوکان و. د ښځو جامې مو ګنډلې. د یو پیسه دار سړي ښځه وه. د جمعې په ورځ راتله. پلار به ماله پیسې راکړې. لرې هوټل به یې وښودو. ویلې څه کباب راوړه. وایه زما مخ کې یې پاخه که! زه به کباب له خوشاله ومه.
چې بېرته به راغلمه ښځه به تلې وه. ګاونډي الک پوی کړمه چې پلار ما ولې لرې لېږي. نور به مې په نزدې هوټل کې کباب واغستل. د مارکېټ مخ کې به ولاړ ومه. چې ښځه به په زینه کېوتله، زه به دوکان ته وختلمه. بیا د ښځې مېړه پوه شوی و. په پلار پسې مې ګرځېدو چې ویې وجني. مونږ ډک دوکان، ډک کور پرېښودو. پېښور له وتښتېدلو.
ښځو یو بل ته وکتل. دا هم ورته لویه کامیابي وه چې سړی په کیسو راغی. خیر دی. وروسته به یې خامیانې راووځي. نرۍ کړ:
– که ته وې که دې پلار، مو همه نده. مونږ اسې ښځې نه یو ښا؟
– پوهېږمه. ټولې سمې ښځې وي. سم جوند لري. بس په مغزو کې یې ډزوشي. ګورئ چې دا قیصه بچو له ونکئ!
ښځې په خوراک اخته شوې. هېوادیار چې ډوډۍ ختمه کړه د پینځم منزل تالار ته وخوت. هلته هېڅوک نه و. دروازه یې بنده کړه.
د پینګ پانګ تر مېز تېر شو. له سپین واسکټ څخه یې نوی سیمکارت په وړوکي موبایل کې واچوه. واسکټ یې په سپینو کوچونو غورځوه. د سنوکر مېز ته ودرېد. په غټ موبایل کې یې نوې شمېره مسیج کړه. بیا یې زنګ ووهه. دواړه موبایلونه یې د مېز په ژۍ کېښودل. غلې غلې یې زمزمه کوله. د سنوکر لرګی یې واخېست. سپینه دانه یې ووهله. هغه کړس له شنې سره ولګېدله. د کړښې هاخوا سړی سورور مېز ته ناست و. په کمپیوټر کې یې کوم څه لوستل. شاته یې د افغانستان اقتصادي نقشې ته وکتل. وروسته یې په اوږدو ګوتو د مېز له جعبې کتاب واخیست، چې د کمپیوټر د معلوماتو کره والی معلوم کړي. دې کې ترنګه هار شو. د مېز له سره یې غټ موبایل جیګ کړ. شمېره یې وکتله. له موسکا سره یې اوږد مخ ګونجې وکړې:
– هېوادیار صیب! ښه وخت کې دې ټلیفون کړی. مراجعین څه چې مامورین لا راغلي ندي. چې بیا دې زړه د سنوکر بايللو ته شوی څنګه؟
– وزیر صیب! تصافات کله کله پېښېږي.
– هاهاهاها، تېر وختونه باد یوړل. نور به یوه لوبه ونه ګټې.
– ته لېږ اوصله وکه کنه! پته به یې ولګي. ما ویلې نن نه درځمه. که زهیره کېږې نا، له آفیسه ووځه! واش روم ته شه!
وزیر پاڅېد. مېز یې تر زنګنو و. د توري کورتۍ لاندې د سپین کمیس لمن یې په منګوله ووهله چې هواره شي. ویې ویل:
– یو خو تا دا پېښوری لهجه پرېښودله. کابلۍ ته شه! ته په اصل کې د پروان ولایت یې، کنه؟
– هاو. پېښور کې مې سکول کړی. شناختي کاټ لرمه.
وزیر د جیګري کوچونو او الماری تر منځ قدمونه اخېستل. د ښیښې پر مېز له رنګارنګه مېوو څخه یې دوه بادامه خولې ته واچول. د احمد شاه بابا د لوی تصویر څنګ ته دروازه یې ټېل وهله. وړوکي دهلېز ته ووت. ویې ویل:
– په یاد مې دي. ته خدای وهلی د امغه سړي د ښځې سره جوړ وې چا چې درته زوی وویلې، په مکتب کې یې واچولې، شناختي کارت یې درجوړ که، د تاریخي اثارو په توجارت یې پوی کړې، ستا کورنۍ یې له غریبۍ وباسله...
– نا، اغه ښځه شنډه وه. خاوند ته یې د دویم واده جزا ورکوله. زه خام ومه. ورک یې که! مه یې رایادوه!
– هاهاهاها پخوا دې راته هره خبره کوله. اوس پې شرمېږې. دا د مقام تاثیر دی. د مقام دپاره کابلۍ پښتو هم وایه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څه فرق لري؟ دې کې عربي ډېره ده، اغې کې انګرېزي. ښه ځا، پوهېږمه. دا کابل دی. دلته به کابلۍ ویمه.
هېوادیار د سنوکر دانه بیا ووهله. کږس شو له نورو سره ولګېدله. وزیر لوی تشناب ته ننوت. ټلیفون یې بند کړ. هنداري ته ودرېد. په شناوی ږیرې یې لاس کش کړ. د سر د لنډو وېښتانو یوه برخه یې ولاړه وه. کې یې کاږله. ونه شوه. د الماری دروازه یې خلاصه کړه. د عطرو یو بوتل یې واخېست. ګوته یې لمده کړه. د غاړې په دواړو خواوو یې ووهله. نوی سیمکارت یې په نوي موبایل کې واچوه. په لوی موبایل کې یې د هېوادیار د نوي سیمکارت شمېره وکتله. هماغې ته یې له وړوکي موبایل څخه ټلیفون وکړ:
– هېوادیارصیب یې؟ هاها، دا دی خوږ ته راغلمه. موږ په کلي کې د تشناب کارونه په خوږ کې کول. ښه، دا د څه دپاره؟
– احتیاط ښه دی. ویمه چې ستا په دفتر کې مایکونه او کمرې لګېدلې نه وي.
وزیر په تشناب کې کموډ، شاور او ځراغونه له نظره تېر کړل. بیا په خندا شو:
– پیسه داري او مقام د ځنګله د ځناورو په منځ کې اوسېدل دي. هره ګړی د حملې امکان وي.
– او د داړل کېدو حوصله به هم لرې! ما ویلې لالټې بېچاره وفات شو.
– خدای دې وبښي! څه پوه شوې؟
– یاسین فون کړی و. بیا سباګل ام تپوس وکو. رښتیا وه.
وزیر لاس د نل په اوبو کې لوند کړ. په ولاړو وېښتانو یې ووهه. ویې ویل:
– ښه نو اوس؟
– اوس به یاسین د جینۍ سره واده وکي. ځکه به اوتومات دده شي. مرحوم همدا یوه لور لري کنه.
– ښه نور؟
– مونږ به ځکه د یاسین نه واخلو.
وزیر په هنداره کې ځان ته ښه وکتل. وېښتان یې سم ناست وو. اوبه یې بندې کړې. ویې ویل:
– خدای دې وکي چې په دې وارزي.
– بالکل ارزي.
– هېوادیار صیب! ستا خدمت د قدر وړ دی. ډېری ډېری مننې!
– نانو، داسې مه وایه! زما او ستا خو وروري ده. ځکه مې اخېر ځل سنوکر درله بایلود و هاهاهاها.
∞∞∞∞

د سالاو د بېلابېلو کلیو خلک شربت خېلو ته روان وو. ښځې لږې ښکارېدلې. اکثره زړې وې. ټولو د لالټې بې کسي، عاجزي او مجبوریتونه یادول. او داچې څومره ربړې یې وګاللې. د معتادی علت یې هم همدا ښود. ویل لونړو ته ښه پلار و. خلک یې په خپلو ټوکو خندول. دروغ یې هم د نورو د خوشحالولو لپاره ویل. د هغه په لیدو به غم هېر شو. جنتي انسان و. د دغو خبرو په اورېدو به نابلده سړي ته لالټې سم قهرمان ښکاره شوی وای. څه پوهېده چې په ژوندوني همدغو خلکو د هغه همدا ښېګڼې نه لیدلې. هرچا تر خپلې وسې سپکوه. خلکو د جنازې کټ له کوره وباسه. د ښځو چیغو زور واخېست. کټ یې پر سرک کېښود. په سلګونه سړي ترې راتاو شول. ډبه شکله موټر تېز راغی. د کلسري ماشوم ځلور توري وزې وترېدلې. سره چرګه په تېښته کې وکرېدله. سپین سپي د چنار له سیوري وغپل. موټر تش شو. سباګل وروستی کس و. له دروازې یې ځان په خواری وباسه. کلیوال یې بې حده چاغښت ته ځیر شول. هغه د نورو په شان له لمر څخه سر په سپین څادر پټ کړ. د مړي لیدو ته ورغی. سترګې یې ډکې وې. د خلکو شور شو. ځینو ویل جنازه په پښو وړل ثواب لري. نورو موټر ته ترجیح ورکوله. یوازې یاسین او هاشم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

غټه تیره جدا ناست وو. غلي غلي غږېدل. اروا ته یې پوښتنې پیدا کړې. نژدې ورغله. یاسین د څټ د برګ دسمال څنډه خولې ته نیولې وه چې څوک یې وانه وري:

– ولاچې بیا ام ویرېږمه ابا.

هاشم د غټ څلورکونجه مخ شنې سترګې ځمکې ته واړولې. غږیې ټیټ و:

– غلې شه! ایڅوک نه خبرېږي؟ ملاذان سره مانو کې څوک څه کئ؟

یاسین د تورو سترګو له کونجه سباکل ته وکتل. بېرته یې مخ پلار ته واړوه:

– هاو، بل څوک خو نه و، خووو، نورې لارې وې. وجلو ته ضرورت نه و.

– وه خدایه! زه درته ویمه ایڅ خبره نشته. د ښځو غوندې پړنګېدل بس که نور! خلق یې اوري.

د اروا سترګې ټېغې ټېغې وختلې «ښه ښه ـه ـه! قاتلان دوئ دي» خلکو جنازه موټر ته جیګه کړه. د لالټي ښځه او لور ورسره کېناستلې. چې د جنازې تر لمانځه وروسته یې اخېر ځل وګوري. اوس یوازې دوئ ژړل. فضا درنده او خلک غلي وو. نه معلومېدله چې له لالټي سره په خپل چلند پښېمانه وو، که د هغه بې روحه جسد د خپل مرګ صحنه وریادوله. موټر ورو حرکت وکړ. تا به ویل درنده فضا په سختۍ له ځان سره کشوي. ټول سالاو ورپسې و. په دې منځ کې اروا لکه مرمۍ لالټي ته ورغله:

– هله چې پیدا مې کړل. پیدا مې کړل.

– چیشی؟ چیشی؟ چرس؟

– داه! ملامت نه یې. نشه او له حمله په مغزو کئ. وایم وګرځېدلم، قاتلان مې پیدا کړل.

– اووو ښا! د قه جاسوس مخلوق مې نه خو ښېږي. مخامخ درته منکۍ منکۍ کېږي. پسي شا کنده کیني.

– چا ته؟ خلک ما نه ویني. نه مې غږ اوري. زه ستا اروا یم! زه او ته چې یو ځای شو مکمل انسان جوړېږو.

– بدبختانه.

– څه شی، څه شی؟

– ښه ځا پرېږده! یو خو ستا اواز، لکه د خیرات د بند دېګ نه چې راوځي. عوم عوم، عوم عوم.

– بس که بس! ستا په پزه کې بنګېدلو څخه اوس هم صفا دی.

– ډیز، ډېز، ډیززززز! ښه ځا، د چا قاتلان دې پیدا کړل؟

– وه وه وه! ماغزه دې بیا چارج نه لري؟ ستا قاتلان کنه.

– اووو، ښه ښا، څوک دي؟

– یاسین او هاشم.

– ډک یې که ـه ـه! هاشمټي؟

– هو. زهرجنه مېوه له زهرجن بوټي پیدا کېږي ښه؟ زوی یې ویل وېرېږم چې خلک به پوه شي چې موږ وژلی دی.

– ښاااااا! دسې د سپي زامن دي ای.

– ښه نو څه کی؟

– ایڅ. بلا ورپسې! ما ویلې ته بل کار وکه! دا خلق وګرځوه! ما دې پاس د غونډۍ په سر خښ کي! نېټ کې زمنږ د یو لیکوال ام امدقه ارمان و.

– حمم! جالبه ده. د لیکوال په مقصد خو پوهېږم. چې ته هلته څه بلا غواړې؟

– زه؟ چې نر غونډې سیګرېټي وهمه، او ټول کلي راته جینګې داړې ګوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هاهاهاها، ای تا څه وویل؟ ته دې په خپله خبره پوه شوې؟
– بالکل! تا قمقل ام پوېيو مه. دې ته وصيت وايي ښا؟
– هو. د رواني مريض د غچ اخېستلو وصيت. دومره نر يې پاڅې له قاتلانو څخه غچ واخله!
– وه په تا پورې څه؟ ومې ويلې نه يې اخلمه. ډېر يې ښه کړي. نه يې اخلمه.
د لالټي زړه ډک شو. بيا يې وويل:
– ښه يې کړي. دونيا کې چيشی دي؟ هرڅوک به راباندې راخوشې و. اين ماشومانو په تېرو ويشتلمه. چا ورته نه ويلې چې ولې؟ دا ښځه مې نده؟ د جوند نه يې زړه راتور کړی و. وارونه، ښېرا، اله سر دې وخورمه پټی دې ندی لو کړی، اله خاورې دې په خوله شه کالي مې نشته! اله خدای دې مړ که غنم جرندې ته وېسه! ...
– هاهاها، ته اوس په دې ژاړې چې په تا يې کار کوه؟
– نااااا! په دې جاړمه چې دا د سپي لور بيا په ما ډېره ګرانه وه. پوېږې څونه سخته ده چې يو څوک په تا ګران وي، او اغه دې په بلا وهي؟ ته يې په يوې خوږې خبرې پسې مرې، او د اغې ښه خبره ښېرا وي؟
– نو څه يې کړي وای؟ ته نه د ځانه خبر وې، نه د جهانه.
– څنګه نه ومه خبر؟ دا کارونه دې ادې کول؟
– ادې ته خوله مه اچوه!
– ښه کومه. اغه ام امدقه سې وه. يوه ورځ يې ونه ويلې چې زويه! کېنه لږ سګرېټی ووهه، چې د زړه تپ دې ووځي!
– اخلهـهـه! ستا په جزا هماغه ابا ښه پوهېده. اول وار خو يې د چرسو په يو کش دومره ووهلې چې پرتوګ دې لوند که.
– ای قمقله! اغه اسې د ټوقو کش و. لوګی مې تېر کړی نه و. ابا زه ناحقه خفه کړمه. املته مې د جوند نه زړه تور شو.
– هاها، زړه به دې هلته تور شوی وای، چې هغه ژوندی وای، او ستا له نشې خبر شوی وای.
– وه ته خو بېخي د عقله رخصت يې. اولاد ته ارزښت ورکول د اغه نه سړی جوړې ښا؟ څه مالومه ده؟ که امقه وهلو زه چرسي کړی اوسمه.
– داه، تا غوندې کچه به بل په دنيا کې نه وي. اوس د خپلې نشې ملامتي په ابا اچې؟
– نو په چا يې واچومه؟ خپله لاړ. زه يې حاجي چمن ته يوازې پرېښودمه. څونه سختې راباندې تېرې شوې؟
– ښه هغه؟ لږ شرم وکه! پټی يې هم ستا نيولی و، پټ هم ته وې چې حاجي چمن دې ونه وهي.
– نا، اغه خو وايي پټی زمنږ دی. ستا نيکه په زوره جر کړی و.
– هه، څوک چې غصب کړ خامخا به دليل تراشي. ته هم په دې ښه پوهېدې. له بې ننګيه پټ وې. بيا له دقيته دې نشه پيل کړه.
– پاسې لوېشتينکه! په يوازې ځان د شلو سره جنګ کېږي؟
– چې ابا ژوندی وای تا به ليدلی و. جنګ د خلکو په تعداد نه، په عقل ګټل کېږي. ته او عقل خو سره وران يئ.
– ټرت! نا، ستا ولې ما سره ورانه ده، آ؟ زور در کړ چې غټ غټ خلق مې صفت کړ؟
– څوک؟ هېوادیار او سباګل؟ هح، هغوئ درپورې خاندي.
– ډک يې کهـهـه! سخت سوزې. ای کم ځای دې ډېر سوی کړ، آ؟
– ياره نو، چې خدای پاک زه ولې ستا بدن ته درکولم. جزا به يې راکوله نو.
– زما ام ولا که خو ښېږې. وربوز دې هوښيار نيولی. لکه ته چې خټک خوشال خان يې او زه بېړا خان.
– هاهاهاها، فوق العاده مقايسه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ډیز، ډیز، ډیزززز. څه ځا، ورک شه! پرېږده چې مرو لور مې اخېر وار ښه وګورمه! اخ د اوښکو نه یې قوربانکه شمه!
اروا ورڅخه بیا لاړه. مو ټر تخت ته ورسېد. شاته یو لښکر خلک هم راغلل. د تخت په هکله لالټي هوا دیار ته باټې ویشتلې وې. اصلن امیر حبیب الله خان ته چا د سالاو صفت کړی و. هغه په فیل سپور د درې سیل ته راغی. دلته یې دمه وکړه. وروسته بیا دغه ځای د تخت په نوم یاد شو. دلته هم ډېر خلک جنازې ته منتظر ولاړ وو. دومره جم اوجوش په جنازې کې اول ځل لیدل کېده. هرچا کوشش کوه چې د مړي کټ ته د ثواب لپاره اوږه ورکړي. ثواب یوازینی انګېزه وه چې خلک یې نیکو کارونو ته هڅول. جنازه یې د جامع جومات حویلۍ ته ننویستله. اروا د یاسین او هاشم له سره نه لېرې کېدله. د جنازې لمونځ وشو. مړی یې له جوماته بهر وباسه. د لالټي ښځه او لور په کریکو د هغه وروستي دیدن ته راغلې. په مړي پرېوتلې. له ډېرې ژړا څخه یې آوازونه ډډ شوي وو. هاشم او یاسین هم په بغارو پیل وکړ. اروا د هغوئ مکارۍ ته په غټو غټو کتل. له قهره یې د دواړو څلور کونجه مخونو ته سوکان ورکړل. خو هغوئ نه احساسول. اروا ته په همدې هم قهر ورته. پام یې شو چې د باړي بابا د زیارت مجاوران سقات ته په دوو پښو ناست دي. ملک یاسین څنګ ته کړ. ویل له ترور څخه دې وپوښته چې د سقات پیسې ورکوي که نه؟ هاشم واورېدل. سمدلاسه یې له جېبه پیسې وباسلې. د پنځوس ګونو بنډل یې تیار جوړ کړی و. په غریبانو یې ووېشل. هر چا له کونډې خور سره د هغه مرسته وستایله. یوازې اروا وه چې له قهره لکه لاټو څرخېدله. سترګې یې تکې سرې وې. خلکو کټ جیګ کړ. د باړي بابا د زیارت هدیرې ته یې راوړ. ملا صاحب وروستۍ دعا وکړه. خلکو له امین سره لاسونه په خپلو مخونو راکش کړل. اوس نو د جنازې د خښولو وخت شو. د لالټي د تره غوټ زوی د تیږو تختې د قبر سر ته نژدې کړې. سا یې سوزېدله:
– داخ! دا کړېږ وړېږ تختې چا راوړي؟ وړوند و؟
د یاسین نظر د هغه په غټ مخ کې خښ و. هاشم ته وبنګېد:
– ای ابا! ماویلې چې مروه مې واده کړه، د لالټي د تره زامن به یې په ځمکه دعوا ونکي.
– نا کنه. لور ته یې میراث رسېږي. ویمه مه غږېږه! خلق یې اوري کنه.
– ښه ښا، ولاچې که دسې وي لانجه ختمه شوه. ګټه به ام وکو.
یاسین پلار ته موسکی شو. دلته اروا بیا لالټي ته ورغله:
– بله خبره واوره بله خبره!
– نه یې اورمه. تا د سپي زوی نه مې یو شی وغوښته، اغه دې ام ونکه.
– ای ته اوس رښیتا ځناور یې، که ځان داسې ښیې؟ زه او ته خو د یو پلار اولاد یو. خپل پلار ته څوک سپی وایي؟
– کېنه لوېشتینکه! زه مې د ابا اولاد یمه. ته تشه هوا یې. پوففففففف
– راشه نو! وه کم عقله! دا زه یمه چې ته یې. که زه نه یمه ته مرداره غوښه او مردار هډوکي یې بس.
– ټرت! ښه ځا، خبره ماروه!
– کومه خبره؟
– داخ، دسې مکار دی. د غونډۍ په سر خښېدل مې درته ویلي نه وو؟
– خو ومې ویلې زما خبرې یوازې ته اورې. ته خښېدل پرېږده! پو هېږې ته یې د څه لپاره وژلی یې؟
– ویمه بلا ورپسې!
– وه ته خو یو وار خبره واوره!
– ومې ویلې چې نه یې اورمه!
– هغوئ غواړي ستا ځمکه واخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بلا وریسې!
– اوهووو! بلا وریسې بلا وریسې! بل شی دې نه زده؟ پوهېږې ځمکه څنګه اخلي؟
– ورک شه کنه! ماغزه مې مه خوره کنه!
هاشم او یاسین جنازې ته نژدې شول چې قبر ته په کوزولو کې برخه واخلي. دلته اروا چیغه کړه:
– ای بې غیرته! یاسین غواړي زموږ مړوه واده کي. ځمکه به په خپله دده شي.
– ډک یې کهـهـه! زما مړو؟
– هو هو! ستا مړو. د اغې یاسین څومره بد ایسي؟ له خفګانه به یې زړه وچوي.
– ویمه غټ موزیګی یې په قسم. آرام ته مې نه پرېږدې نو. نه به دې ویل. څه به دې کم شوي وو؟ اوس زرکوه راننوځه! اله اله!
– نهء.
– وه دا څه رذیل دی؟ تږي ته او به ښیي بیا یې په ځمکه تویېږي. اله زرکوه چې اوس مې خښېږ کنه!
– نهء، چې تاته هېڅ شی ارزښت نه لري ماته یې هم نه لري.
– وه د سپي زو! ارزښت لري، د مړو جوند راته د هر شي نه زیات ارزښت لري. اله چې جیګ یې کړمه کنه!
اروا په خندا ننوتله. لالټې د خلکو په لاسو کې لکه بلا راپاڅېد. هغوئ له چیغو سره خوشې کړ. دی په کټ کې ولګېد. بېرته نېغ کېناست. لکه د وزو منځ ته چې لېوه ننوځي، واړه او زاړه هرې خواته وتښتېدل. دوه ځوانان په قبر کې ولوېدل. وارخطا وارخطا یو د بل په ملا وختل. د غارې دسمالونه یې پاتې شول. هېچا د داسې پېښې توقع نه لرله. معلومه نه وه چې ژوندی شوی مړی خطرناک دی، که مینه ناک؟ دلته نو شعور د وضعیت ارزونې ته وخت نه لري. اول باید پښې وباسي. لالټې تل له نورو وېرېده. اوس له ده څخه د خلکو ډار خوند ورکړ. د پزې پختې او د زنې ټوټه یې وغورځوله. لاسونه یې جیګ ونیول. غږ یې ډډ کړ:
– هی هی هی ی ی! ودرېږئ ئ ئ! ولا که مو پرېدمهـهـهـه!
خلکو په چیغو منډو ته لا زور ورکړ. دی له خندا شین شو. برګ دسمال یې جیګ کړ. د کفن دپاسه یې لکه لنګ وتړه. روان شو. لاندې د ویالې په غاړه ښځې هم وتښتېدلې. یوه نیمه دده له مېرمن او لور سره زړه نا زړه پاتې وه. مګر د روان مړي په لید و هغوئ په منډه کې تر سرېیو هم مخکې شوې. دده لور او مېرمن یو بل نیولې وو. لړزېدلې. لالټې غږ کړ:
– اسې خوشې مه وېرېږئ، ښا؟ زه صیبي سلامت یمه.
ښځې په لړزنده غږ وپوښتل:
– اغه، اغه مړی د چا و؟
– زه ومه کنه. بې سده ومه. تاسې ام ښې اوښیارې یئ. نه ګورئ چې مړ دی که جوندی؟ پړینګ پړینګ.
لور یې کلکه غاړې واچوله. ښځې په موسکا کې اوښکې پاکې کړې. په ګډه کور ته روان شول. هغې په لاره کې وویل:
– ته دسې ښکارېدلې چې سا درکې نشته.
– هاو کنه. امدقه سې وي کنه نو.
– ولې بې سده شوې؟
– اغه خو سبایي ماښو ته د اوداسه دپاره لاړمه. چې ګورمه غټه پټه بلا په چینه کې لامبي.
– وئ ځا! التـه یو ټکی او به نشته.
– داح، د بلاګانو نه او به ام ټېزونه ولي. ټولې ورته راوتې وې. بلا چې زه ولیدلمه یو وار یې رامنډه کړه. دونه جیګه وه. په اسمان یې سر لګېده. غټې غټې داړې. ټېره ټېره ښکرونه. سترګو یې لمبې وهلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ځه غلی! ته هر کله دروغ وایې. د ماښو شاخ دې په تورتم کې لیدلی. پرتوګ دې لوند کړی.
– چیشی؟ اغه اوبه وې.
– هاو، زه اوبه او میتیازې نه پیجنمه.
دی غلی شو. درېواړه د ویالې په اوږدو پر لاره روان وو. د شربت خېلو د زاړه کلي له پاسنۍ برخې تېرېدل. انسانان نه ښکارېدل. مګر سپین غوایه له ویالې اوبه څښلې. توري غوا د ونې لاندې توی شوي توتان لټول. خړ سپی د دېوال بېخ ته بې غمه پروت و. د هغوئ په شعور کې د خطر پېژندنې حس خورا قوي دی. کله چې په رښتیا مصیبت وي نو یا پټېږي، او یا په بوڅو غوږونو د وضعیت څار کوي. اوس څارویو حتی وهم نه کتل. دوئ کورته ورسېدل. مېږه او غوا سور لمر ته ولاړې وې. د لالټې په لید و یې پښې وتړپولې. زورونه یې وهل چې نژدې ورشي. مور او لور یو بل ته وکتل. په کور کې بیا ژوند پیدا شو. مګر له پخوا څخه یې په ماهیت کې تفاوت درلود. ښځې ولیدل چې مرګ هم شته. ها غه لړ څه چې لري، له لاسه یې ورکولی شي. لالټې خلک وپېژندل. تر چرسو هاخوا یې دنیا ته هم پام شو. مروې ته پته ولګېدله چې کلیوال سره له بدنیتۍ په سختۍ کې لاس درکوي. لالټې مالونه سیوري ته په نورو موړیو پسې وتړل. ښځې جامې راوړې. دی د مېلمنو کوټې ته لاړ. په مېخ کې یې د پروانې د واده د کاغذي ګلانو دپاسه وځړولې. له ځانه د کفن په باسلو اخته شو. مروې غږ کړ:
– ابا! دسې ده کنه، چې خلق بې حده ووېرېدل. ټول پټ دي. ټلیفون وکه چې بې سده ومه.
د ښځې آواز راغی:
– د کمه شي؟ چې د ماښو نه یې راوړ موبایل او پیسې یې جب کې نه وې.
– ای اوریئ؟ چا به رانه باسلي وي.
– باسلي ندي. چرس دې پې اغستي. ماښو ته د نشې دپاره تلی وې.
– ای ښځې! بیا دې شرو کړه؟
– ادې بس که نو!
– چیشی؟ بس که! بس که!
لالټې له کوټې ووت. بېرته پخوانی سړی ښکارېده. لور یې د کور موبایل ورکړ. کلیوالو ته یې زنګونه ووهل. هغوئ اول غلی غلی له لېرې وڅاره. کله چې یې ښځه او لور ورسره خوښ ولیدل، دوئ هم ورغلل. حویلۍ ډکه شوه. خلکو پوښتنې کولې چې دا څه چل و؟ لالټې هماغه خبره وکړه چې بې سده وم. ملک په غټ سر سپینه خولۍ کېکاږله. ویې ویل:
– یاره خووو، ستا بې سدي ام د سړي غوندې نده.
ټولو هررررر وهل.
∞∞∞∞
د مهترلام په بازار کې جم او جوش زیات شوی و. چا نارې وهلې، چا چنې. هریو هڅه کوله د بل د جېب پیسې خپل ته کړي. طالعمن ته به ساده مشتري په لاس ورغی. سم به یې لکه ګنی وزبېښه. مګر له تکړه دکاندار څخه نه ساده خطا کېده، نه هوښیار. سباګل د قطارو کراچیو مخ ته په ګڼه ګوڼه کې لکه فیل روان و. خلک یې څنګ ته نري نري بربښېدل. هر دکاندار ته غوړه مړی ښکارېده. اشارې او نارې یې ورته کولې. مګر دده ذهن تېرې پېښې دومره مصروف کړی و چې نارې څه، آن له خلکو سره ټکرېدل یې نه احساسول. ډیکه شوي سړي به کاږه وکتل. خو دده د غټ بدن له ډاره یې لانجه نه کوله. سباګل هېوادیار ته ټلیفون وکړ:
– وروره ګله! خبر شوې؟ لالټې جوندی شو.
– نا مړه!
– هاهاها باور وکه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نا نو، مړی څنګه جوندی شو؟ دا کله کېدی شي؟
– قبر ته چې یې کوزوه، یو دم نیغ کېناستو. داسې منډې شوې. زه ام وتښتېدلمه. چا ویلې پیری ورننوتی دی، چا ویلې شیطان، چا ویلې بلا ده. اوس موټر کې مهترلام ښار ته راتلمه، یو کلیوال ته یې ټلېفون راغی. ویلې دا یې ضوف کړی و.
– اوهو، ضوف یې څنګه کړی و؟ یاسین خو ویلې مړ مې کو.
– دروغ یې ویلې. یه الکه! رېږه څنګ ته که! د لارې په منځ کې څوک بادرنګ خرڅئ؟ خلک څنګه تېر شي؟ اورمه ریس صیب.
– ما ویلې په دروغو کې د یاسین رذیل ګټه څه ده؟
– اغه د اوله خوشاله نه و کنه. څوک چې ځان باسي او ته یې راټینګی، کار د غسې ورانېږي.
– دا څه مصیبت شو، هه؟ دې سره به څه کوو؟ تا آبل سړی پیدا کو؟ آچې د لالټې سره یې د مځکې خبره کړې وه.
– نا کنه، اغه ام یاسین دروغ ویلي. بل څوک دا شاړه مځکه څه کئ؟
– نا نو، هرڅه له دروغ مه وایه! که اغه سړی رښتیا وي، مونږ ته بل غم جوړولی شي.
– زه درته ویمه کنه، نشته. زما په خبره باور نکی؟
– ګوره الکه! زه پوپېږمه ته خپله د کار نه ځان باسې. ما سره چل مه کوه! که نه، خیر دې نشته.
د سباګل رنګ سور شو. اوس د خپل دکان مخ ته ولاړ و. په جېبونو کې یې کیلي ورکه وه. شونډې یې وچېچلې. ویې ویل:
– وروره ګله! د خبرې نه مځکې سوچ کوه! دا ځای پېپېپیدا کړی ما دی. پټهپټکې ته کی.
هېوادیار اول ځل د هغه د ژبې بندېدل اورېدل. تندی یې راټول شو. ویې ویل:
– دا څه ترټوړی درنه جوړ شو؟ ته د ماشومانو غوندې بړوسېدل پرېده! نر شه! کار وکه!
د هغه سپکاوې سباګل لا سور کړ. لنډ یې وویل:
– د خدای پا پا پامان!
ټلېفون یې بند کړ. د دروازې آهن چادر یې په لغته ووهه. وبنګېد (د سپي پي پي بچيه!)
∞∞∞∞

یاسین د لښتې په غاړه د ولې سیورې ته ناست و. کاغذ یې لوست. سترګې یې جیګې کړې. مخامخ ځینې پټې له لو څخه پاتې وو. زېړ غنم له نرې شمال سره نه نښېدل. زړو هډونو یې پخوانی نرمښت بایللی و. د منځ کلي سیند د شربت خپلو په شان دواړو غاړو ته جیګ جیګ کمرونه نه لرل. هلته سپینې او شناوې تیږې له لېرې ښکارېدلې. لکه ځاروي چې هر لوري ته پنډ او ویده وي. یاسین د پښو ښکالو واورېدله. ژړ یې وکتل. پلار یې و. په لپه کې یې توت راوړل. ویې ویل:
– الکانو راکړل. اغئ ویلې ولې ښار ته سورلی نه وړئ؟ ما ویلې زمنږ درمن غوبل ته برابر دی.
یاسین یو موټی توتان واخېستل. خوار څلور کونجه مخ یې مخامخ درمند ته ونیو. په ډکه خوله یې وویل:
– ما وکتل! غنم سم وچ ندي. ای ابا! ولا چې لالټې پیجندلي نه اوسو.
دواړه د لو شوي پټې په سوارو کې درمند ته روان شول. له هر قدم سره کرپه هار جیګېده. هاشم د خولې توت تېر کړل:
– زمنږه خو مخونه پټ وو. خبرې مو ام نه کولې.
– که ری شي چیشی کوو؟
– چیشی کوو، منکرېږو. خلق زمنږه مني که د چرسي؟
– که موبایل پیدا کي؟
– موبایل؟ چېرته دی؟
– زما جېب کې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نو ولې وېرېږې؟ بیا یې ایسته وغورځوه!

یاسین د موټې وروستي توتان خولې ته واچول. جېب ته یې په موبایل پسې لاس کړ. هاشم په ځنګله ووهه:

– چیشی کی؟ اوس نا. لالټې کې دونه غیرت نشته.

– نا، کلیوال یې نه پرېدي.

– د کلیوالو څه کار دی؟ ښه ځا، چې راغی بیا اغه سات اغه مسلات. دا قاغذ د چیشي دی؟

– دا امقه د سود خط دی. ولاچې ډېر بد وشول. ام د دوښمني شوه، ام د دا ریس خبیث سره بند پاتې شوو.

– نو تا ولې ورنه خط اغسته؟ بیا دونه ظلم؟ لیکلي یې دي چې په دوو میاشتو کې به دوه برابره پیسې راکوئ. که دوو نه تېرې شوې هرو دوو میاشتو کې به دوه برابره نور زیاتېږي. ته څو نه قمقل یې؟

– خو اغه ویلې دا اسې د خلقو د خولو بندولو ته دی. چې ونه وایي پیسې دې د کمه کړې؟ زه نو څه خبر ومه؟

– اوس یې بیا امدا خط کلک نیولی دی.

هاشم په درمند وخوت. د غنمو د وچو بوټو کرپه هار شو. یو وړی یې په ورغوي کې ومروړه چې دانې ترې وځي که نه؟ پو یې کړ. پشرې هوا ته والوتلې. دې کې ټلېفون راغی. د یاسین رنګ لاسپین شو. خط یې جېب ته کړ. پلار ته یې وکتل:

– د ریس ټلېفون دی. چیشي وکمه ابا؟

– چیشي وکې؟ خبرې وکه! خوري خو دې نا.

یاسین تنۍ ووهله. ریس په دروند غږ، له خپلې دایمي آرامتیا سره وویل:

– الکه! دا د لالټې خبره رښتیا ده؟

– هو ولاچې ریس صیب. ېبخي بل ډول کار دی.

– نا نو، تا دروغ ویل؟

– نا، په رسول الله، په قران چې ما سم مړ که.

پلار یې زوی چوخ کړ. د سیند په غاړه د غنمو لو ته یې ګوته ونیوله. وپسېد:

– ورو غږېږه! کلیوال یې وانه وري.

یاسین سر وخوځوه. د ریس غږ راغی:

– نا نو، دا څنګه امکان لري؟

– هاو کنه. ټوله دونیا حیرانه ده.

– درباندې پوه شوی خو ندی؟

– ولاچې زه ام امدقه چورت وهمه.

– لالټې اوس چرته دی؟

– شربت خېلو کې. ای ریس صیب! ولاچې سخت مشکل سره مخامخ یو. ته لږ کومک وکه! دا پیسې خو تا د لالټې پټې ته راکړې وې کنه. اغه ونشو. خیر دی. د سود نه تېر شه! بېرته یې واخله! ولاچې د سې نشي چې ما سره ته ام په بلا واوړې.

– زما غم مه کوه! ته ام په بلا نه یې اوښتی.

– ولې نه یمه؟ اغه...

– اغه ایغ کولی نشي. دا وسنجوه چې څنګه تې لور راولې؟

– لور راولمه؟ ولاچې اوس خو نه کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څوک وايي نه کېږي؟ د چرسي نه لور راوستل څه دي؟ او که ځان باسې بيا امدا نن پيسی د سود سره راوړه! ګوره! که دد ې خبرې نه څوک خبر ام شو امغه ستا اخېره ورځ ده. ښه ځا، چورت دې ووهه! زه کار لرمه. الله پامان!

ياسين هاشم ته کړ:

– اوس چيشی وکو ابا؟

د پلار يې هم رنګ تبنتېدلی و. په غټو څلور کونجه مخ کې يې شنې سترګې بې واره تاوېدلې.

مانښام د چرچرکانو آوازونه راتلل. بيا هماغه شربت خېل و، هماغه يې خېل. مګر د مړي د ژوندي کېدو موضوع نوې وه. هرچېرته شاربل کېدله. چا خندل او څوک اوس هم په دې عقيده و چې پېری پکې تنوتی دی. د بې سد ی خبره يې دروغ بلله. قسمونه يې خوړل چې سمدم مړ و. لالټي د دېوال بيخ ته د مېږې او غوا غاړه ګروله. هغوئ به کله کله په بنده خوله وبغېدلې. ځانونه به يې ورجوخت کړل. په ده ښې لګېدلې. په زړه کې يې ويل «دئ نه ګوري چې زه خان يمه، غريب يمه، خوښ يمه، خفه يمه، نشه کومه، نه کومه، بس راسره مينه لري. بنيادمان دې ورک شي! په مستي کې قربان، په سختي کې خدای پامان» په هوا کې د لاونډ تروش بوی ګرځېده. د نغري د لمبو رڼا نيمه حويلۍ روښانه کړې وه. ښځې تر څپرې لاندې په دېګ کې ځمځۍ وهله. دی غلی کوټې ته ننوت. هلته د برق يوازينې ګروپ رڼا کوله. يو کليوال پر خپل بام لمريزې تختې لګولې وې. هر چاته يې تر سهاره برق ورکوه. په يو ګروپ يې د مياشتې پنځوس افغانۍ اخېستلې. موبايل يې هم چارجولی شو. لالټي غلی په مروې غږ کړ:

– دا موبايل راکه بچو! زما په کار دی.

مروې غټې سترګې په زاری تنګې کړې:

– خير دی ابا، لږ صبر وکه، لږ! د نېټ وخت مې ختمېږي.

– نا، ته ټوله ورځ پکې چيشی ګورې؟ د سې مه کوه بچو! که خلق خبر شي بيا خبرې کئ.

– ټوله ورځ کله؟ دوه ورځې پس د لسو روپو نېټ چالانومه. نوې جامې ګورمه. خپلوانو ته سلام ملام ليکمه.

– ډک يې که ـه ـه! ليکل دې ښه شوي؟ بيا يې هره ورځ چالانوه! خلق په بلا وهه! د پيسو غم ام ونکې! نن سبا کې غنم کېږي.

– هاهاهاها، نا، غنمو خرڅولو ته ضرورت نشته. کله کله خلق د خياطۍ پيسې راکئ.

لالټي هغه په تندې ښکل کړه. په موسکا روان شو. لکه غل، کړوپ کړوپ د ګوتو په څوکو بهر ووت. تر سرک تېر شو. د تيږو پر بارې پټې ته کېوت. د ويالې په غاړه بره لاړ. د چارمغزو د پراخې ونې لاندې پر وچه او پسته شګه کېناست. د ونې بوی پرې ښه ولګېد. خو په تيارې کې يې زړه وډېږده. دې کې خلک له جوماته راغلل. پر سرک ودرېدل. ايله يې زړه ولګېد. هغوئ دده ژوندي کېدل څېړل. دی موسکی شو. سباګل ته يې ټلېفون وکړ:

– انډيواله! زه يمه. لال مامد خان.

د سباګل تندی راټول شو. پر توشکه نېغ کېناست. ورې لمسۍ ته يې اشاره وکړه چې غلې شي. په نري غږ يې وپوښتل:

– وروره ګله! کم لال مامد خان؟

– وه! انډيوال دې کنه. د سالاو د شربت خېلو. ما ويلې دا مې بله شمېره ده.

– اوووو ښه ښا. ما ويلې چې څوک دی؟ لالټي وايه کنه مړه! هر څوک پوېږي.

– ډک يې که ـه ـه! د سپي زامن خو په هرچا نوم ږدي. ته تې لغمان ته را ونه تښتېدلې؟ په تا يې چيشی نوم ايښی؟ وويمه؟

– نه نا. خير دی. غلطي وشوه. بيا به نه کېږي. ای! ته څه موجيزه يې؟ اغه دې عجيبه وکړه ولا.

– هاهاهاها، هاو کنه. ما کې ډېر کمالونه دي يارو. چاته يې نه ښيمه.

– ښا؟ انډيوال له يې ام نه وايې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څه یې کی؟ ډېر دې یارو. کوم یو درته وویمه؟ امدا اوس د سې ځای کې یمه چې تاته د زمري زړه درکې نه راخېجې.
– نا، رښتیا؟ یه جیني مه چغېږه! څه بلې کوټې له لاړه شه! زه خبرې کومه ځا! ښا لال مامد خانه! تا ویلې چرته یمه؟
– اغه جیګه ونه نده؟ زمنږد کور نه لاندې، د سین د جیګ کمره په سر. زه یې په اغه جیګه ځوکه ناست یمه.
– ښا؟ په دا شپه کې نو الته څه کی؟
– تاسره خبرې کومه کنه یارو. مه وېرېږه! ماته د سې ښکارې لکه په ځمکه چې ګرځمه.
– نا مړه. هاهاهاها! وروره ګله! د قسم حق رابانډې نلرې، ستا په مرګ سخت خپه ومه.
– هاو کنه. انډیوال مې نه یې نو؟ خو ته زما د حاله څه خبر یې؟ زه امدا اوس ام جوندی نه یمه.
– هاهاها. څنګه؟
– ویمه پوره کال شو چې اور مې اغستی اور. که د لمبو سره سین ته وغورځېدلمه ایله به پوه شې چې انډیوال دې رښتیا ویلې.
– خدای دې نکې! څه خبره ده؟
– پوه شه کنه! وریت وریت یمه یارو. ستونی مې خارښ کئ. بدن مې مېږې مېږې کېږي. چرس غواړې چرس.
دې کې اروا ورڅخه ووتله. درب شو د لالټې سر د ویالې په غاړه په اوبو کې ولګېد. موبایل پر شګو پروت و. اروا برګه شوه:
– ته په خبره پوه نه شوې؟ زه درته وایم چرس ونه څکوې، ته یې بیا غواړې.
– ځه ورک شه! ځان راته ابا ابا مه کوه! ما ټوقه وکړه. بل شی تې غواړمه. الهری شه! خو لې ته مې اوبه ننوځي.
– ښه، که دې چرس وغوښتل بیا ونه وایې!
اروا بېرته ننوتله. لالټې پاڅېد. اوبه یې تو کړې. وټوخېد. سا یې سوزېدله. لکه منډه چې یې وهلې وي. سباګل نارې وهلې:
– ای وروره ګله! چرته ورک شوې؟ اورې؟
– هاو، هاو. پېښه مې خطا شوه یارو. وولېدلمه. ځان مې په بل شاخ کې ټینګ که.
– نا رښتیا؟ بلا سړی یې ولا. ښا نو چرس خو...
– نننا. یو خو ته په ټوقه ام نه پوهېږې. وه د خدای ظالمه! ما کله دا مردار شی غوښتی دی؟ ولې مې په خلقو بې آبه کی؟
– ولې، ولې؟ ښځه دې د ونې سر له راغله څه؟
– نا، دلته بل موزیګی پیدا شوی. په نیم ځان مکمل خبیث دی.
– دا څه وایې؟ څوک دی؟
– یو څوک دی نو. ویلی نشمه. ښا، ته کله راځې؟ اغه امانت ام راوړه!
– آ؟ بیا وایې؟
– اوهوووو. پوه شه کنه! امانت خو بد شی نه وي کنه. امانت امانت وي یارو.
– آاااا! ښه ښااا. پوه شومه. پوه شومه. نو ابله ورځ خو دې ویلې راسره شته، اغستی یې نشمه.
– هاو کنه. امقه پسې تلی ومه. کم د سپي زوی وړي وو. په بلا واوښتلمه.
– یره لال مامد خانه! سبا درغلمه. ای وروره ګله! نو ته بیا امانت اخلې څنګه؟
لالټې چورت یووړ. له قهره یې د خلاص لاس سوک خپل تشي ته اړم کړ. تشي یې وسوزېد. دې کې یې بلې خبرې ته پام شو «دا اروا ولې ونه لیدل چې سباګل چوندې کړمه؟» دلته یو فکر ورغی. سباګل غږ کړ:
– بیا چرته ورک شوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

–آ، یمه یمه، دلته یمه. ما ویلې ته بل کار وکه یارو! امانت چې دې راکوه ماته یې مه ښیه! په بل شي خبرې کوه! غلی یې زما جې
کې کېده! پوه شوې؟ ګوره امدقه سې به کی ښا؟
–آآآآآآ! ښه ښاااااا. ورور ه ګله! بې غمه اوسه! پوه شومه.
نابېره له نژدې څخه ښځې پر لالټې برګ وهل:
– خدای خو دې پښې ماتې که! زمنږ پښې درپسې زب زب شوې. د ویالې په غاړه چیشی کی؟ سنکتیا منکتیا خورې که نا؟
لالټې ژر ټلیفون بند کړ. سباګل کټ کټ وخندل «سخت وران دی. چې دروغ وي، رښتیا ته سلام ام نه اچئ»
∞∞∞∞∞
لالټې په کټ کې ویښ پروت و. د کلي یو نیم سپي په ځنډ غپل. لاندې له سیند څخه د شرشرې غږ راته. د څنګ کټونو ته یې
وکتل. تش وو. د یو ازېټوب احساس یې په زړه منګولې خښولې. سترګې یې کوټې ته واړولې. هغه روښانه وه. مور او لور له
وېرې په ګرمۍ کې دروازه هم تړلې وه. مېرمنې اوس دده څار نه کوه. په کور کې د پاتې کېدو یې هم نه ویل. ان د چرسو د څکولو
او نه څکولو یې نه پوښتل. دی نه پوهېده چې ولې؟ مګر ځان یې تر پخوا ډېر قید احساسوه. د ښځې ځای اروا نیولی و. دا بیا
هرچېرته ورسره ګرځېدله. هېچېرته یې چرس څکولی نه شول. سخت تنګ و. چورت یې وهه چې څنګه ترې ځان خلاص کړي؟ د
دېوال په بیخ کې مېږه وبغېدله. هغه په تیارې کې لکه توره یږه معلومېدله. ده ترې سترګې واړولې. آسمان ته یې وکتل. د نرۍ
سپوږمۍ شاوخوا ګڼ ستورې تیت وو. لکه د ځراغونو نسکوره کاسه. دا وخت ورڅخه اروا ووتله. ده وویل:
– چیشی کی؟ ته نو بلد شوې. دا زما ځان دی. ستا د ابا پرتوګ ندی. ډرت واغونده! ډرت وباسه!
– نه! تا ولې ښځې ته ونه ویل چې ورور او وراره دې وژلی وم؟
– چیشي ته؟
– وه! چې پوه شي کنه، چې دوښمن یې څوک دی؟
– دا یې پوه! ګټه یې څه ده؟
– ګټه؟ هغوئ خو مروې ته دام ایښی. بیا به مورپې ډېر پام کئ.
– هاهاهاها ای موزیګیه! دلته نو وښویېدلې.
– پوه نشوم.
– قمقلان پویول سخت دي. زه به کوشش وکمه. ګوره! زه چې جوندی شومه خبره ختمه شوه. نه جنګ ته ضرورت شته، نه غچ ته.
– هو، بېخي! مخکې ژوندی نه وې؟ مړیې نه کړې؟ بیا دې مړ کئ.
– ته دې د نیم ځان غمه وخوره! په ما څوک چیشی نشي کولی. اوس زه خبر یمه.
– ستا خبرېدل مهم ندي ښه؟ د هغوئ ډار مهم دی.
– وه موزي ګله! ودې نه لیدل؟ څنګه یې درې درې ویشتل، منډې یې وهلې؟ مانه اوس ټوله دره وېرېږي.
– نه وېرېږي. اوس ټول خبر شول چې هماغه سړی یې. ای زه ووایم چې ښځې ته ولې نه وایې؟
– ناء. ضرورت نشته.
– که ووایې بیا مجبورېږې چې په هاشم پسې ورشې.
– جنګ د سپي کار دی ښا؟ اینسان په خبرو لانجې حل کئ.
– بهانې مه جوړوه! ما کله ویلي جنګ وکه؟ زه وایم له جنګه وېرېږه مه! کله چې څوک پوه شي ته هرې مقابلې ته تیار یې بیا دې
خبره هم تاثیر لري. انسان عقلمن ځناور دی. یوازې هاغه وخت داړل نکئ چې راتلونکی یې ځان ته بد ووینې.
– ښا؟ نور څنګه یې؟ دا د عقل کمیس دې اوتو که! قراریې بکس کې کېده! بل وخت به دې په کار شي ښا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– یاره نو. چې دا کم عقلان ولې نه پوهېږي چې کم عقلان دي؟ ای ای! ښځې او لور ته وایې که همداسې دې مړ پرېږدم؟
– ډک یې که ـه ـه! ته اوس لکه ډاکو سړی یرغمل کړی؟
– هو، ته په سمه پوه نه شوې نو. وایې که نه؟
– وه دا زما کار دی که ستا؟ د ورځې خو ټول سالاو راباندې ظلم کړئ، د شپې ته لوېشتینک پیدا شوې.
– په هوښیار څوک ظلم نه شي کولی. په کم عقل یې کړئ. ښه نو چې نه وایې زه لاړم.
– وه! وه! دا څه د سپي زوی دی؟ ای ای! چېرته ځې؟ صیبي ده وایمه. صیبي ده. ری شه کنه نو!

اروا له اسویلي سره بدن ته ورننوتله. لالټې نېغ کېناست. سا یې تېزه تېزه اخېستله. لکه وحشتناک خوب چې یې لیدلی وي. خوله یې وچه او زړه یې تنگ و. نشې ته یې زړه کېده. مگر نه چرس وو، نه څوک د زړه سوي. ستونی او ټټر یې له بې وسۍ وپړسېدل. مېږه نژدې راغله. ځان یې پرې وسولوه. ده ورسره غاړې واچوله. ویې ژړل. غونج په کټ کې پرېوت. مېږې بوی کړ. وبغېدله. ته وا مور بچي ته تسلي ورکوي. دده او ښکې یې وڅټلې.

سبا لالټې پر سرک بره روان شو. سباگل د چرسو د راوړلو وعده کړې وه. ده شېبه په شېبه شاته کتل. لکه میین چې د جانان د لیدو په ارمان وي. غوا او مېږه ورسره نښتي تللې. له لېرې یې د ویالې په غاړه هلکان ولیدل. ځان یې د سرک بلې خوا ته پناه کړ. چې نژدې شو د هلکانو غږ نه و. ده ته چورت ورغی «دا د شیطان زامن ولې غلي دي؟ په کمه بلا اوښتي نه وي» د گوتو په څوکو د سرک څنډې ته راغی. لاندې یې وکتل. هلکان د توت د ونې شاته پټ شول. ده ته عجیبه وه. خړې مرغۍ په هوا کې چغېدلې. ده پاس وکتل. د دکاندار زوی یې ولید. ځالې ته نژدې یې ځان غلی کړی و. لالټې ته خپل د شارو بچی ور یاد شو. ماما یې ورکړی و. ده به ورته ټوله ورځ ملخان نیول. یوه ورځ هغه د بام په کونج کې ناست و. چا په غولکه وویشت. لاندې راولوېد. دده په لاس کې یې سا ورکړه. ټوله ورځ یې ورته ژړل. اوس په ونه کې د هلک په لیدو دده سترگې لا غټې شوې. یودم یې تیږې ته لاس کړ:
– هی د سپي زو! کته کېږې که نا؟

کړس شو تیږه د هلک څنگ ته ولگېدله. هغه چیغه کړه «وه ابا!» تېز تېز کوز شو. لالټې بله تیږه واخېستله. لاندېنیو هلکانو پر ده برید وکړ. خو دا ځل دده مورچل هم په جیگه و، هم په وسلو مالامال. هلکان مات شول. مخ په بره وتښتېدل. پاسني له جیگه شاخه ځمکې ته ټوپ کړ. منډه یې واخېستله. مرغۍ آرامه کېناستلې. د دوه لېنگیو ځناورو حمله په خیر تېره شوه. لالټې ورته عسکري سلام واچوه. بیا یې مخ په بره درانده قدمونه واخېستل. غوا او مېږه هم ورسره نښتې روانې وې. دی برگ شو:
– ای د څاروي اولاده! ماسره چیشی دی آ؟ خو پاس ډډې ته شئ! سنکتیا منکتیا وخورئ! زه نه تښتمه.

هغوئ یې د لاس په اشاره پوه شول. ډډې ته وختل. دی ورو ورو دکان ته ورسېد. د توت نیالگي ته تکیه ودرېد. هلته د دکاندار زوی د پلار شاته پټ و. وېرېده چې بیا یې په تیږو ونه ولي. د دکاندار تر نامه پورې اوږده ږیره له خبرو سره وخوځېدله:
– وه الکه! دا ماشومان د مرغیو بچیو ته ولې نه پرېږدې؟ ستا خو ندي.

دې کې ټول هلکان د دېوال له شا څخه راووتل. لالټې ورته غاښونه وچیچل. مخ یې دکاندار ته واړوه:
– ته کوڼ وې؟ د مرغیو بغارې دې نا ورېدلې؟ اغئ ویلې د قه د سپي زامن مې بچي وجني.
– ما! ما! سترگې برگې برگې مکوه خوارشې! مرغۍ په څه پوهېږي؟ بیا ماشومان دي. امدقه یې سات تېري ده.
– ډک یې که ـه ـه! ماویلې که تش نوم دې ملا دی یارو. ته خو صیبي ملا یې.
– دا څنگه؟
– ځان ته ها، بل ته ما. د خپلې باغچې گلانو ته څوک نژدې نه پرېږدې. او د مرغۍ جاله پروا نکړئ.
–آ ها ها، وه خوارشې! گل خو گل دی. د هرچا خوښېږي. جاله چیشی ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ډک یې که ـه ـه! نا، دا ګلونو د چا زوی شو، آ؟ که په اغه کې رنګونه دي، په جاله کې هنرونه دي. که د اغه بوئ دماغ تازه کئ، د دې آوازونه د زړه باغ تازه کئ. که د ګل په رنګ کې خوند دی، د جالې په منځ کې جوند دی. ښا نو، کوم یو ښه شو؟

دکاندار بیا کټ کټ وخندل:

– یاره ته سم شاعر یې. تاسره نه ویل کېږي. ای دا پرېده! په ماڼو کې د بلا کیسه وکه!

له دې سره ماشومان ترې راتاو شول. یوه ډله ځوانان هم ورسېدل. زاری یې پیل کړې. ده وویل:

– ناء! نه کېږي ناء. ماشین کې تېل نشته.

کلسري ځوان په دکاندار غږ کړ:

– ملا ماما! ته راکه یو جوس!

ځوان د جوسو وړوکی ډبی لالټي ته ونیو. هغه سمدلاسه یو غړپ وکړ. وې ویل:

– ښا نو غوږ کېدئ! و نه و، پاس اسمان و، لاندې ځمکه. په دې ځمکه یو غیرتي ځوان ګرځېده. لال مامد خان نومېده.

ځوانانو او ماشومانو هررر وخندل. دې کې بل ځوان تېز راغی. له سره تاو سپین دسمال یې له غاښونو خوشې کړ. دکاندار ته یې وویل:

– ملا ماما! بابا مې چې پټې وېشل ته خو وې کنه؟

دکاندار په خوله ګوته کېښودله:

– سرداره چششش! ته غلی! نه ګورې؟ مېله ده.

لالټي غږ لا جیګ کړ چې سردار یې هم واوري:

– نو لال مامد خان به نیمه شپه چکرې وهلې. وېره مېره نه وه نا. وېره د چا لور ده؟ یوه شپه ماڼو ته لاړ چې اودس وکې. الته یو وارې غاااااته بلا پیدا شوه. ویمه خدای دې چاته نه ښیي نووو. بده بلا وه ه ه ه. دېو و دېو. جیییییک! اسمانه پورې. او دا سرې سرې سترګې. لس لس متره لمبې تې وتلې.

ماشومانو او لویانو په یو غږ حیرانتیا وښودله «ښاااا؟» د سردار خپل کار ته سودا وه. غوښتل یې د لالټي کیسه لنډه کړي:

– هح، ماڼو یې ولې ونه سوزوه چرسولا ماما؟

– ډک یې که ـه ـه! قیصه خو واوره سوډابې تورې!

خلکو هررر وهل. سردار برګ شو:

– غلی یابو! اوس دې په ځمکه منډمه! ټوله ورځ وړکیانو ته ډوزې ولې.

لالټي لږ شاته شو چې سردار په رښتیا حمله ونه کړي. وبنګېد:

– ډوزې ندي! ښا نو چې نه یې منئ قیصه نه کومه.

دی روان شو. خلکو بېرته کلک کړ. ویل ستا په خبره کې ذره ډوزه نه شته. لالټي بیا نیالګي ته اوږه تکیه کړه:

– ای دروغ ندي ښا؟ په قسم په دقو سترګو مې ولیدل یارو.

هغه له جوس څخه بل غړپ وکړ. مخ یې آسمان ته ونیو. لکه کوم څه چې په حافظه کې لټوي:

– نو ماما دې جارشي! هاو ښکرونه. اوهوهوهو د خدای قدرتونه دي، دیستک دیستک ښکرونه. څوکې یې تېرې ې ې تېرې، او نرۍ ۍ ۍ ۍ نرۍ لکه ستنې. او غولانځې، لکه جوالونه. داح داح!

سردار غږ کړ:

– ټسسسسس! نر غولانځې لري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

لالټي ورته کاږه وکتل. په موسکا يې سر وخوځوه:
– ته به ښه شې ښا؟ مه ورخطا کېږه!
خلکو په زوره وخندل. سردار تک سور شو. لالټي بېرته مخ نورو ته راوګرځوه:
– ای دا پښې يې ندي پښې؟ لکه سراچه موټر. هره ګوته يې لکه د تېلو بوشکه.
لالټي لاندينۍ شونډه وچيچله. خپله سينه يې په سوک ووهله:
– زه ورته مخامخ ودرېدلمه. ما ويلې زه درنه نه وېرېږمه. هاو. ما ته لال مامد خان وايي. نيمه شپه کې چاته د فيل زړه ورکه دلته راتلی نشي. زه د نيمو شپو شاهين يمه ښا؟
کلسري ځوان غږ کړ:
– دقه سې! د نررررر بچيه!
لالټي د جوسو تش ډبې وغورځوه. لاس يې جيګ کړ. لکه په کريکټ کې چې وېکټه واخلي. کلسري ورسره ورغوی وجنګوه.
ده سردار ته کاږه وکتل. خبرو ته يې دوام ورکړ:
– هاو کنه. دېو ويلې ياره منم دې لال مامد خانه. مانه رښتياني زمريان خښتګ ډکيځ. خو ته داسې زړور غږېږې. مګر ما سره يې نشې کولی. ما ويلې څنګه؟ ويلې اوس ګوره! دسې خو ونه وېرېدلمه. نو راټيټ شو. دم يې راباندې پو که. زما زړه لاړ وتښتېد.
هلکانو بيا د دروغو خواشيني وښودله. سردار د ملنډو په موسکا مخ دکاندار ته کړ:
– ملا ماما! ته دا چرسولا پرېده! زمنږ او د تره زامنو په منځ کې حالت خراب دی.
څنګ ته د تورو جامو تنکي ځوان تاييد کړه:
– رښتيا وايي جنګونه يې وکړل. ګرېوانونه وشکېدل. اين په ټوپکو پسې يې منډه کړه. خلقو پرېښښودل.
دکاندار اوس د خبرې په جديت پوه شو. ستر ګې يې تېرې شوې. اوږده بېره يې ورپېدله:
– ښا؟ په چيشي؟
– په پټي کنه.
– اووووو ښا! په کوم پټي؟
– د کلي دپاسه ندی؟ زمنږ نيم پټی يې په خپل کې ګډ کړی دی. ته خو الته وې. ستا خو وېش په ياد دی کنه؟
– نا ولا، ډېر وخت کېږي. تاسې واړه غټ شوئ. اوس مو بچيان ګرځي.
لالټي د سردار اوږې ته ډيکه ورکړه. ځان ته يې ګوته ونيوله:
– د لال مامد خان نه پوښتنه وکه لال مامد خان نه! مغز ندی کمپيوټر دی.
– لرې پمنه! سړی په هره خبره کې ډوزې نه ولي. زما خو شې ماغزه خراب دي. دلته به درنه پنډوس جوړ کمه.
– ډک يې که‌ه‌ه! عقل دې لکه چې متيازو کې تلی.
خلکو بيا هررر وهل. سردار غاښونه وچيچل. ورپسې تاو شو. دکاندار لاس واچوه. له متې يې کلک ونيو:
– ته مه لمبه کېږه! دده خبرې امدسې دي. اغه ورځ دا امو. ته ودرې چې چيشی وايي؟ ښا، لال مامد خانه! نو الته وېش څنګه و؟
– نه يې ويمه.
– ماشين دې تېل غواړي؟
– نا، ځينې تېل زهرجن وي.
– هاهاها خير دی زاری درته کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– پټهي ستا دی که دده؟
– نا ، خو خیر دی کنه ای. دونه زاری، چې سړی حاجي ته وکي لور ورکئ. الکه سرداره! ته ورته وو ایه کنه!
سردار کاږه وکتل:
– ملا ماما ! زه ټوقې نه کومه. د دښمنۍ خبره ده. ته ماته چرسولا مخته کی. ریشخند وهې؟ دا د خپل ګرېوانه خبر ندی، زمنږ د وېش نه به څه خبر وي؟ ځه بابا !
سردار روان شو. لالټهي دکاندار ته د سر په اشاره وویل:
– زما تر مخې وشو. زما د مور مېږه شو.
– هاهاها ، خیر دی. ملامت ندی کنه. ناحقه په دوښمنۍ اوړي.
لالټهي سردار ته نارې کړې:
– په پاسنیو دوو پټهیو کې ستا د ابا برخه ډېره وه. په نورو کې د نورو ورونو.
سردار ککره وخوځوله:
– ددې نه خو د کلي غوایان ام خبر دي چرسولا. په هر پټهي کې څو بیسپې چاته ورسېدلې دا وایه!
– په اول پټهي کې ستاسې اته بیسپې وې. په دویم کې شپږ.
د سردار خوله وازه شوه. دکاندار وخندل:
– هاهاهاها ، وینې؟ دده ذهن ډېر ښه دی.
سردار وړاندې راغی. دده لاس یې ونیو :
– لالټهي ماما ! ته راځه! چې...
ده ترې لاس کش کړ:
– ورک شه! ادې ته دې دسې نوم واخله!
–آ؟ ننننا ، خوله مې غلط شوه. لال مامد خان ماما ، ته راځه امدا خبرې د خلقو مخ کې وکه!
لالټهي یې د سیند پورې کلي ته بوت. مشران یې د خوړ ترڅنګ د توتو په یخه باغچه کې کېنول. چای او ګوړه کېښنودل شوه. کشرانو په خندا سیل کوه. لکه د ټوکو اورېدو ته چې راغلي وي. مګر د سردار د تره پینځه زامن بېر ناست وو. د لالټهي شاهدي یې نه منله. ویل په لړو چرسو هرڅه وایي. له ننداړچیانو څخه غږ شو «لالټهي دروغجن» ده ځواب ورکړ «څوک غاپي؟ د سپي زامن» هغوئ له خندا چپه چپه واوښتل. ځینو مشرانو هم ځان ټینګ نه کړ. نورو بیا د چرسي شاهدي ځان ته توهین وګڼه. پاڅېدل. سردار زاری وکړې. ویل څه به مو کم شي؟ یو وار خبرې واورئ بیا ځئ. ننداړچیانو د ساعت تېرې د اوږدولو لپاره د سردار پلوي وکړه. مشران بېرته کېناستل. لالټهي کاغذ او قلم راواخېست. په هر پټهي کې د هر ورور بیسوې یې بېلې ولیکلې. په موبایل کې یې جمع کړې. ټولو ته مساوي ځمکه ورسېدله. یو شور جیګ شو. اوس خلکو خندل چې دا څه ټوکاني جنګ و، د چرسي په خوله بند شو. سردار په اپلتو پسې سر نه ګرځوه. اندېوالانو ته یې د شوروا وعده وکړه. لالټهي یو ې غاړې ته غلی ولاړ و. سریې ښکته واچوه. بېرته دکان ته راغی. هلته لا هم ځوانان جمع وو. د سردار د لانجې یې وپو ښتل. ده وویل:
– غم مې یې کم که. د خوشالۍ نه یې لاندې باندې خندل.
ټولو هررر وهل. لالټهي پزه جیګه ونیوله:
– په اخېر کې سردار کلک ښنتی و چې شوروا درکومه. ماویلې که سمه قابلي راکی صیبي ده. که نا، ستا اغه شوروا نه خورمه چې په غوښې پسې به ذره بین راوړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا خندا ګانې شوې. له لېرې څخه غره هار تر غوږو کېده. دا د هاشم ډبه شکله څلور سیټه موټر و. دوئ نه لیده. موټر له تخته تېز تېر شو. شاته یې دوړه پرېښودله. د خلکو پام یې واړوه. له ورایه یکې ورانی ښکارېده. لکه موټروان چې یا مست وي، یا لېونی. هر څوک پوهېده چې د سالاو په تاو راتاو او کنده کپر سرک کې داسې ځغلول بلې دنیا ته تلوار دی. یاسین له هدیرې څخه د تېرېدو پر مهال د لالټي واز قبر ته وکتل. واړه هلکان ترې چارپېر وو. له سوړ اسویلي سره یې سترګې هاشم ته واړولې. پلار یې په مقصد ښه پوهېده. ځکه خو یې ژوره سا واخیستله. شیبه پس موټر د اوبو تر ژرندې تاو شو. نژدې یې بوډۍ وهلې وه. د لالټي د کور مخ ته د ټایرونو د ښوېېدو خرپه هار شو. یاسین په ټوپ کېوت. تومانچه یې جیګه ونیوله. نارې یې کړې:

– ای شربت خېلیو! ښه یې واورئ!

چا چې واورېدل په غوږونو کې یې کړنګ شو. دا آواز عام نه و. خاص و. د مصیبت زنګ برېښېده. یونیم نارینه چې له لټي یا وزګارتیا څخه په کور کې پاتې و، تېز ووت. د لالټي ښځې د وراره غږ وپېژند. دروازې ته راغله. یاسین خبرو ته دوام ورکړ:

– زه په جار ایلان کومه چې زما د ترور لور مروه زما ښځه شوه.

هغه هوایي ډزې وکړې. مرغۍ له ونو والوتلې. چرګان له منډې سره وکړتېدل. سپیانو وغپل. ځینې ماشومان په ژړا میندو ته وتښتېدل. د لالټي ښځه وازه خوله ولاړه وه. هېچا د داسې تحول اټکل نه کوه. نیاګانو کیسې کولې چې په پخوا زمانو کې څو ځله ځوانانو د خپلې خوښې نجلۍ د جرولو لپاره ډزې کړې دي. بیا نو بل ځوان د دښمنۍ له ډاره هغې ته د مرکې د لېږلو جرئت نه کوه. لمسیانو ته دا خبرې لکه افسانې ښکارېدلې. خو اوس یې کټمټ پېښه په خپلو سترګو لیدله. ځکه خو ټول شخ پخ لکه بتان ولاړ وو. یاسین تېز کور ته ننوت. ترور لاس واچوه. هغه یې له مټې کش کړ:

– وه! دا چیشی کی؟

هاشم خپله خور ونیوله. ویې ویل:

– ته مه وارخطا کېږه خورې! هر څه به سم شي.

ښځې زورونه وهل چې ځان خوشې کړي. یاسین مروه په کشولو له کوره ووېستله. هغې چیغې وهلې. یاسین خلکو ته وویل:

– ګورئ! دا زه بیا یمه. که څوک ورپسې راغی، ولا چې لس ډزې یې په دا کوپړۍ وولمه.

نجلۍ یې په زوره موټر ته وخېژوله. هاشم هغه کلکه ونیوله. یاسین د موټر مخ تاو کړ. د لالټي ښځې په دروازې زور وهه چې خلاصه یې کړي. موټر تېز شو. هغه په سرک ولوېدله. دلته د دکان مخې ته خلکو ډزې واورېدلې. لالټي خوله کېږه ونیوله:

– ډک یې که ـه ـه! ای! کلي کې د چا ښځه بلاربه وه؟ بل خوسی وشو.

ټولو هررر وهل. ماشومانو منډه کړه. لالټي هم په درندو قدمونو روان شو. کله چې ورسېد د کور مخ ته یې راټول خلک ولیدل. سرتورې ښځې یې په دروازه کې ژړل. دده ښځې وربېړدېدلې. تېز ورغی. ویې پوښتل چې څه خبره ده؟ هغې ځواب ورنه کړ. زړې تورۍ وویل چې یاسین مروه بوتلله. دده زړه سست شو. دننه حویلۍ ته یې وکتل. تشه وه. ویې پوښتل:

– څنګه یې بوتله؟

– ځه ورک شه چرسولا! څنګه یې بوتله؟ په زوره یې خپله ښځه کړه.

ماشومانو پخ وهل. دده په خیال کې هم نه ګرځېدل چې هاشم دې مروه په زور بوځي. هغه خو په منځ کلي کې سم کور لري. په ښکارځي کې په کلا اچولو څه کوي؟ دې کې سباګل هم له ښاره ورسېد. د خلکو ټولېدو ته ځیر شو. یو تن ورته کیسه وکړه. هغه لالټي په غېږ کې ونیو. په غوږ کې یې وبنګېد:

– وروره ګله! تا یاسین ښه پېجندلی و. رښتیا د سپي زوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لالټې ترې لېرې شو. همدا شېبه د خلکو تماس څه چې تش کتل پرې بد لګېدل. لکه خوري چې یې. پر ذهن یې تیاره خپره وه. نه یې څه لیدل، نه اورېدل. او نه یې سر کار کوه چې څه وکړي؟ یودم په کور ننوت. ویې ویل:
– ولاکه یې پرېږدمه!
خلک هم لکه سېل حویلۍ ته ور وبهېدل. دی هرې خوا ته ګرځېده. وسله یې لټوله. اول یې د غره له تورل شوې برخې غونډارۍ وباسه. خلکو وخندل. هغه یې بېرته وغورځوه. دېوال ته ولاړه بېلچه یې واخېستله. روان شو. هماغې تورې له دروازې غږ کړ:
– اغه ځوانیمرګ ویلې هرڅوک چې راغی ولم یې.
دی ودرېد. هسې هم وېرېده، اوس یې بېخې سپین وتښتېدل. ګلابي مخی شاه محمد د حویلۍ منځ ته راغی. تورۍ ته برګ شو:
– ته چیشی وایې؟ پرېږده چې لاړ شي! دده لور یې وړې ده. خوشې خبره خو نده.
لالټې ورته په زړه کې سل کنځلې وکړې. خلکو ته یې وکتل چې څه عکس العمل ښیي. ځوانانو سرونه وخوځول:
– هاو هاو، لاړ دې شي! منږ دې نه شرمېږي!
سباګل نه هو ویل، نه نه. د لالټې امید یوازې زړې ښځې ته و. نژدې ورغی:
– ښا نو، ته ووایه تورۍ! چیشي وکمه؟ نه نا، یا به ځان مړ کومه یا اغه.
خدای خدای یې کول چې تورۍ ووایي مه ځه. خو هغه غلې وه. نه معلومېدله چې له ځوانانو وېرېدله، که یې ویل چې د بېلچې په ځای سمه وسله واخله! شاه محمد لالټې ټېل وهه:
– ځه کنه! چیشي ته ولاړ یې بې ننګه؟
دده په وس نه وه، که نه سل مرمۍ یې په دا تندي ویشته. مجبور شو چې حرکت وکړي. ناڅاپه یې په جېب کې ټلیفون وترنګېد. تا به ویل ډز پرې وشو. شټ یې وهل. ماشومانو بیا وخندل. لالټې نمبره وکتله. د هاشم وه. زړه یې ولړزېد. کوټې ته لاړ. موبایل یې غوږ ته ونیو. هاخوا هاشم له موټره کېوتی نه و. درې څلور واره یې الو کړ. بالاخره دده له خولې هم غږ ووت. هاشم وویل:
– غوږ کېده الکه! نور نو خبره ختمه ده ښا؟ چې لور دې زما اینږور شوه، ځمکه ام زمنږه کېږي. څه مخکې څه پسته، یو شی دی. نو امدا اوس یې راکه! اوس ګوره پیسې ام درکومه. ته ګټه کی. که نا، لور دې ام لاړه، ځمکه ام.
لالټې بیا داسې لړزېده لکه سړې تبې چې نیولی وي. میتیازې یې په سختۍ ټینګې کړې وې. ژوند یې پر مخې واوښت. نور نو هاغه لږه آرامي هم ختمه شوه. دوه لارې وې. که دښمني کوي نو شپه او ورځ به یا د بل د وژلو لار لټوي، یا ځان له مرګه ساتي. د پخوا په شان به بې غمه ګرځېدلی نه شي. که دښمني نه کوي نو په هرقدم کې به پېغورونه اوري. په دره کې به نه یوازې دی، بلکې دده لېرې او نژدې خپلوان هم ټیټې سترګې ګرځي. په دې سربېره له یاسین څخه د مروې بې اندازه کرکه به سبب شي چې د هغې هلته او د مور یې دلته زاره وچوي. اوس خلک د کوټې خولې ته راغلل. غوښتل یې د لالټې په عکس العمل کې ځان ته معلومه کړي چې چا ټلیفون کړی دی، او څه وایي؟ مګر دی لکه په سکروټو چې ګرځي. په یو ځای کې درېدلی نه شو. بېرته انګړ ته ووت. ښځې یې ویل څوک دی؟ ده ځواب ورنه کړ. سربداله و. لکه په خوب کې چې کوم شی لټوي. په ټلیفون کې هاشم «اورې! اورې!» نارې وهلې. دلته و چې لالټې ته یو چورت ورغی. غټې سترګې یې وځلېدلې. لکه په تپې تیارې کې چې رڼا ووینې. وړې سرمې یې وپړسولې. په جیګ غږ یې په ټلیفون کې وویل:
– ای ای هاشمټیه! ای پیوسه! ای بې غیرته! زه پوښږمه چې لور مې د ماما کره ده. د ماما کور خو لکه خپل کور دی. څوک ورته جیګې کتلی نشي. مګر جړا او زارۍ دې نه منمه. هاو.
هاشم په شنو سترګو رډ رډ موبایل ته وکتل:
– اوهو اوهو! دا څه ګنګس دی؟ وه قمقله! زه چیشی ویمه ته چیشی وایې؟
لالټې یې خبرو ته غوږ کېښنبود. مخکې لاړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– تا ماسره بد وکړل. بې غیرتي دې وکړه. پرېږدم دې نا! او لور نه درکومه. چې مړ ام شې ښا؟ او ولاکه تا حرامي پرېږدمه!
ټلیفون یې بند کړ. خلکو ته یې وکتل. د هغوئ له سترګو معلومېدله چې د موضوع په تحلیل کې ګډوډ دي. ایله یې زړه ولګېد. د
اوس لپاره په هاشم پسې له تګه خلاص شو. څو چې خلک دده په چل پو هېږي خبره به سره وي. خپلوانو به هاشم مجبور کړی وي
چې مروه بېرته راولي. هر څه به په آرامه ختم شي. سباګل ته یې وکتل. تند ی یې تریو ونیو. نژدې ورغی:
– وینې؟ دا یې ماما. دقه سې بې غیرتو حرامیانو سره بند پاتې یمه یارو.
– خیر دی وروره ګله! ته لږ ځان آرام که! بیا وګوره چې څه وکې.
لالټي همدا شېبه غوښتل چېرته لېرې په مړه خېټه چرس ووهي. بیا په یخ سیوري کې پرېوځي. نه د چا له پېغورونو ډک مخونه
وګوري، نه له زهرو ډکې خبرې واوري. ان د لوږو غمونه پرېښږدي چې د نشې خوند خراب کړي. د سباګل سترګو ته ځیر شو. نه
پوهېده چې چرس یې راوړي که نه؟ سر یې نری وخوځوه. هغه کوم عکس العمل ونه ښود. لالټي وویل:
– راځه دننه کوټې کې به کېنو! زړه مې نور چوي. پوه شوې؟
– اوصیله وکه وروره ګله! دونه زړه مه خوره! بس ته مې لږ لیدلې. بېرته ځمه.
د لالټي سودا شوه چې تش راغلی څنګه؟ تند ی یې راټول کړ. ویې ویل:
– نا، چېرته ځې؟ چیشی دې راته ویلې؟
– ما ویلې تاسره به لږ ځانته وغږېږمه. خو اوس ته خپله دغه حال کې یې.
لالټي نژدې چیغه کړې وه چې چرس دې څه کړل. خو ځان یې په واک کې ونیو. ککرې او لاسونو ته یې ټکان ورکړ:
– وه خدایه پاکه! ته یې څه کی؟ تاته څنګه وویمه؟ خو...
دا وخت سباګل نیمایي لاس د شتري واسکټ له جېبه وباسه. پکې زېړ کاغذ ښکاره شو. تېرځل یې هم په همدا سې پاکټ کې
چرس راوړي وو. لالټي ایله د هوسایۍ سا واخېستله. شاوخوا یې غلی نظر واچوه. لسګونه سترګې په دوئ کې وې. لکه هره
خبره چې څېړي، څو منفي ټکی ومومي. ده کتل چې پاکټ ته د چا پام شو که نه؟ دې کې ملک له دروازې غږ کړ چې څه خبره ده؟ د
ټولو سترګې ور واوښتلې. ځوانان پرې راتاو شول چې له موضوع یې خبر کړي. لالټي ووېرېده چې ملک ورته ونه وایي چې په
لور پسې لاړ شه! ښه دا وه چې توده په توده کې پښې وباسي. سباګل یې له مټې ونیو:
– راځه د دا شور نه مې لرې بوځه یارو! په قسم چې سا مې بندېږي.
په سترګو یې اشاره وکړه. خپله مخکې شو. دلته یې اروا له بدنه ووتله. درب پر ځمکه ولوېد. ځینو وخندل. ځینو ویل ویې
ګورئ! بیا به بې سده شوی وي. سباګل یې نبض وکوت. سپین او ښتی مخ یې خلکو ته واړوه. په نري غږ یې وویل:
– انا لله و انا الیه راجعون.
یودم شور شو. خلکو ویل په لور پسې یې سا ورکړه. د لالټي ښځه بیا پرمړه راپرېوتله. لور ترې هېره شوه. په چیغو چیغو یې
وژړل. څلورو ځوانانو جسد کټ ته جیګ کړ. ده په هواکې ولاړې اروا ته وویل:
– ای ای! جوند ته مې پرېدې که نا؟ بیا څه خبره ده؟
– خپله ښه پوهېږې.
– په چیشی پوهېږمه؟ ګوره دا خرتوب دې پرېده! زه ستا د ادې پنډوس نه یمه.
– ادې ته خوله مه اچوه! تاته ځان ډېر چالاکه ښکاري کنه؟ زه ستا په ځان کې یم، ښه؟
– ډک یې که ـه ـه! د شادوګۍ بچیه! چې دا ډرت شي، اسمان ته ختلی یې. ته خو ووایه! خبره چیشی ده؟
ملک سپینه ټوپۍ په غټ سر سمه کړه. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ورونو! د خدای کارونه دي. تقدیر نه بدلېږي. خدای پاک چې چیشی کئ د بنده په خیر یې کئ.
لالټي کاږه وکتل:
– داح! دا زمنږ ملک دی. دا نو خبره شوه؟ ورته وایه خدای دې امدقه سې خیر ستا په نصیب کي.
اروا کوم غکس العمل ونه ښود. ملک پر ګلابي مخي ځوان غږ کړ:
– الکه شامامده! ته لاړ شه وګوره چې قبر خو چا ډک کړی ندی.
دلته لالټي اروا ته وکتل:
– وه دسپي زو! قبر تیار جوړ دی. اوس مې خښ ئ.
– ښه کئ!
– وه دا څه خر دی؟ وه قمقله! ته به ام د بې جالې مرغۍ غوندې سرګردانه یې. زما ځان به نه وي. چیشی به کی؟
– هح، ته دې په ځان ډېر مه نازېږه، ښه؟ کومې بدۍ دي چې په انسان کې نشته؟ دروغ، کینه، غولول، بې وفایي، بې رحمي، عقده، د تخریب شوق، د کنځلو او رټلو شوق، د زنا او تېرې شوق، د قتل شوق... ځومره درته یاد کمه؟ او پوهېږې د نېکو او بدو انسانانو څه فرق دی؟ فقط دومره چې نېک خپلې ځینې بدۍ تر یو حده کنټرولولی شي، بد یې نشي. او موږ د دغو ټولو مرداریو سره ستاسې د بدن په زندانو کې اوسېږو.
لالټي په غټو غټو کتل. ربښتیا هم په بېلو بېلو وختونو کې یې دا هره نښه په ځان کې لیدلې وه. بیا یې خپل کوشش ته دوام ورکړ:
– ای! مېلمه راغلی دی. د ځمکې خبره کئ.
– په ځمکه دې کار نه لرم. خو مېلمه چرس راوړي دي.
– نه یې دي راوړي.
– خدای ته وګوره! هرچاته دروغ وایه. ما ته یې مه وایه!
– ډک یې که ـه ـه! ته نو د کومې شاهٔ ولې سمنډولې زوی یې؟
– لاحول و الله! ګوره! ماسره دې خبره کړې. چې پې نه درېږې زه هم داسې کوم.
– د چیشي خبره؟
– چې چرس به نه څکوې.
– نه یې سکمه کنه وا. کله مې سکلي؟
– همدا اوس روان وې. او ګوره ښځې ته دې هم ونه ویلې چې چا وژلی وې. ودې لیدل نتیجه یې څه شوه؟
– هاو، منمه چې اغه مې غلطي وه. په قسم چې دا وار ربښتیا ویمه.
– ستا په قسم باور نشته.
– وه دا څه خبیث دی؟ ښا نو بل چیشی وکمه چې ته یې ومنې لوېشتینکه؟
– خوله سمه خو ځوه!
دلته د لالټي پام شو چې هغه کنځا بده ګڼي. ویې ویل:
– ای! بېرته راننوځې که کنځا وکمه؟ دا دی کنځا کومه ګوره! هې ستا...
– وکه ځه! بیا دې بېخي بدن ته نه ننوځمه.
اروا روانه شوه. لالټي غږ کړ:
– ننتا، ودرې! ودرې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه محمد ملک ته خپل موبایل وښود. ویې ویل همدا اوس مې انډیوال ولیږه چې قبر وګوري. هغه بېرته په ټلیفون کې وویل چې بېخي جوړ دی. لږ پاکول غواړي. د یوې دقیقې کار دی. ملک ملا صاحب ته کړ:

– الکه! ته امدلته یو سورت ووایه. بیا به مړي ته غسل ورکو. ماویلې کفن خو تیار شته کنه؟

غږ شو چې هو شته. له لالتې څخه لاره ورکه وه. اروا ته یې غاښونه چیچل. بیا یې بېرته معصومه څېره ونیوله:

– ای یارو! ښا، ته ووایه! زه او ته یو بدن نه یو؟

– خبره کوه! هدف دې څه دی؟

– ماویلې مانه تاته، تانه ماته څوک نږدې شته؟ چې منږ یو بل سره کومک ونکو څوک به یې وکي؟

– کاش چې ته په دغو خبرو پوهېدلی. زه به له تا څخه په تنګ نه وم، ته له ما څخه.

– خیر دی راځه نو یارو! زما لږه خوله ورانه ده. وښنه نو! ته خو زړه سوانده او مهربانه یې. ونیسه نو!

– هاها، زه دې په چل پوهېږم، ښه؟

– نه کومه چل. په قسم. ونیسه نو! ته چې دونه ښایسته یې، امدقه سې دې زړه ام ښایسته دی. ما خو ګوري. دقه شی یمه.

– ښه ښه ډېر بیوزي مه وهه! مګر دا دې اخېر وار وي. بیا دې زاری هم نه منم.

– صیبي شو، صیبي شو. زر کوه نو! اله چې سورت ختم شو.

اروا یې بدن ته ننوتله. دی نېغ کېناست. د خلکو چیغې شوې. خو دا ځل هغوئ یوازې تر دروازې وتښتېدل. بېرته یې شاته وکتل. دی له کټه کوز شو. په پښو ودرېد. کړس کړس په خندا شو:

– مه وېرېږئ یارو! قراره قراري ده. زړه مې تنګ و. لږ مې سر کېښنوده چې تپ یې ووځي.

د ټولو رنګونه الوتي وو. ښځې یې په ژړا کې خپل سر ونیو چې دا څه بلا سړی دی. لالتې ستر ګې وګرځولې:

– ای ای! مېلمه څه شو مېلمه؟

ټولو زړې مخونه نیولي وو. چا ځواب نه ورکوه. ده خپله شاوخوا وکتل. سباګل یې شاته ولید. د هغه ګرد غومبري او ګردې سترمې سرې وې. دده په کتو په خپل وجود کې راغونډ شو. لکه کیشپ چې په خپله کاسه کې ننوځي. لالتې وړاندې ورغی:

– ای یارو! تا ویلې خبره کومه؟ ځه چې ځو!

سباګل یو قدم شاته لاړ. ده له لاسه ونیو. هغه له ډاره ورسره روان شو. ملک او ملا په ډکې حویلۍ کې هېښ پېښ ولاړ وو. دې کې د لالتې ښځه هم تېزه ووتله. لڅې پښې مخ په منځ کلي وخوځېدله. د هغې وتلو خلک هم د ډار له وودې وباسل. ورو ورو یې حویلۍ تشه کړه. یوازې مېږه او غوا پاتې شوه. لالتې او سباګل په زینه ډوله پټیو کې لاندې کوزېدل. کله کله به د تیږو په سخته باره کې لالتې لاس ورکړ. ورو ورو د سباګل ډار ورک شو. دوئ سیند ته ورسېدل. هلته د غټو تیږو تر منځ ایله یو لښتی او به کږې وړې تللې. دوئ پر پیټه تیږه کېناستل. د سباګل سا سوزېدله. لالتې وویل:

– خوله دې ولې وازه ده یارو؟

– وروره ګله! ما ویلې دا ته څنګه کی؟

– چیشی؟

– مړ کېدل او پاڅېدل.

– هاهاها. سر مه ګرځوه یارو! ماکې ډېر کمالونه دي. ښا څنګه دی؟ دا سین دې خوښ شو؟

– وروره ګله! لکه لوی تونل. غټې غټې تیږې، جیګ جیګ کمرونه، له ځوړندو وښو د اوبو څڅېدا، ایرکنډیشن دی.

– هاو، دلته ماغزه ارامېږي. سړی ښه فیکر کوئ. ما په ټلېفون کې چیشي وویلې؟ اوس به دې په یاد شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سباګل سر وخوځوه. ده ته يې په سترګو کې کتل. لاس يې جېب ته کړ. چرس يې وباسل. شونډې يې وخوځېدلې:
– ما ويلې وروره ګله! مځکه دې څنګه کړه، مځکه؟
لالتيي هم د هغه له مخه سترګې نه اړولې. خو فکر يې اروا ته و، چې وځي که نه؟ ځواب يې ورکړ:
– د غم دانه قراره پرته ده يارو. د اغې د لاسه خو دقه حال ته راغلمه.
سباګل د ده د خړ واسکټ جېب پيدا کړ. د چرسو پاکټ يې پکې کېښود. شونډې يې وخوځېدلې:
– کليوالو له دې وويلې چې که په دا قيمت يې ناخلئ سباګل له يې ورکومه؟ چې بيا ونه وايئ.
په جېب کې د چرسو د پاکټ محسوسولو د لالتيي زړه په ټوپونو کړ. سا اخېستل يې تېز شول. ويې ويل:
– اخ خدايه! ناکنه. وخت پيدا نشو. اوس د لوړ په غم واوښتلمه.
هغه ليدل چې اروا ونه وتله. معنا دا چې ويې کولی شول هغه وغولوي. د بري احساس يې ټول حواس وپارول. يو دم يې په ناستو په خوله ډول او په لاسو نو ګډا پيل کړه «ډمبک ډمبک ډمبک، ډډم ډمبک...» سباګل له خندا شين و:
– اى لال مامد خانه! دا څه کوې دې اشنا؟ زه پوی نشومه. په دې ډول چرس...
– چشششش! مه وايه کنه يارو! زما خو يو غم ندی کنه. اوس په بله بلا ام اوښتی يمه.
– وروره ګله! ته خو ووايه! څنګه بلا ده؟ زه به دې تې خلاص کمه.
– ښه ځا! يو سړی چې د ځان سره په جنګ وي، ته يې د ځانه خلاصولی شې، آ؟ وينې؟ دقه سې غم دی. غلی کېنه! دا ستا د شان نه غټې خبرې دي.
– يره نو ته اجيبه سړی يې. زه دې ېبخي ګنګس کړی يمه په خدای.
سباګل د سيند په سر خلاصي لوی تونل کې کوز او بر وکتل. څوک نه و. سيګرېټې يې وباسه. لالتيي ژر وويل:
– چيشی کی؟ غم راته مه ګوره! زه يې نه سکمه.
– ننا، ځان له يې لګومه. وروره ګله! تا سره مې دوه ځله وسکل. خوند يې راکو.
– ډک يې که ـه ـه! چرس خو غمجن خلق زر خپلوي. ستا نو څه غم دی يارو؟
– هی اشنا، ته څه خبر يې؟ په زړه مې يو لک پولې ولاړې دي. ګوګړ درسره شته؟
لالتيي اورلګيت وباسه! تيلی يې ووهه. سباګل له سيګرېټې څو کشه وکړل. د لالتيي بدن ورسره ويلي ويلي و. مخ يې يوې او بلې خوا ته اړوه. نه پوهېده چې څه وکړي؟ په وازه خوله يې په هوا کې د لوګي کشول شروع کړل، چې د نشې تنده يې ماته شي. مګر نه، هغه لا زياتېدله. دې کې يې اروا هوا ته کشه شوه. بېرته ننوتله. د لالتيي زړه لاړ او راغی. هوا ته يې وکتل:
– نه يې سکمه وا. نه وينې؟ داح! په لاس کې مې ايڅ شی نشته.
سباګل هم په هوا کې سترګې وګرځولې. کوم شی يې ونه ليد. لالتيي يې چوخ کړ:
– اى چا سره غږېږې؟ خدای پاک سره؟
د لالتيي پام شو. پوهېده چې دا به هغه لا حيران کړي. په ژوند کې ورته يو ازې دروغ پاتې وو. ده پرې ځان ته د شخصيت ورکولو هڅه کوله. سر يې وخوځوه:
– هاو کنه! ته نه يې خبر؟ ما د خدای پاک سره وعده کړې چې چرس به نه سکمه.
– ښه ښااااا! اوووو وی ی ی. نو بله وعده نه وه؟ دا خو دې په زوره ځان د خدای له نعمته محروم کړی دی مړه.
– هاو کنه. نو چيشی کولی شمه يارو؟
د لالتيي هسې هم زړه تنګ و. دغې خبرې نور هم وسولوه. ستونی يې ډک شو. چيغه يې کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه خدایه نووووو. د قدرتونو دې جار شمه نووووووو. دا موزیګیان ولې نه ورک کی ی ی ی؟
غږ په تونل ډوله سیند کې انګازې وکړې. سباګل غټ غومبري وخوځول:
– پو پیږمه وروره ګله. خوا خوږي دې نشته. د مور او پلار یکي یو زوی یې. سخته ده. په تا مې زړه سوزي.
لالټې یو دم په چیغو چیغو وژړل. سباګل یې په بېړ سر لاس تېر کړ:
– خیر دی. خیر دی. ته دسې وکه! خپلوانو لهووایه چې کومک وکي!
– ته چیشي وایې؟ د چیشي کومک؟
– چې لور درسره واپس راولي. ورله وایه دا خو د ټولو شرم دی. لږ غیرت وکئ!
– نا، پرېده! اغئ کې څوک نشه نکئ. غیرت د کمه شي؟ ماته ام وایي نشه پرېده! ماویلې ښا؟ چې تاسې غوندې بې غیرته شمه؟
– هاهاهاها نررره خبره دې کړې په قسم.
سباګل له سیګرېټې څخه ژور کش وکړ. ویې ویل:
– اخ خوند یې وکه. ای وروره ګله! مځکه به ګوره خامخا ماله راکی. ستا پکې ډېییره ګټه ده.
– او پرېده ورک شه! زه په څه کې یمه، ته کند و مځکه مځکه ناړې وهې.
سباګل په مړو کتو موسکی شو. هغه ته اوس کنځا او سپکاوي ارزښت نه درلود. ټول په سیګرېټې رامات و. اوږده اوږده کشونه یې کول. لکه د ژوند وروستۍ ساګانې چې اخلي. حرکات یې هم ورو ورو سستېدل. لکه له ټایره چې غلې غلې هوا وځي.
سیګرېټې اخېر ته نژدې شوی و. د لالټي بدن مرۍ مرۍ او ستونی وچ وچ کېده. ټول لړزېده. د لېونیانو غوندې یې بې واره مخ یوې او بلې خواته اړوه. یو دم یې په سیند کې وړاندی کمره ته لاس ونیو. چیغه یې کړه:
– اوووووو! الته ګوره الته! اوهوهوهوهووووو! وی الاااا! دا چیشي دی؟
سباګل سترګې واړولې. هلته د پېغلې د خورو زلفو په شان په بوټو او وښو پټ کمر و. هېڅ خوځښت پکې نه لیدل کېده. لالټې کله یو ټکی، کله بل ټکی ښوده. په دې ترځ کې یې له سباګل څخه سیګرېټې تېز واخېست. د سترګو په رپ کې یې دوه کشه وکړل. ژر یې اوبو ته وغورځوه. اروا نیمه هواته ووتله. ده چیغو ته دوام ورکړ:
– اغه دی اغه دی. اوهوهوهوهو! ګوره ګوره! اخ وغورځېده.
اروا هماغه لور ته وکتل. پوه نه شوه چې څه شی ښیي. د لالټي په لاس او شونډو کې سیګرېټې هم نه و. اروا بېرته بدن ته ننوتله. د ده زړه هم ورسره ځای ته راغی. د بدن غړي یې سست او هوسا شول. خوښ و چې د لوی مشکل د حل راز یې وموند. پوه شو چې کله اروا په بدن کې وي دنیا ته دده په سترګو ګوري. کوم شی چې ده ته نه ښکاري، هغه یې هم نه ویني. مطمئن شو چې نور نو هر څه د هغې له نظره پټولی شي. دا دویم لوی بری و. مګر د دې ترڅنګ اروا بدن ته د لوګي ننوتل هم احساسول. د لوګي ډول یې هم معلوموه. خفه شو چې له دې سره به څه کوي؟ سباګل اوس یو قرار ده ته کتل. کټ کټ په خندا شو. د چرسیانو په لهجه یې وویل:
– یره دا دې کومه نخره وکړه اشنا؟ بې نشې نشه یې په قسم. ای! بل سیګرېټې ډک کمه؟
لالټې پاڅېد:
– غلی کنه! سور تنور ته لرګي ماچوه یارو! ځه چې ځو!
– چرته ځو، چرته؟ ښاااااا، غرمه شوه؟ ډوډۍ راکی؟
– هاو، ځه چې ښځه دې ناړې وهي. ډوډۍ تیاره ده.
– یره دا څه وایې؟ زما ښځه؟ کومه ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زه یې د ښار نه غړ اورمه.
– ښاااااا؟ وروره ګله! تا کې ایڅ شک نشته. نااشنا سړی یې په قسم. ای ته وګوره څه یې پخ کړي؟
– د پسه کړایي.
– اخی! اله اله اله! زړ مې ورسوه چې سړه نشي! اله اله اله!
لالټهي سباګل له لاسه ونیو. د کمره د ښنتو تیړو په نری لاره یې روان کړ. لکه میړی چې ترڅان څو ځله غټ بار کشوي. هره شېبه د سیند پر غټهو تیړو د سباګل د غورځېدو او چوېدو امکان و. بالاخره د کمره سر ته ورسېدل. سباګل کېناست چې سا واخلي. وروسته تخت ته لاړ چې د ښار په موټر کې ځان د پسه کړایي ته ورسوي.
∞∞∞∞∞
لالټهی ماښام د کوټو مخ ته په کټ کې څوړند سر ناست و. کله هاشم وریادېده چې مروه په توره کوټه کې بندي کوي. کله اروا، چې دی چرسو ته نه پرېږدي. کله یاسین چې هڅه کوي په زور او وهلو مروه واده ته راضي کړي. بې وسی او تنهایی یې زړه وپړسوه. سلګی یې ووهلې. ښځه یې د ننه پر توشکه سسته پرته وه. دده ژړا یې واورېدله. را ووتله. څنګ ته یې کېناستله. ده ګمان وکړ چې رټلو ته راغلې ده. سلګی یې وتښتېدلې. ښځې وویل:
– ای! تا سره چرس نشته؟
– چیشی؟
– بوی دی.
– ځه ورکه شه! په خدای که مې سکلي وي.
لالټهی ترې لېرې شو. هغې په پلو سترګې پاکې کړې:
– ښه دې کړي. ماته یې ام راکه!
– ډک یې که ـه ـه!
ښځه یې ټېل وهله:
– لېونی یې؟
– څوک چې چرس سکي لېونی وي؟
– نا، ویمه ته ښځه یې کنه.
– ښځه نو لېونی کېدلی نشي؟ بس دی. کور او کلی په بلا وهمه. نشه کومه.
– نا، نا. په خدای چې مړه دې کمه.
– ښه ده کنه. د دې شرمونو، غمونو، جړاګانو نه به خلاصه شمه.
سلګی یې ووهلې. لالټهي یې ورو پر ملا لاس کېښود. هغې اول ځل ټېل نه وهه. ده وویل:
– ته غلې شه! هرشی به سم شي!
– څنګه؟ څنګه به سم شي؟ ته سم شوې؟ آ؟ ښا، چیشی وکمه؟ نه نا، نشه کومه.
د لالټهي نظر د هغې د پښو په زخمي ګوتو ولګېد:
– دا چېرته وینې شوي دي؟
– دا؟ منځ کلي ته تلې ومه. پوه شوې نه یمه. په لاره کې په تیړو لګېدلي.
د لالټهي سترګې غټې غټې ووتلې:
– منځ کلي کې دې چیشی کول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ماویلې زارۍ به وکمه. هاشم لالا به مروه راپرېدي. ناء. د ښځې نه د چا سترګه سوزي؟ سړی شته نا.
هغې په زوره وژړل. لالټې یې ګرد او لوند مخ ته کتل. خپلې او ښکې یې وڅڅېدلې. د هغې په ژړا بل ډول خفه کېده. نور خو یې څه په وس نه وو. له کوره به ووت، چې ویې نهویني. بیا به یې نشه وکړه چې له سترګو یې لېرې شي. اوس یو دم پاڅېد. جېب ته یې لاس کړ. چرس یې له کوره بهر وغورځول. په ونه کې ولګېدل. د پانو او پاکټ شرپه هار شو. او رلګیت یې ښځې ته ونیو:
– قسم دی که بیا یو کش وکمه! صیبي شو؟
ښځې اورلګیت واخېست. پاڅېدله. غلې نغري ته روانه شوه. ده وریسې وکتل. بدن یې سست شو. په زړه کې یې وویل «ښا نو! ما سکروټه وجووله، چرس مې وغورځول. دې د سپې لور دونه ونه ویلې چې خیر وېسې» په کټ کې غلی پرېوت. چورت یې وهه چې د نورو لېر ښه ولې خلکو ته ډېر او دده ډېر ښه لېر ښکاري؟ یو وخت ښځه له سطل سره راغله. دی پاڅېد:
– راکه! شپه ده. زه یې راوړمه.
– نا، ته بیا د ویالې مردارې اوبه را نه وړې. بره پکې خلق اودسونه کئ.
– نا، په خدای چې چینې ته ځمه.
هغې سطل ورکړ. لالټی تر سرک، نرې پټې او ویالې تېر شو. په تیارې کې یې د ونې لاندې پاکټ ولټوه. بالاخره یې ولید. مخ یې واړوه چې اروا وغولوي. نژدې ورغی. پاکټ یې په جېب ومنډه. له ځان سره وبنګېد «وخوره د موزیګې زو!» له ویالې یې سطل ډک کړ. بېرته راغی. وروسته ښځه او مېړه جوړه له کوره ووتل. پر سرک مخکې لاړل. په نرۍ لاره د غونډۍ په لمنه وختل. ښځه د یوې دروازې تر څنګ د تیږو دېوال ته تکیه ودرېدله. لالټی ننوت. مخامخ قطارو کوټو ته یې وکتل. په برق روښانه وې. مګر په حویلې کې تپه تیاره وه. درې ورونه په دې نه جوړېدل چې ځراغ چېرته ولګوي. هر یو د خپلې دروازې پر سر غوښت. نو ځکه یې په حویلۍ کې د ځراغ لګولو سلا ونه شوه. د کوټو مخ ته یو یو د زردالو نیالګی ولاړ و. هغوئ په هر مجلس کې پرې نازېدل. خپل کور یې د زردالو باغچه بلله. لالټي نارې کړې:
– د کاکا زامنو! وه د کاکا زمنو! چېرته ورک یئ؟
خړ سپی په منډه راغی. لالټي ته یې لکۍ وخوځوله. ګرد ترې تاو شو. درې ښځې د حویلۍ په برسر کې پر تناره ناستې وې. ډوډۍ یې پخوله. دده په لید و یې مخونه تروه شول. له کوټو څخه درې تنه ورونه راووتل. غوټ سړي وپوښتل:
– داخ، خیرت دی؟ چرس دې خلاص شوي څنګه؟ پیسې منږ سره نشته. ښا؟
ټول ماشومان راغلل. ده ته یې په خندا کتل. لکه د لوبو شی چې ویني. د سرې ټوپۍ سړي وویل:
– ای په دا شپه کې په خیرات پسې ګرځې. دې نه نر شه حاجي چمن ونیسه! پټی تې بېرته واخله!
– ډک یې که ـه ـه! یو وار مې پیسې غوښتې وې. تر اوسه پېغورونه راکوئ. مه وېرېږئ! پیسو پسې نه یمه راغلی.
ماشومانو په خپلو منځو کې خندل. غوټ سړي وویل:
– داخ، نو دلته چیشی کې؟
– ما ویلې ماسره کومک وکئ!
سړي مخ ورونو ته کړ:
– داخ، پیسو پسې ندی راغلی. وینئ کنه؟
– یو خو ته دې داخ داخ پرېده! خبره سمه واوره! ما سره مرو پسې لاړ شئ! د کاکا زامن مې نه یئ؟
– داخ، اوس دې د کاکا زامن شولو؟ چې لور دې منږ ته نه راکوله اوس یې خپله ګټه!
یوې ښځې ډکه ټوکرۍ په تخرګ کې ونیوله. کوټې ته په تګ کې یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– چیشی شوي؟ چاته چې دې لور ورکوله امقو ورېږده. خوشاله اوسه کنه!
لالټی برګ شو:
– ته غلې شه! دا د سړیو منځ کې خبره ده.
– اوهو، اوهو! ته چا سړی کړې؟ چرسي سړی، نه سړی.
لالټی یې مېړه ته مخ واړوه. هغه د تور واسکټ له جېبه نصوار وباسل. ښځې ته یې وهم نه کتل. بله ښځه هم له ډوډۍ سره له تناره کېوتله. سپي ته یې ګوته ونیوله:
– ای دا سپی وینې؟ تا نه دا ام ښه دی. خپل او پردي پېژني.
ماشومانو کټ کټ وخندل. د سرې ټوپۍ والا سړی ښځې ته په قهر شو. هغې شونډې واچولې، لاړه. سړی لالټي ته راوګرځېد:
– ته نو چیشي ته ولاړ یې؟
– ځمه ځمه. ما ویلې تاسې به شرم پېجنئ.
د تور واسکټ والا غاښونه وچیچل. لالټي یې ټېل وهه:
– وځه ورک شه! ستا د لاسه منږ په کلي کې چاته جیګ کتلی نشو. د شرم پېغور ام ته راکی؟
لالټي په درندو قدمونو ووت. ښځې هرڅه اورېدلي وو. مخکې شوه. لکه پېری په تیارې کې غلې روانه وه. د هغې چوپتیا له غصې او دده چوپتیا له ډاره وه. دواړه کور ته ننوتل. مېړه او غوا ورته ځیر وې. ښځه د توقع خلاف غلې پر لمانځه ودرېدله. دی سودایي شو. هغه به له دې څخه څومره نا امیده شوې وي چې غصه کول هم بې ګټې ګڼي؟ له ځانه یې کرکه وشوه. د ماما زامنو ته یې ټلېفونونه وکړل. هغوئ ویل چې د هاشم زور نه لرې خبره یې ومنه، مشکل به حل شي. لالټي له ځان سره په آواز کنځا وکړه. زړه یې سست شو. درب په کټ کې پرېوت. په هوا کې ولاړې اروا ته برګ شو:
– ای ای! د سپي زو! بیا ووتلې؟ آرام ته مې پرېدې که نا؟
– غلی کم عقله! سل واره مې درته ویلي کنځا مه کوه! ته بیا...
– چیشی؟ دا سل واره غپا دې نوره بنده که! دونه دې ماغزه کار نکئ؟ دا عادت دی.
– عادت دی که هر شی دی ختم یې که!
– چیشي چیشی؟ هج، وه قمقله! علت لاړ شي عادت نه ځي د سړي نه خدای دې نه کاندي په بدچارو عادت څوک
– اخله مه! شعر ته ګوره! بد عادت هم پېژني. ای هوښیاره! چې څوک وغواړي عادت هم پرېښودلی شي. مګر ته کنځا او چرس خپله نه پرېدې. وی ښه شو را یاد شول. تا غرمه په سیند کې چرس ولې وڅکول آ؟ ما درته...
– کله؟ ما ندي سکلي.
– داح! یو خو دا دروغجن خلک ولې هېڅ شرم نه لري؟ ای! ستا په بدن کې لوګی و. زړه مې تنګ شو. سر مې وګرځېد.
– بلا مې درپسې! سبا ګل سکل. ما سا اغستله. د هوانه به راغلی وي نو. سا خو نشمه بندولی.
– د هوا نه دومره ډېر لوګی؟ ښه ځه! نور چې چا چرس څکول ته به هلته نه کېنې! که نه، بیا دې خیر نه شته.
– چیشي چیشی؟ ای لوېشتینکه! دا نه کېږي.
– خو ښه دې نو. بیا ګیله هم مه کوه!
– وه! وه! ته لېونی شوی یې! اله‌ری شه چې د پرو ادې مونځ ختم که!
– نه‌ء، وعده وکه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه دا څه خبيث دی؟ زه خو ستا د ادې هوټل نه یمه چې ستا فرمايشونه به پوره کومه. کنځا مه کوه! چرس مه سکه! اين د چرسيانو څنګ ته مه کېنه! سبا به وايې اوبه مه سکه! ډوډی مه خوره! سم وو ايه سا ماخله خلاص!
– ښه نو چې وعده نکې زه هم نه درځم.
– اوهووو! ای ای! ستا د لاسه ځان وجنمه ګوره!
– هح، ټول به خوشاله شي. لوی غم نه به خلاص شي.
– ډېر د کچه زوی یې ولا. التهدې په زوره جوندی کړمه. اوس بيا دا خبرې کې. ښا نو په چا سړی باور وکې؟ څه ورک يې که! يارانو چې نشه کوله زه به نه کېنمه. صيبي شو؟
– نهٔ. قسم وکه!
– په خدای که کېنمه! په قران که کېنمه! الهنو زرکوه د سپي زو!
څو ښځې سلام ګرځوه اروا بېرته ننوتله. دی نيغ کېناست. سا يې تېزه تېزه واخېستله. مګر د ښځې ګرد مخ جدي و. هغه تل د خپلوانو په سپک چلند خفه کېدله. کله کله به يې وژړل. لالټي خيال کوه چې اوس هم هغوئ ته په قهره ده. ښځې وويل:
– د ماما زامن ملامت ندي. منږ ورسره چيشی کړي؟ زه د سړيو منځ ته تلی نشومه، او ته نه د چا په غم کې وې، نه ښادی کې. تا د ګلټي نه غير څوک پېژندل؟
– ګل مامد خان وايه!
– ګلټي. هر ډېراني ته خان وايه. خپل پټي ته به دې ملا ماته وه. د اغه پټي کې دې قلبه او ماله کوله. مانه به دې پيسې پټې کړې. چرس به دې ور ورل. اغه به لکه پاچا قرار ناست و. پښه به يې په بله اړولې وه. اوس ورته ووايه چې درسره لاړ شي کنه!
– ځي کنه. اوس ګوره!
لالټي سمدلاسه ټلېفون وکړ. دده د شمېرې په ليدو ګلټي د حويلۍ په کټ کې نيغ کېناست. وړوکي زوی يې خوشحاله شو چې ماته راپاڅېد. غاړی يې واچوله. هغه ټېل وهه. ماشوم له کټه ولوېد. سر يې ولګېد. په چيغو چيغو يې وژړل. ښځه په منډه راغله. زوی يې جيګ کړ. ګلټي موبايل غوږ ته ونيو. لالټي وپوښتل:
– څنګه يې يارو؟
– نينې نينې يمه باداره. امدقه ستا غږ ته ناست ومه. په قران په ما ډېر ګران يې. درغلمه؟ چېرته کېنو؟
– بيا به کېنو يارو. دا پرېده! ګوره چې تا غږ کړی ما خالي ندی پرېښی. اوس ستا وار دی.
– چيشی؟ ما سره نشته.
– هاو کنه. تاسره نو کله وو؟
– هاها سخت وران يې. ويمه باداره په ما دې قرض. په قسم نزدې وخت کې يوبلا پيسې راځي. بيا به زما وار شي هاو.
– ته خو دا شل کاله امدقه وايې. پيسې رانغلې. اوس به د کومه شي؟
– په خدای او په رسول چې دا وار رښتيا ويمه. ای چاته ونه بنګېږې! لور جبار ماما ته ورکومه.
– دا وړه جلۍ اغه بوډا ته؟ مکوه يارو!
– چيشی؟ په غېږه ورځې؟ تانه تکړه دی. ای! په منږ يې څه؟ مېلې به کوو. هيت، چرسيان سګرېټيان شازلميان غيرتيان ملايان مکتبيان اسې خوشې کدوان هاهاهاها. ونيسه باداره نو، ښځه لړه وڅنډه! پيسې ميسې تې وباسه!
– غلی! ټوقې مه کوه! ورېندار دې اوري.
– وی ننننننا...

(c) ketabton.com: The Digital Library

– صيي شو ځا. زه بل کار درته ويمه يارو.
– وايه باداره! هر کار ته ولاړ يمه.
– ما ويلې راځه چې په دا هاشمتي پسې لکه جوړه بازان لاړ شو! دا ستا وريره تې په زوره راجيګه کو!
د ګلتې سترګې نا آرامه تاوې شوې. بېرا و خيرن سرېې وګروه. لالتې غږ کړ:
– اورې يارو؟
– هاو، هاو. خو اغه وايي هرڅوک چې راغی ډز تې جيګومه کنه. بغرۍ به مو کې.
– څه بابا! اغه او دونه غيرت؟ بيا زمريانو ته ګيدړ چيشی دی؟
– نا، که ما وولي، زما ښځه، زما بچيان به څنګه شي؟
– بې غمه به شي. تا خو اغئ د وهلو نه مړه کړل. هاهاهاها، ټوقه مې وکړه يارو. ښه ځا، که زه جوندی ومه داسې به يې ساتمه لکه خپل بچي. د نر وعده ده.
ګلتې يو دم برګ شو:
– هی د خره زو! هی د سپي زو! تا زما ښځې ته سترګې پټې کړي. ډېر بې غيرته شی يې.
– ډک يې که ـه ـه! دا چيشی وايې؟ ما ورېندار کله ياده کړې ده يارو؟
– ودې نه ويلې ستا بچيان به لکه خپل ساتمه؟ دا څه مانا، آ؟ ښه ده چې لوريې درنه وړې ده. ته ډېر نمک حرامه وختلې.
ګلتې ټلېفون بند کړ. په خندا شو. دلته ښځه له قهره وپشېدله. د لالتې لاس له موبايل سره همداسې په غوږ کې پاتې و. ځان ورته درونند، خو ټپر تش معلوم شو. لکه لړمون چې يې چا وېستلي وي. ټېر شل کاله يې چې څه په وس وو که نه وو له ګلتې سره وکړل. د هغه په انډيوالۍ يې کلک باورو. مګر هغه دا هرڅه په يوه لغته ختم کړل. آيا هاغه ټولې خوږې خبرې او وعدې دروغ وې؟ په شل کاله کې زه ولې پوه نه شوم؟ نشې ته يې زړه وشو. چرس يې تيار په جېب کې وو. هوډ يې وکړ چې نن شپه به په نشه زړه يخوي. نوريې د اروا هم خيال نه ساته. څه به وکړي؟ وبه يې وژني؟ نو څه؟ لوريې ترې بوتلله، ښځه يې په سرېو کې نه حسابوي، انډيوال يوازې پرېښود. تر دې ژوندمرګ ښه دی. ښځې د کچالو پياوه او شړومبې راوړې. ده څو مړۍ د زړه په زور وخوړې. سمدلاسه سملاست. منتظر شو چې هغه ويده شي. سره له ټوله قهره يې ښځه خفه کولی نه شوه. خو هغې کله لوښي مينځل، کله يې مخ او لاس کوه، کله بل څه. په ده شېبه په شېبه د نشې حملې زور اچوه. په کټ کې اوښت را اوښت. زړه يې بې حده تنګ و. ډېر ځنډ پس ښځه په کوټه کې پرېوتله. لالتې نېغ کېناست. په لړزېدونکي لاس يې له جېبه زېړ پاکټ وباسه. دوه تختې چرس پکې وو. پزې ته يې ونيول. بوی يې ښه عميق کش کړ. پاڅېد، چې له کوره ووځي. درب شو بېرته په ځمکه ولګېد. اروا يې هوا ته جيګه شوه. لالتې چيغه کړه:
– چيشی دي؟ ورک شه د سپي زو! ستا د لاسه سل شومه.
– اخله ـه ـه! نېغ نېغ هم ته کېږې؟ هاغه قسمونه چا خوړل، آ؟
– او پرېده! تا پورې څه؟ نر غوندې نشه کومه. په دونيا کې د نشې نه غير نور ټول دروغ دي ټول. دا جوند دروغ دی، دا رښتيا دروغ دي، دا انډيوالي دروغ ده، دا واده دورغ دی، دا بچي دروغ دي. دا دا دا...
– چې دروغ دي نو ژاړې ولې؟
– په امدقې جړا راځي کنه.
– نهء. ځکه ژاړې چې دا ټول رښتيا دي.
– څه ځا ورک شه! ځان او ښيار او ښيار مه کوه! که رښتيا وای ګلتې به دسې نه کول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– داه! هغه خو معتاد دی. معتاد پرته له نشې بل هېچا ته وفادار نه وي.
– بد دې وکړل د سپي زو!
– نه، تا نه یادوم. ښه څه، نور پرېږده! دا وو ایه چې د مروې مینه هم دروغ ده؟ هغه چې ته به نیمه شپه وتو خېدې د اوبو ګیلاس په لاس به درته ولاړه وه. چې لړ به یخ وو هلې ډک چایبر چای به یې مخ ته درکېښود. چې د ورځې لس ځله به دې جامې خیرنې کړې لس ځله یې درته مینځلې. تنکیو لاسونو به یې تناکې وکړې. هغه چې ستا په ځورېدو به یې کرې ورځ ژړل، په خوشحالۍ دې په کوټه کې ځان ته ګډېدله. هغه چې ستا څنګله ورته د جنت غېږه ښکارېدله. هره لحظه یې موقع لټوله چې سر پې کېدي او ویده شي. آ؟ وو ایه کنه! څه خیر دی! ته په دې خبرو نه پوهېږې.
– اغه ته قمقل یې. زه په هره خبره پوهېږمه. دا ټول ستا د سپي زوی د لاسه دي.
– څه څه؟ څه شی زما د لاسه دي؟
– تا زه په نشې راو ستلمه.
– وه وه! شرمېږې هم نه. دا شخې شخې د انسان سترګې دي که د مجسمې؟
– هاو کنه. اوس چې دا د سې شي ډرت وو ځې، ډرت وو ځې. امقه اول به وتی وې کنه. نشې ته به دې نه پرېښودمه.
– دا یې لابله. ای ای ای! اوس هم ستا لپاره نه وځم ښه؟ د لور او ښځې لپاره وځم. هغوئ په ما ګران دي.
– غلی شه حرامي! زما ښځې ته به خپله ښځه نه وایې ویمه!
– هه، په خبرو کې هرڅوک غیرتي دی. په لور غیرت وکه! قرار ناست یې.
– ټرت! زه سمه لاره لټومه. ویمه که مړ شمه خیر دی. خو چې مرو خامخا راولمه.
– آ ها ها ها ها ها
– ای د سپي زو! دا خلق خو مې یوازې نه لېږل کنه. که دونه تکړه یې خندا پرېږده! مطمینه لاره وښیه ځا!
– نه، خوله کې مړی درنکم؟ هره لاره ریسک لري. ستا هوښیاري او زړورتیا یې مطمئنه کوي.
– ډک یې که ـه ـه! چې د کار خبره شي خوله کجاوه کجاوه کې. په نصیتونو خبره تېره کې.
– نه، ته وایې لار دروښیم؟
– هاو ځا!
– رښتیا پې ورځې؟
– هاو وا. د لال مامد خان وعده ده.
– ماته معلوم یې. ښه ځه! ملک ته وو ایه چې دا خو ستا بدنامي ده. له نورو ملکانو سره به څنګه مخامخېږې؟ بیا نو ګوره! او چرس دې له جېبه وغورځوه! که نه، بیا خو پوهېږې.
پر ملک دده باور نه و. هغه په کلي کې د ترازو پلې ته کتل. د چا چې زور زیات و د هغه خیال یې هم زیات ساته. هر مشکل ته یې ولاړ و. له کمزورو سره د بام له سره غږېده. خو بیا هم د لالټي د زړه په کونج کې د امېد بڅرې پټ و. څه معلومه ده؟ کېدای شي ملک دا ځل مهربانه شي. سبا له سلو اندېښنو او شکونو سره د هغه کور ته روان شو. یو ماښوم د کلا له کونجه تیږه واره کړه. دی یې په ملا کې وویشت. خپله وتښتېد. دی له درده تاو راتاو شو. چیغه یې کړه «هی د سپي زو! ویمه دغه جومه دې اخېرنۍ جومه شه!» دلته یې پام شو چې نن خو جمعه ده. بېرته وګرځېد. وروسته جامع جومات ته لاړ. د ننه ځای نه و. خلکو دباندې څادرونه غړول. امام په خورا قیل وقال د تیخور ماښوم کیسه شروع کړې وه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زما مومنانو ! کمکي چې د مور متزلزل حالت ولیدو ، نو دفعتن په خبرو راغی. مور ته وایي چې ای زما مورې! ای زما ادې! مه یرېږه! زړوره پې ورځه! د الله ج دمبارک او حق دین دپاره زماسره اور ته ودانګه! مور ته څه وایي؟ د الله ج د مبارک دین...

لالټي تر خلکو پښې اړولې مخ ته روان و. د هرچا سترګې ور اوښتلې. دی ممبر ته ورسېد. غلی یې امام ته وویل:

– ملاګله! که خفه کېږې نا، زه به ستا د افسانې په منځ کې سوداګریز اعلان واچومه.

ځینو خلکو هررر وخندل. دی ځواب ته معطل نه شو. مایک یې له امامه واخېست. یو سپینږیري غږ کړ:

– ورکه نجسه! ورکه! ورکه!

امام لاس اوږد کړ:

– راکه الکه! د الله کور دی ګوره. که غلطه خبره وکې د رب العزت په بل غضب به اخته شې.

لالټي یې خبرو ته ارزښت ور نه کړ. ځینې ځوانان ورپسې پاڅېدل. ده ژر په مایک کې وویل:

– زه نور چیشی نه ویمه. ما ویلې زما لور منځ کلیوالو بیولې ده. ورته وواییئ چې دا د شربت خېلیو ناموس دی ښا؟ زمنږ ملک صیب خو پېجنئ. که جلۍ زر خوشې نکئ ځوانان به لکه زمریان درپسې درولي. بیا نو ټینګ شئ! په خدای چې...

یو ځوان ورڅخه مایک په زوره واخېست. لالټي برګ شو:

– پرېده! چیشی کی؟ بده خبره خو مې کړې نده.

ځوان ډیکه ورکړه. دی د اول قطار په سپینږیرو ولوېد. هغوئ په ملا سپېړې ورکړې. خلکو بیا وخندل. د لالټي خښتګ لوند شو. پاڅېد. کړوپ کړوپ دروازې ته روان شو. د شربت خېلو ملک رډ رډ کتل. د لالټي د تره غوټ زوی کلسري ځوان ته وپسېد:

– داخ، دا خیرن خپله لور په کلي وسپارله. په منږ پورې څه؟

– هاهاها، عجب چل یې وکه په خدای.

تر لمانځه وروسته د نورو کلیو خلک د شربت خېلو په ملک راتاو شول. هغه ته یې شاباسی ورکوه. ویل یې ملک باید همداسې ننګیالی وي. هغه خپل شهرت او عزت ته خوشحاله و. نه یې ویل چې دا خبره لالټي له ځانه وکړه. اوس یې بله لار نه لرله پرته له دې چې رښتیا په نجلۍ پسې ورشي. له همدغه ځایه یې د شربت خېلو ځوانان او سپینږیري د توتو باغچې ته بوتلل. لالټي په منځ کې پلتۍ وهلې وه. غلی ناست و. د دروغو او رښتیا باټې یې نه ویشتلې. پوهېده چې ملک په زړه کې سخت په غصه دی. مګر د خپل کار اغېزې ته خوښ و. خلک یو بل ته په غوږ کې پسېدل. په سترګو کې یې له راتلونکو پېښو اندېښنه وه. ملک په غټ سر سپینه ټوپۍ شاته ټېل وهله. ویې ویل:

– ګورئ! که منږ نن خپل ناموس ونه ګټو سبا به هرڅوک رابانديې زړور راځي. نن دا جلۍ ده. سبا به بله وي. نو منږ یو ازې د لالټي په لور غیرت نه کوو، په خپلو خویندو او لورګانو یې کوو.

ده غږ کړ:

– زما نوم لال مامد خان دی.

ملک یو دم چیغه کړه:

– غلی پېوسه! پرتوګ ټینګولی نشې، زما نوم لال مامد خان دی. خوشایه خان دی خوشایه خان.

هرڅوک له هرې خوا په لالټي برګ شو. ملک مخ ځوانانو ته کړ:

– دسې وکئ، ټوپک اوږو ته واچوئ! څادر په ځان تاو کئ! که خبره جنګ ته ورسېده چې تیار اوسو.

د لالټي د تره غوټ زوی غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– داخ، بې غمه اوسئ! جنګ خو به خامخا کېږي. زه ویمه د اغئ کور خو د سرک په غاړه دی. دوه کسه به مخامخ په انارو کې کېنو و. دوه دوه به د کور دړېو خوا وو ته ګوري. او پینځه شپږ کسه به جلي په زوره وباسي. او...

ملک سر وخوځوه:

– منږ چې کور ته ننوتلو ایځوک به نه پرېدئ چې دننه ری شي! اورئ؟

ټولو ویل صحیح ده. لالټي غږ کړ:

– نده صیبي، نده.

ملک ورته غابنونه وچیچل:

– ویمه غلی کېږې که نا؟ ای! ګوره التبه ام د خولې نه تېرت نه باسې! که دې خبره ورانه کړه بیا دې خیر نشته.

– ډک یې که‌ه‌ه! ورانوئ خو یې تاسې.

– بس که مردار مخیه! دا چرس سکل ندي. د مرګ او جوند خبره ده.

– وه وه! زه نو چیشی ویمه؟ مګر تاسې تې جوند کلوئ، مرګ ته یې برابروئ.

یو سپینږیري غږ کړ:

– دا شی بېخي مه بیایئ!

بل ځواب ورکړ:

– نه کېږي کنه! لور دده ده غضب.

ګلابي مخي شاه محمد وویل:

– ملک صیب! چېرته وار خطا یو؟ سبا پورې وخت ډېر دی. پرېدئ چې دده کړتې ام وا ورو!

لالټي سر وګروه:

– کړتې ندي. ما ویلې هاشم زما اوښی دی. د کور سړی دی. د کور لانجه سړی په ټوپک نه حلئ یارو.

کلسري ځوان سر وخوځوه:

– دا لانجه نده. دوښمني ده. لور یې درنه وړې ده چرسولا خانه! ویښ شه!

– ډک یې که‌ه‌ه!

ځینو ځوانانو کړس کړس وخندل. ملک برګ برګ وکتل. هغوئ بېرته غلي شول. لالټي وویل:

– تاسې لمبې کمې کئ یارو! اول به په نرمه ورته ووایو. بیا که...

د ننوتو غومبرو وچ ځوان غږ کړ:

– ګورئ دا خو ټول پېجنو. که یې غیرت لرلی وخته به په لور پسې تلی و. ده نه یې بنځه ډېره غیرتي ده.

لالټي کاږه وکتل:

– وه ته لکه چې د زېږېدو په ورځ له کټه په سر ولېدلی وې.

ځوان پاڅېد چې ویې وهي. ملک پرېښنبود. ده ته یې تېره وکتل:

– ای نجسه! دا الکان ستا پرتوګ ټېنګئ پرتوګ. که بیا دې دا خوسا خوله وخوځوله، پرېدم یې چې مردار دې کي.

∞∞∞∞

په کابل کې جیګ وزیر ډک تالار ته د وزارت ډېر شوي عوایدو بیانول. خلکو دا سې چکچکې کولې ته وا په خپلو سترګو یې لیدلي او ورته خوشحاله دي. ځینو به لاسونه تر نورو جیګ ونیول چې وزیر یې ووېني. دا سې ګنګوسې وې چې هغه په راتلونکي کې د حکومت مشرۍ ته تر نورو غوره کاندید بلل کېږي. هېچا د زیاتو شویو عوایدو ثبوت نه غوښت. نه یې دا اندېښنه لرله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

که وزیر دروغجن وي او په راتلونکي کې د حکومت مشر شي نو هرڅه به تباه کړي. د خلکو تشویق وزیر دومره په احساساتو راوست چې د دریغ له بې شمېره مایکونو څخه یې یو په لاس ولګېد. پر کانکرېټي ځمکه ولوېد. ټوټه ټوټه شو. هغه بېننه وغوښتله. له ډېرې کمینۍ یې په خپله د مایک ټوټې جمع کړې. تر هغو یې وینا ودروله چې ژورنالیست بل مایک لګولی نه و. وروسته یې د غوره خادمانو په لیست کې عبدالرشید هېوادیار ته هم ستاینلیک ورکړ. هېوادیار وویل:

– زما قدرمنو! افغانستان په نړۍ کې یو له هاغو هېوادونو دی چې د پرمختګ لوړ چانسونه لري. د نورو امکاناتو ترڅنګ مونږ په هر ولایت کې په لسګونو قیمتي کانونه لرو. که په بدخشان کې لاجورد دي، نو په غزني کې لیتیم لرو، په پنجشېر کې زمرد شته. همداسې هر ولایت درواخله. اولنی اټکل وایي چې زمونږ د کانونو قیمت تریو ټریلیونو ډالرو رسېږي. وروستۍ سپړنې ښیي چې کېدای شي تر دې ام واوړي. خبرې نه اوږدوم. زه له خپلو قدرمنو مشرانو، په تېره له محترم وزیر صاحب او ټول افغان مېړني ولس څخه مننه کوم. تاسې زما لږ کار په دومره قدر یاد کړ. دا ماته په راتلونکي کې د لا زیات خدمت همت راکوي.
ژوندی دې وي افغانستان!

شور او چکچکې شوې. هغه خپل ځای ته لکه فاتح کېوت. دې کې د سباګل ټلېفون راغی. هېوادیار ووت. د دهلېز د پای کړکۍ ته ودرېد. په پښتونستان واټ کې دوه تنه شوخ ځوانان د فوارې د اوبو جیګو دارو ته لامده خیشته ولاړ وو. خندل یې. خلکو یې سیل کوه. د ترافیکو پولیس هڅه کوله چې بنده لاره موټرو ته خلاصه کړي. د ټلېفون د کرښې هاخوا سباګل د دکان دروازه بنده کړه چې بهر یې څوک وانه وري. په نري غږ یې وویل:

– وروره ګله! چې ماسره مشوره نه کوئ دغه به مو حال وي.

د هېوادیار له ستوني دروند غږ ووت:

– نا نو، څه خبره شوې؟

– خبره مو خرابه کړه کنه.

– ګوره الکه! زه د مجلس نه راوتی یمه. اصله خبره کوه!

– وروره ګله! ما وویلې چې لور تښتول یې ښه ندي کړي.

– ښا پروفیسر صیب. خبره کی که ټلېفون بند کم؟

– خبره دا ده چې لور تې ببرته په زوره بیایي.

– څوک؟ چرسي؟

– نا، ټول کلیوال. دا خو د کلي شرم دی کنه.

– تاله چا وویل؟

– خپله لالټي ټلېفون کړی و.

– نا نو، کلیوال یې لور کله بیایي؟

– سبا د ټوپکو سره پسې ورځي.

– ښه ځا، غم مکوه! نه یې شي بیولی. تا اغه سړی پیدا کو؟

– کوم سړی؟

– نانو، تاله ما څه وظیفه سپارلې وه؟

– ښه ښا. ومې ویلې کنه د لالټي سره چا خبره کړې نده. تاسې خو زما نه منئ. د یاسین منئ. او اغه درله دروغ وایي.

– نانو، ته څه پوی شوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وروره ګله! لالټي مې انډيوال کړی دی. ماله هره خبره کېږي.
– چې انډيوال دې دی خو کار پې وکه کنه!
– څنګه يې وکم؟ ما ونه ويلې چې ياسين نه به تېر شو، مستقيم به لالټي سره وغږېږو؟ آ؟ تاسې ونه منله.
– ګوره! اول خو د چرسي په خوله کې خبره نه ټينګېږي. بل، بيا مجبور د ياسين خوله بنده کو. بل، مځکه تې څنګه اخلې؟
– په پيسو.
– نه کېږي. اغۍ پردی سړی نه پرېدي چې په سالاو کې مځکه واخلي. ياسين يوازينی اپشن دی. چرسي بايد مځکه ورکي.
– ويې ويلې کنه چې اغه مې نه خوښېږي. ښانو بيا بل کس ورله مخته کئ!
– نا نو، مونږ د څه دپاره احتياط کوو؟ چې خبره تيته نشي کنه. لالټي له چرس ورکئ هرڅه مني.
– نا کنه. ماله مالومه ده. دا بل ډول سړی دی. چرس وهي خو خپل غرور هم لري.
– صيي ده. ته دې دا هوايي تحليلونه ځان له وساته! کار وکه کار! که يې نشې کولی سم وو ايه!
– نور څه وکمه؟ زه پوېږمه. تاسې زما باسلو له لاره جوړوئ.
سباګل د وتيرين شاته لاړ. د ښيښې له سره يې د سروزرو ګوته واخېستله. ريس غاښونه وچيچل. خو لهجه يې اوس هم آرامه وه:
– فالتو مه غږېږه! تا څه کړي؟ تر اوسه خو زمونږ په کارونو کې خبرې کی بس. ما ستا عمل ونه ليدو.
د سباګل پړسېدلي غومبري او ګردې سترګې تکې سرې شوې. د سروزرو ګوته يې د ويترين منځ ته واره کړه. ويې ويل:
– وروره ګله! ته بې غمه مجلسونه او مېلې کی. زما سالاو له په په تګ راتګ پښې پښې وشلېدې.
– تګ راتګ موهم ندی. نتيجه موهمه ده.
هېوادیار ټلېفون بند کړ. سباګل موبايل ته ټيغ ټيغ کتل. خپل تندی يې په ګوتو کېکاږه. له جېبه يې ګولۍ وباسله. ويې خوړله.
∞∞∞∞
سهار ملک لکه سپاه سالار مخته شو. شاته يې ځوانانو په غټو ګامونو له سرکه دوړې باسلې. د شربت خېلو وړو او زړو دعا کوله چې په خير بېرته راشي. د ښځو په سترګو کې اوبه ځلېدلې. د سړيو د غلطو فيصلو زور تل له دوئ وځي. دلته سړي په لړڅه يو دم په احساساتو راشي. وړه خبره په دښمني واړوي. د ماشومانو په جنګ، په تشه کنځا، په يو لوېشت ځمکه ښايسته قامتونه د خاورو خوراک کړي. وروسته بيا هم پښېمانه وي، هم ورڅخه لاره ورکه وي چې دښمني څنګه ختمه کړي؟ مګر بيا هم د ښځو نېکې مشورې نه اوري. پر هاغه کس خاندي چې د خپلې مېرمنې خبرو ته غوږ نيسي. اوس لالټي تر ټولو شاته و. له هر قدم سره يې سر زانګېده. د زړه دربهار يې د لسګونو پښو په دربهار کې ورک کېده. له رسېدو سره يې وليدل چې د هاشم د کور مخ ته ځوانان ټول دي. دده زړه پښو ته وښويېد. د ملک هم رنګ بدل شو:
– اوووی! جنګ ته ولاړ دي. د ټوپکو لټ ووهئ! غوټه مه ځئ! تيت شئ!
د څادرونو لاندې کړس کړس شو. يوازې د لالټي لاس تش و. هغه ځان د نورو شاته پناه کړ. دوئ ګوته په ماشه نژدې ورغلل. له حويلۍ څخه يې د ژړا غږ واورېد. لالټي وارخطا شو چې په لور يې څه شوي نه وي. په ځان پوه نه شو چې څه رنګه کور ته ننوت. د هاشم مېرمن په خاورو کې ناسته وه. د کلي ښځې پرې راتاوې وې. ده وپوښتل:
– چيشی دي؟ چيشی دي؟ مړو چېرته ده؟
نورو ښځو شاواړوله. د هاشم مېرمن په ژړا کې ځواب ورکړ:
– وی وروره! ملاذان خلق ټوپکو سره راغلل. ياسين او مړوه يې په زوره بوتلل.
– چيشی، چيشی؟ چېرته يې بوتلل؟ دا څوک وو؟
– څه خبره يمه؟ خدای دې تباکي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه نو تاسې ورته کتل؟ هاشم چېرته دی؟

– اغه ورپسې لاړ کنه. اله خير کې خدايه! اله په خير يې راولې!

دباندې د موټر غږ شو. لالټې په منډه ووت. د منځ کلي ځوانان په هاشم پسې لاړل. لالټې شربت خپلیو ته وويل چې ماته به مو غږ کړی و. زه هم ورسره تللم. چا ځواب ورنه کړ. هغوئ غلي غلي غږېدل. هېڅوک نه پوهېده چې څه روان دي؟ د مروې موضوع لا کړکېچنه کېدله. حيران وو چې پرديو خلکو په سالاو کې څه کول؟ هلک او نجلۍ يې ولې بوتلل؟ هغوئ اصلن له دې لانجې څنګه خبر شول؟ ټولو فکر کوه چې ددې پوښتنو ځوابونه به له هاشم او ياسين سره وي. دوئ د کور مخامخ د انارو په باغچه کې منتظر شول. يخ سيوری و. د انارو د بوټو بوی يې دماغونه تازه کړل. ځای جيګ و. شمال لګېده. هاشم تر غرمې معلوم نه شو.

منځ کليوالو ډوډۍ راوړه. د ماسپښين لمونځونه هم وشول. ځوانانو په ټليفون کې ويل چې لا يې هم هاشم موندلی نه دی. هغوئ ايله مازيګر بېرته ستانه شول. د هاشم په مخ، تندي، غاړې او لاسونو سپينې پټۍ لګېدلې وې. ويې ويل:

– زه لاړمه چې بچي تې راولمه. د بازار څنګ ته په اليخېلو کې مې ګير کړل. سخت بې درېغه يې ووهلمه. ويلې که دې بل قدم راغستی و وجنو دې. پوليسو کتلې. اېڅ يې نه ويلې. ټول ځان مې درد کوه. وينې رانه تلې. دا ګرېوان مې ګوره! موبايل ام رانه پاتې و. بيا اليخېليو د غونډۍ دپاسه شفاخانې ته بوتلمه. دا الکان راپسې سرګردانه ګرځېدل. اخېر يې الته پيدا کړمه.

منځ کليوال ورو ورو زياتېدل. لالټې لکه خدايي چې ستړی وي. سا يې سوزېدله. سترګې يې بې هدفه تاوېدلې. غږ يې کړ:

– دا د سپي زامن څوک دي؟ زما لور يې ولې وړې؟

– نه يې پېجنمه. ډېر ظالم خلق دي.

ټولو يو بل ته وکتل. هر يو ويل دا نو څنګه چل دی؟ اټکل دا شو چې د دولت کسان به وي. د شربت خېلو ملک هاشم ته کړ:

– الکه! تا ښه ونه کړل. زمنږ په ماصومې جلۍ دې ډېر ظلم وکه.

دلته د لالټې تاوده ماغزه په ايشېدو شول. بيا په ځان پوه نه شو چې څه رنګه يې پر هاشم حمله وکړه. څو سپېړې يې ووهه. نورو ته قهر ورغی چې پردی کس يې پر زخمي کليوال وارونه کوي. ډيکه يې ورکړه. لالټې شاته وار شو. په ځمکه ولګېد. منځکليوال وراندې ورغلل چې ويې وهي. دده سترګې له وېرې رډې رډې وختلې. په ځګېدو شاته روان شو. شربت خېليو له ځمکې جيګ کړ. شاه محمد په منځکليوالو پسې ټوپک ووېست. هغوئ پښه ونيوله. دده هم ټوپک بېرته پټ کړ. لالټې چې د خپلو خلکو ملاتړ وليد، زړور شو. په هاشم پسې يې زورونه وهل «ولاکه دې جوندی پرېږدمه! مه مې نيسئ! خو شې کئ!» کليوالو يې کلک نيولی و. په پای کې ملک هاشم ته ګوته وځنډوله:

– ای الکه! چې هر څنګه کېږي ته به زمنږه جلۍ پيدا کې!

لالټې غږ کړ:

– په قران چې په لور مې چيشی وشي کنه، جوندی دې په ځمکه منډمه جوندی!

هاشم غلی و. دوئ شربت خېلو ته روان شول. په چړايي نېغ ډاک ته وختل. د لالټې د تره غوټ زوی په سترپا کې وويل:

– داخ، تا خو منږ ته ويلي جنګ مه کوئ! خپله مست شوې.

لالټې غمجنه موسکا وکړه. هغه به بل وخت خپلې دغسې زړورتيا ته ډېر زيات خوشحاله شوی وای. باټې به يې ويشتې وې. مګر اوس يې د لور د ورک کېدو خفګان پر ذهن لکه غر پروت و. زړه يې ډک شو. ستونی يې تنګ تنګ کېده. ملک تر نورو په عمر پوخ او چاغ و. ځکه يې سا ډېره سوزېدله. غږ يې کړ:

– نر کار يې وکه په خدای. دقه سې!

شاه محمد نارې کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– لالټه... ننا، لال مامد اکا زنده باد!

ټولو هررررر وهل. د لالټي د دروغو موسکا هم په وس نه وه. دده د تره غوټ زوی ودرېد:

– ای ښه نه ویمه؟ که د کلي کور خبره وه منږ ورسره ولاړ وو. کنه؟ خبره چې دولت ته شوه نو دا پو پېږې کار یې! الته دې چلېږ!
ځوانانو تایید کړه. ملک هم څه ونه ویل. خو لالټي لا خفه شو. هېڅ یې د زړه درد نه احساسوه. سر یې ښکته واچوه. غلی روان شو. ټوله لاره یې چورت وهه «دولت څنګه خبر شو؟ ولې یې مرو او یاسین بیولي؟ اغږ خو اول تحقیق کړ. ولې یې ونکه؟ هاشم یې ولې وهلی؟ دولت ولې دسې وکي؟ که دا خلق دولتي نه وي نو ځوک دي؟» سر یې ګنګس شو. دوئ ما ښام قضا شربت خېلو ته ورسېدل. دی په کټ کې پرېوت. تر سبا یې سر جیګ نه کړ. سهار د ویالې تر څنګ ناست و. غټ چنار ته یې شا لګولې وه.
مخامخ یې په پټیو کې د رېبل شوو غنمو سوارو ته کتل. خپل ژوند ورته همداسې رېبل شوی ښکارېده. سترګې یې ډنډ وې.
ښځه یې راغله. دی نېغ کېناست. رټل کېدو ته تیار شو. مګر هغې په پسته ژبه وویل:

– ای سړیه! بېګا دې ام چیشی ندي خوړلي. وږی به یې. ما چای کړی. راځه چې اوس ته راته مریض نشې!

ده په غټو غټو وکتل. یو دم سلګیو واخېست. هغې وړې نری، سترګې نورې هم تنګې کړې:

– ولې؟ ولې؟

– امدسې.

ښځه مخامخ په دوو پېښو کېناستله. دده په زنګانه یې نرم لاس کېښود:

– خپلې ښځې ته ام نه وایې؟

لالټي له سلګیو سره موسکی شو:

– بس، زړه مې مرو پسې خفه و. بیا اول وار مې تانه پسته خبره واورېدله. ځان مې ټینګ نه که!

– پام دې نشو؟ اول وار مې درته «ای سړیه» غږ که.

لالټي په اوښکو لوند مخ وخوځوه. ښځې وویل:

– هاو کنه. چې ته راته سړی شوې زه به خامخا ښځه کېږمه.

– ډک یې که ـه ـه!

– ما ویلې زما زړه دې په هاشم لالا یخ که.

– چیشی؟ چا درته وویلې؟

– په ټول کلي کې امدقه قیصې دي. کشکې زه الته ولاړه ومه.

– خو ته هر کله نه ټینګېږې کنه. اله چې هاشم لالا کره ځمه، هاشم لالا کره ځمه. دغه دې لالا دی.

– هی لېونیه! ته مې وېرولې. ما ویلې چې چرس ونسکې. زه نو تا یو ازې پرېدمه؟

دا خبره نه وه په لالټي یې سمې بغارې وباسلې. خلک راغلل. ښځې وویل:

– چیشی ندي. مروې پسې خپه دی.

مخ یې مېړه ته کړ:

– ځو؟ چای سوړ نشي.

لالټي په سلګیو روان شو. خلکو یو بل ته په وازو سترګو وکتل. هغوئ هېڅکله دا دواړه په سوله کې لیدلي نه وو. هرو مرو به ښځه په کومه خبره په غصه وه. مېړه به قسمونه خوړل او د دروغو دلایل به یې راوړل. په کور کې لالټي د دېواله سیوري ته پر کټ کېناست. ښځې د کوچو قاب کېښود. خو لالټي هغې ته کتل. د تورو ګلانو په سور کمیس کې بل ډول جذابه ښکارېدله. ګرد مخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او پېړو شونډو يې دی هماغسې بې طاقته کړ لکه نوې چې يې کوژده کړې وه. کله کله به خوابنې له زامنو پټ دوئ د بوسو او لرګيو کوټې ته ننوېستل. چې مخکې تر واده له يو بل سره خبرې وکړي، يو بل ښه وپېژني. هغې ته تجربه وه. خپله يې د همدې تشې له امله سختې ورځې ليدلې وې. تر واده وروسته يې مېړه په خوی بلد نه و. ددې په هره خبره کې يې منفي هدف ليده. سمه خبره به هم بېرته دې ته غم شوه. وهل ټکول به يې وخوړل. وروسته بيا مېړه پوه شو. خو په هغې تېره وه. لالتې به د ښځې د ورونو له ډاره له هغې سره له ناستې خوند نه اخيست. خو بل ځل به بيا هم روان و. اوس د ښځې غږ له خيالونو وباسه:

– ماته ولې ګورې؟ وخوره کنه!

– ناء. اوله مړی ته وکه!

هغې سر وخنډه. ده په خپل لاس مړی په خوله کې ورکړه. ښځه له خوشحالۍ ويلې ويلې شوه. پر ګوتو د هغې د پستو شونډو لګېدو پر لالتې زلزله راوستله. بل ځل هغې دده لاس دده خولې ته تاو کړ. دی په رښتيا وډ‌ی و. کوچو بيا ښېل خوند کوه. تېزې تېزې مړی يې ووهلې. غوا او مېږې ورته کتل. کله کله به يې يو نيم غږ وکړ. معلومه نه وه چې وا ښه غواړي، که دوئ ته خوشحاله دي. په پای کې ښځې دسترخوان کوټې ته يوړ. په ټوکری کې يې کېښود. بېرته راغله. د مېړه څنګ ته کېناستله. ويې ويل:

– ای سړيه! ما ويلې اوس به چيشي کوو؟

– اوس به هاشمې زما مرو پيدا کئ. په خدای چې چې پيدا يې نکې کنه...

دې کې هاشم په دروازه ننوت. دده رنګ زېړ شو. وېرېده چې هغه به په قهر وي. وهل به ورکړي. هاشم سلام واچوه. ده له ډاره ژر وعليک کړ. هغه مخامخ کېناست. د کټ غړيچې وخوت. د ډيټول او دوا بوی ترې جيګېده. هاشم وويل:

– زه عذر ته راغلی يمه.

غږ يې نرم او مهربانه و. د پخواني هاشم نښې پکې وې. لالتې زړور شو. تندی يې تريو ونيو. مخ يې واړوه:

– ما سره مه غږېږه!

هاشم څلور کونجه مخ ښځې ته کړ:

– خورې! مانه ډېر بد شوي.

– بس که بس! دوه وارې دې په لوی غم کېنولو، دوه وارې. داسې دوښمن نکئ. ته څنګه ورور يې؟

ښځه په ژړا روانه شوه. د هغې په ژړا د لالتې ماغزه په خوټېدو شول. زړه يې غوښت هاشم په دا خوله خوله ووهي. مګر جرئت يې نه کوه. هغه غټ او زورور و. بېرته يې دی ووهلی شو. د ښيلولو لپاره هم څوک نه و. هاشم مخ ده ته کړ. لالتې د خپلې ښځې غوندې پاڅېد، له کوره ووت. د سرک په غاړه په غټه تيږه کېناست. شېبه پس ښځه راغله:

– ای سړيه! اغه ناست دی. راځه نو څنګه يې کې؟ اوس خو مېلمه دی.

– هاو کنه. ځکه مې ونه وهه. دا دې راووځي!

– اغه امدا وايي چې عذر ته راغلی يمه.

– ډک يې که ـه ـه! ته يې منې؟ ماته چې زما مروګی دلته رانه ولي، بيا مې په پښو کې ونه غورځېږي، نه يې منمه.

– نه پوېږمه! اغه خو دونه بد سړی نه و. چې اوس پې څه بلا ولګېدله؟

دې کې هاشم راووت. .ښځه مېړه ته وبنګېدله «پرېده! وار ونکې!» د هغې باور لالتې نور هم زړور کړ. هاشم يې ټېل وهه. ويې ليدل چې هغه عکس العمل نه ښيي. دا ځل يې سپېره واره کړه. ونه لګېدله. هاشم دی په خپله غېږه کې لکه ماشوم کلک ونيو:

– ته يو وار زما خبره واوره، بيا وارونه کوه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

لالټي چې څومره د هغه په عاجزۍ مطمئن کېده، هغومره يې جرئت زياتېده. اوس يې په زنګنو او لغتو ګوزارونه کول. هاشم د ژوبلېدو له وېرې سملوه. ده له لاندې څخه وويل:
– تا ګيدړان ليدلي. د زمريانو سره مخامخ شوی نه يې ښا؟ په خدای که دې پرېږدمه!
ماشومان او ځوانان راټول شول. ښځې د ورور لاس کش کړ:
– چيشی کې؟ پرې يې ده!
هاشم هم خوشې کړ. لالټي پاڅېد. بيا يې وارونه شروع کړل. هاشم بيا سملوه. ويې ويل:
– ويمه زه جنګ ته نه يمه راغلی. خبره کومه.
– ولاکه نه لور درکمه، نه ځمکه! او جوندی دې نه پرېږدمه!
خلک ډېر شول. يو بل ته يې ويل چې زموږ کليوال يې سملولی، موږ ورته ګورو. هاشم ورو د لالټي په غوږ کې وپسېد:
– ستا په پټي کې د قيمتي تيږو کان دی.
ده يو دم زور وهل پرېښودل:
– چيشی چيشی؟
هاشم غېږه سسته او خوله غوږ ته نژدې کړه:
– تورمالين پکې دي. ډېرې قيمتي تيږې دي.
هاشم پاڅېد. لالټي په ځمکه پروت و. سا يې سوزېدله. يو قرار يې کتل. په فکر کې يې تېرې پېښې راوستلې. اوس ورته هر څه بدل وبرېښېدل «ښااااا! دا ټول چې زما پټي غواړي نو دقه خبره ده» چټک په پښو ودرېد. هاشم يې له لاسه کور ته کش کړ.
يو ازې ښځه يې دننه پرېښودله. دروازه يې بنده کړه. دباندې خلکو له يو بل څخه پوښتل چې څه خبره ده؟ دننه په حويلۍ کې مېږې او غوا هم خپله اندېښنه په رمباړو وښودله. لالټي هاشم په کشولو کشولو په کوټه کې په سرو توشکو کېنوه. ويې ويل:
– تا چيشی ويلې؟ تا چيشی ويلې؟
– ما ويلې اغه ستا د ښکارځي پټي کې د تورمالينو کان دی. ياسيني چې الته سورنګان الوزول د الوبالو قدر تيږه يې پيدا کړې وه. لکه تکه شنه ښيښه. الک سړی دی. امقه سې يې ښار ته وړې وه. زرګر ته يې ښودلې وه. امدا سباګل ته.
لالټي غبز کړ:
– سباګل ته؟
– هاو. دونيا ډېره ورانه ده. مخ او شا يې نشې پېژندلی. بيا نو سباګل هېوادیار ته ټلېفون کړی و.
– ډک يې کهـهـه! هېوادیار ته؟
– هاو، اغه په وزارت کې لوی سړی دی کنه. د کانونو سروې او تشخيص ورته وايي که څه بلا ده، التهعمومي ريس دی. اغه چې د تورمالين ټوټه ليدلې وه ويلې په دا ځمکه کې لوی کان دی. ستا په پټي کې ښا؟
– ښا؟
– پوهېږې؟ د شنو تورمالينو يو قيراط غمی د درې سوه نه نيولې تر اوو سوو ډالرو خرڅېږي. پوهېږې يو قيراط څونه دی؟ دووونه پټه. پينځه قيراطه يو ګرام کېږي.
– نااااا.
– هاو کنه، نو ريس ويلې ايچاته مه وايه! ادې و ابا دې ام مه خبروه! منږه به دا ځمکه واخلو. دېوال به پې تاو کو. قرار به تورمالين باسو. درېواړه به بلا پيسې پيدا کو. ياسيني، زرګر او ريس.

(c) ketabton.com: The Digital Library

–ډک يې کهـهـه! او زه نا؟

–نا، ته يې نه خبرولې کنه. د ياسيني نه يې اغه ټوټه ام په يو بلا پيسو اغستې وه. ويلې دا خو خامه تيره ده. خامه تيره توړل کېږي. ضايعات لري. که توړل شوی غمی دونه وزن ولري يو پنځ پيسې کېږي. زوی خو مې مانه خبره نه پټېځ. ويلې ابا دقه دقه سې چل دی. ما باور ونکه. ما ويلې الک سړی دی. دا پيسې يې چانه باسلې نه وي. ښکارځي ته ورسره لاړمه. پټی مو لټ په لټ که. ګورو چې د می د دانې قدر د تورمالينو دوه ټوټې پرتې دي. ما ويلې بس رښتيا ده.

د لالټي ښځې کړ:

–تا بيا ام منږ ته نه ويلې.

–نا، ويلې مې. بيا چې مې چورت ووهه، ما ويلې لال مامد خو دقه سې سړی دی. ټول خلق به خبر کي. بس ما ويلې نه وايو.

–سم ولې نه وايې چې په تاسې مې پېرزو نه وه. ځان ته مې اغستله ځان ته.

–ښه ځا، ته قيصه واوره! نو منږ د زرګر او ريس ټلېفونو ته جواب نه ورکوه. منږ ويلې پرېده چې بيا ټلېفون ونکي. خپله به لږ لږ تورمالين باسو. خرڅوو به يې. خو هېواديار اين د کابل نه يو بلا وسله والو سره زمنږ کره راغی. اغه خبر نه و چې زه خبر يمه. ياسيني يې ځانته که. ورته يې ويلې چې ته په خپل سر د کيندلو حق نلرې. جواز درسره نشته. که يې وغواړې څوک يې درکئ ام نا. بيا ماشينانو ته ضرورت دی. اغه م تاسره نشته. خو شې به ام په ځان کار خراب کې، ام په منږ. بيا ياسيني ورسره منلې وه. ريس ويلې تاسې لال مامد ته ښه غټ پټی ورکئ، دا شاړه تې واخلئ! تاوان زه درکومه. امقه و چې منږ تاته وويلې. تا ونه منله.

–ښه ښه ښاااا! هېواديار ځکه د پټي ليدو ته راغلی و؟

–هاو، بيا اغه ياسيني ته پيسې په سود ورکړې. چې پټی پې واخله! تا په پيسو ام رانکه. منږ ويلې ورک يې که! ددې کار نه به تېر شو. خپله خور به پټه خبره کمه چې دقه سې چل دی. بيا به ګورو چې چيشی کېږي؟ ريس ته مو وويلې پيسې بېرته درکوو. اغه ويلې دوه برابره به راکوئ. ياسيني ويلې ولې؟ دا د سود خط خو ددې دپاره و چې څوک ونه وايي چې پيسې دې د کمه کړې. ويلې نا، دا سم خط دی. دسې خبيث سړی دی دا ريس. منږ حيران شوو چې دونه پيسې د کومه کو؟ زور خو مو ورسره برابر نه و. ياسيني ويلې ښا نو څه وکمه؟ ريس ويلې لال مامد مړ که! لور يې واده که! پټی ستا کېږي. منږ خو په بلا ککړ وو. ککړې سم کار نه کوه. دا راته ښه ښکاره شوه. ما ويلې ځا، اسې مې ام خور ورسره پاذابه ده. څو شپې درپسې راغلو. منږ ويلې کور ته به در واوړو. خو د کلي سپيو به راپسې غپل. بېرته به وګرځېدلو. دا شپه ته خپله ووتلې. منږ درپسې شولو. اخېر په ماڼو کې په لاس راغلې.

–هاو نو. چې چغل دې د کوره وي، خانه به دې خپوره وي.

–بس چې خدای سړی قمقل کي نو څه به کی؟ چې ته پسته جوندی شوې، منږ بيا حيران وو چې چيشی وکو؟ ريس ويلې لور يې وتښتوئ! په زوره تې ځمکه واخلئ! منږ مجبور وو.

–ډک يې کهـهـه! چيشی مجبور وئ؟ ماته به مو ويلي وو. بيا به مو کتلي وو چې ما چيشی کول؟

–تا خو بېخي چيشی کوی نشو. نو منږ جلۍ وتښتوله. اوس چې يې اغئ بيولي دي وېرېږمه ...

د هاشم ستونی ډک شو:

–دوه زامن مې الته مړه شول. چې دا راته مړ نکي.

د هغه اوښکې وځلېدلې:

–په قران قسم چې ما ته پروانه او مروه د لور نه کمې نه وې. څه وکو نو؟ اغه په سهوه کې سخته ولګېدله. دا دسې شوه. ځينې کارونه د سړي په واک کې نه وي. اوس دقه سې جنجال دی. ما ويلې په بچيانو پسې به لاړ شو. څو پورې به ورته ګورو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هاها، ای! ته خبیث ما تېرباسې؟ غواړې چېرته مې مړ کې؟ ماته دا ډرامې ټولې مالومې دي ښا؟ خپله ډرامې جوړومه. زه دونه ساده نه یمه چې ته خیال کی. وځه د کوره مې، که نه دلته دې وجنمه! وځه!

هاشم زاری کولې چې په ما باور وکړئ. خو رېبې په منځ کې پاتې وه، نه پوهېدله چې څه ووایي. لالټې هاشم له کوره وباسه. اوس ورته د سباګل د دوستی هدف هم معلوم شو. سمدلاسه یې ټلېفون وکړ. ویې ویل:

– ښا نو، تا د سپي زوی ماته دا چرس د چل دپاره راوړل؟آ؟

– وروره ګله څه خبره ده؟ څنګه داسې په غوصه یې؟

– ډک یې که ـه ـه! ټوله دونیا ډرامه بازه ده. ای کندو! زه د تورمالینو د کان نه خبر یمه. ښا ولې؟

– څه څه؟ د کان نه خبر یې؟ چا درته وویلې؟

– هاشمټې. اوس تاسې زما د وجلو بل چل جوړ کړی آ؟

د سباګل غومبرې او ګردې سرېمې تکې سرې شوې:

– نا، په په په خدای که داسې وي. ما تاته ونه ویلې چې یاسین ته پټه پټه پټې مه ورکوه؟آ؟ د یاده دې ووتل؟ ما غوښتل یاسین د منځه وباسمه چې زه او ته او ریس معامله وکو. ریس نه منله.

– تا خو ماته ونه ویلې. پټې خو دې ځان ته اغسته.

– هاو، ما ویلې پټه پټه پټې به واخلمه، ریس به مجبور شي چې یاسین وباسي. ګوره دا ډېره خطرناکه مافیا ده. هرکار کولی شي.

– دروغ. تا حرامي غوښتل یاسینی هم وباسې ما هم. زه دې په چل پوېږمه ښا؟

– نا، په په په قسم که...

– چې سل قسمه وخورې نه یې منمه. تاسې د سپي زامن ټول دروغ وایئ. هی ستاسې په ...

د لالټې اروا نیمه ووتله. دی په قهر شو:

– او پرېده! چې کنځا ونکمه نو چیشی وکمه؟

ټلېفون یې بند کړ. ژوره سا یې اخېستله. تېز ووت. ښکارځي ته لاړ. ایله اوس یې په خلاصو سترګو خپل پټې ولید. په سورنګ الوتې تیرېږ هرچېرته پرتې وې. یو ځای کې لویه کنده وه. په ټول پټي کې وګرځېد. یوه یوه تیږه یې واړوله. بالاخره د نوک د سر په اندازه شین بڅرکی یې وموند. ښېرته کورته راغی. په کټ کې کېناست. ستونی یې وچ وچ کېده. سر یې وګرځېد. ښځه یې څنګ ته کېناستله. ده ور وکتل. یو دم یې زړه نری شو. ویې ژړل. د ښځې وړې سترګې غټې شوې:

– ولې سړیه، بیا ولې؟

– اسې. ما ویلې خبره ډېره ورانه ده.

– څنګه؟

– زمنږه مرو د مافیا سره ده.

– مافیا؟ دا څنګه سې ښځه ده؟

– ښځه نده. لویه ډله ده. ډېر بې رحمه ظالمان دي. دغه ګوره! دا یې وړه ذره ده. ددغې تیږې دپاره منږ په بلا او ښتي یو.

– وی خدایه! نو چیشی وکو؟

– نه پوېږمه. سر مې درد کئ. په چرسو پسې مې زړه چوي.

– میراث یې کې! زمنږ خو یو غم ندی کنه.

– ښځې ورک یې که! ته غلې شه! خوله مې خرابه ده. کانګې مې راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مروه به څنګه شي؟

– ويمه چې دا هاشمټې مې دلته وجلي و، زړه به مې يخ شوی نه و.

لالټې په کټ کې غونج پرېوت. داسې تاوېده لکه په خېټې کې چې يې ماران وي. ښځې په ډکو سترګو کتل. په پای کې يې وويل:

– اوس په تا چيشی ونشي. څه چرس وسکه! څنګه وکو؟ چيشی چې مو قسمت کې دي.

– نه يې سکمه.

د ښځې ورې سترګې ټېغې شوې:

– چرس نه سکې؟

– ويمه نا کنه. پوېږې؟ ما هرکله سکلی شول. تاسره مې وعده نه ماتوله. کله چې به نشې ډېر زور وکه اغه بېله خبره وه. بيا ورته ټينګېدی نشومه. خو دې نه پس چې ورپسې مړام شمه نه يې سکمه.

– اوس چيشی شوي؟

– د پرو او مرو دپاره. ما د اغئ په جوند کې يو ارمان پوره نه که. دا ارمان خو يې پوره کومه. که خپله نشته. اروا خو به يې ګوري.

هغه يو دم په زوره زوره وژړل. د ښځې يې هم سلګۍ شوې. لالټې وويل:

– تاسې ټول په ما ګران وئ. خو زه غضب د چرسو په لاس کې ومه. د زړه کار مې کولی نشو.

– زه پوېږمه سړيه. ما ډېر زورونه ووهل چې د چرسو نه دې وباسمه، نه کېدله.

– کشکې دې دا خبرې راته مخکې کړې وې. ما ويلې څه ښځه په ما شرمېږي، نه يې خوښېږمه، د ناچارۍ نه راسره اوسېږي.

– وی خدايه! دادې لا بله.

– هاو کنه. که زه خبر ومه ځان مې بدلوه. چرس مې خوشې کول.

– نه دې شول.

– ستا په کومک مې کول. که تا د ورځې يو ه د مينې خبره کړې وه، ماته يې سبا پورې قوت راکوه.

– دا چيشی وايې؟ تيخور خو نه وې چې ما به مينه درکوله.

– غم دا دی کنه. منړ چې ماشوم په خبره پوه شو نور ناز نه ورکوو. چې بې لارې نشي. نا کنه. ام مينه ورکه، ام يې په مينه په خبره پوه که! زما پرو او مرو ته ګوره! خلق حيران وو چې د چرسي په کاله کې دونه ښې جينکۍ د کمه شوې؟ که زما ابا او ادې امد سې کړې وو زه به بل سړی ومه. ابا مې وهلمه. چې په لاره سم شمه. ادې مې خوشې کړی ومه چې يو زوی مې دی. ښه شی يې جوړ که. دې کې چا د کور په دروازه زور ووهه. چې خلاصه نه شوه نو ويې ټکوله. لالټې او ښکې د لاس په څټ پاکې کړې. په درندو قدمونو روان شو. هلته ګلټې و. دی يې له لاسه کش کړ. چرس يې پزې ته ور ونيول. په کړس کړس يې وخندل. وپسېد:

– پيدا مې کړل باداره، پيدا مې کړل.

د چرسو بوی د لالټې رګ رګ ته ورسېد. لکه ورې ځناور چې غوښه ووينې، د بدن ټول غړي يې ورتاو شول. شونډې يې د سګريټې په ګردوالي پسې ورېږدېدلې. ستونی يې د لوګي په تريخوالي پسې وتخنېد. سږو يې په لوګي د ډکېدو حسرت وخوړ. نشه بيا پر تخت کېناستله. ښځه او وعده پاتې شوه. د ګلټي ناځواني له ياده ووتله. دواړه پر سرک روان وو. لالټې په خندا وپوښتل:

– ای يارو! لور دې جبار ماما ته ورکړه؟

– نا، چې لس لکه رانکي کله يې منمه؟ زه اوس غټه وظيپه لرمه باداره. ويلې معاش کې پيسې غواړې که چرس؟ ما ويلې چرس.

– هاهاهاها! دا چيشی وايې؟ دا څنګه وظيفه ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلتې سر ټيټ کړ. ويې خندل:
– هه‌ء هه‌ء هه‌ء چاته ونه ښکېږې! خبريال يمه باداره. هه‌ء هه‌ء هه‌ء د کلي قيصې راډيو ته ورکومه. هه‌ء هه‌ء هه‌ء ګوره زما او ستا خو وروري ده. خبرې به رانه پټې ښا؟ اى ښه پرېمانه چرس راکئ. اغه سندره څنګه وه؟ د خداى مهرباني ده. پرېماني ده...
– ډک يې که ـه ـه! د خداى مهرباني ده. پرېماني ده. مزې کوه خاني ده. هى مزې کوه خاني ده.
دواړو په ګډه زمزمه کوله. د لالټې نشې ته بېره وه. ځان يې ميږي ميږي کېده. هرې حجرې يې چرس چرس نارې وهلې. شاته ورپسې ښځې له خلاصې دروازې کتل. ده مخ واړوه. هغې سر ښکته واچوه. تور ټيکرى يې په ګرد مخ راکېوت. لکه سپوږمۍ چې تندر ونيسي. ده بيا قدمونه تېز کړل. مګر د ښځې د سر ښکته کولو تصوير يې په سترګو کې ونښت. سر يې وڅنډه چې هېر يې کړي. ونه شوه. يودم يې ګلټې ته زارۍ پيل کړې:
– ننىا، خوشې که! نه کومه، نشه نه کومه.
– هاهاهاباداره کومه دى؟ ما نيولى نه يې. تا نيولى يمه.
لالټې خوله غوږ ته ورنژدې کړه!
– اى يارو! تېز څه چې ښځې نه پنا شمه کنه! ننىا خوشې که! نه سکمه...
– ښه ښا. وېرېږې؟ غم مکوه باداره! لررررري دې بيايمه. چې اغه شيشکه دې ښخي ونه وينې.
– خبرې مه کوه! لاره وهه! ننىا، پرې مې ده! ما د لورګانو سره وعده کړې ده. نشه نه کومه...
لالټې په جيګ غږ زارۍ کولې چې ښځه يې واوري. مګر تېز مخکې روان و. ګلټې ورته خندل. د لالټې په اوږه يې لاس واچوه:
– چرس وهه باداره! مزې کوه! لور څه کى؟ اغه به د کوم برېتور په غېږ کې خپلې مزې کئ.
د لالټې په مغزو کې کړنګ شو «ګلټې د سپي زوى په مرو پسې سپکه وويله، آ؟» يودم ودرېد. غاښونه يې وچيچل. د سپېږې وار يې وکړ. هغه ونه لګېد. ورمنډه يې کړه. ټېل يې وهه. هغه وخندل. په موټې کې يې چرس ونښودل:
– هه‌ء هه‌ء اى دا ګوره! تک تور، تخته تخته. اخ څنګه ښه بوى کئ. هت، چرسيان سيګرېټيان شازلميان غيرتيان...
د لالټې بدن په چرسو پسې ويلې يلې شو. مګر سترګو ته يې د ګلټې سپکه خبره، مروه او ښځه هم ولاړه وه. هغوئ يوې خواته کشوه او چرسو بلې خواته. دى په منځ کې پاتې و. سا يې سوزېدله. لکه په غره چې ختلى وي. ټټر يې له تنګېدو په درد شو. کانګې يې راغلې. يودم يې په غوږو کې ګوتې کېښودلې. مخ په کور يې منډه واخيستله. ګلټې ورپسې نارې وهلې. ده نه اورېدلې. په دروازه ننوت. لکه د کلونو مسافر جانان، ښځې کلک په غېږ کې ونيو. دده زړه تنګون ورو ورو کم شو. ګلټې له سرک څخه کتل. چيغه يې کړه «بې شرمه ښځونک».
∞∞∞∞
ماسخوتن لالټې په کټ کې پروت و. د لونو ماشومتوب ورياد شو. يوه شپه هغوئ پوښتنه وکړه چې ستوري د څه لپاره دي؟ ده ويل ستوري د ماشومانو اندېوالان دي. رڼا کوي چې تاسې د شپې ونه وېرېږئ. چې په آرامه ويده شئ. نجونې خوشحاله شوې. په خپلو منځو کې يې د ستورو وېشل شروع کړل. بيا يې پلار ته ويل ستا خو قد جيګ دى. مونږ ته زمونږ ستوري ونيسه! دى حيران شو چې اوس څه وکړي؟ دې کې تصادفن اوربلکى په هوا کې تېرېده. کله يې رڼا پيدا کېدله، کله ورک کېدله. لالټې لاس واچوه. ويې نيو. لونو يې حملې وکړې. هرې يوې ويل زما ستورى دى. ده ورغوى خلاص کړ. وړه حشره پکې وه. رڼا يې نه کوله. نجونې هکې حيرانې شوې. ده ويل هره رڼا چې قيده شي مړه کېږي. که ستاسې ستوري ونيسم په آسمان کې به هېڅ رڼا نه وي. دنيا به تپه تياره شي. لاره به نه وينو. خو ښه مو! که وايئ چې ويې نيسم؟ لورګانو يې په يو غږ وويل «نا، نا» لالټې اوربلکى د ګوتې په سر ټېل وهه. هغه والوت. بيا يې پل او پول پيل کړ. نجونو له خوشحالۍ ټوپونه ووهل. اوس هوا هماغسې يخه لګېدله. آسمان له ستورو ډک و. خو لورګانې نه وې. دده سترګې نمجنې شوې. ښځې پخې بېنډۍ راوړې. ده وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نه یې خورمه. زړه مې د سپ ډک دی ډک. ویمه چې پخوانې بېرته واړومه.
– ولېږه ده. ټوله ورځ دې چیشی ندي خوړلي. د زړه په زور یې وخوره!
– نه یې شمه.
هغې په خپل لاس ده ته مړی ونیوله. دا په ژوند کې اول ځل و. سره له ټولې بې اشتهایۍ یې هغه خفه کولی نه شوه. مړی یې وخوړله. ښځې خیال وکړ چې زما له لاسه خوند ورکوي. بله یې ورکړه. پسې بله، پسې بله. کله چې هغې دسترخان کوټې ته یووړ. دی په منډه له کوره ووت. په پټې کې یې کانګې وکړې. خوله یې په ویالې کې ومینځله. بېرته راغی. غلی په کټ کې پرېوت. مګر زړه یې نا ارامه و. لکه یو شی چې ترې ورک وي. ستوني یې خاربښت کوه. خوله یې بېرته وچه شوه. نه پوهېده چې د چرسو له منګولو به کله هم خلاص شي که نه؟ اندېښنه یې وه چې له لورګانو سره غیابي وعده به پوره نه کړي. ښځه یې ځنګ ته کېناستله. دواړه غلي وو. اخېر د هغې پېړې شونډې وخوځېدلې:
– ماته ځنګ کې ځای راکې؟
دی لکه موږی ټک وهل شو. نظر یې د ښځې په مخ کې ونښت. د مروې تر زېږېدو وروسته بیا یو ځای ویده شوي نه وو. ځکه یې نور اولاد ونه هم پیدا نه شول. خیال یې کوه چې په همدغه آرمان کې به مړ شي. مګر اوس لکه له آسمانه چې خوښې رانازله شوې وي. ځان یې ځنګ ته کړ. هغه سملاستله. مخ یې دده سینې ته تکیه کړ. ژوره سا یې اخېستله. لکه د ټول عمر ستړیا چې یې اوس احساس کړې وي. لالټې یې په چوټې شوي سر نرم نرم لاس ووهه. پر سور غومبري یې ښکل کړه. ورو ورو د هغې سا اخېستل برابر شول. خوب یوړه. خو په لالټې یې پوست بدن لکه ټکور لګېده. ښځینه خوشبویۍ یې دده حواس پارول. د هغې د مخ په سیل نه مړېده. ښځې شټ وهل. وبنګېدله «مروه، وی مر..» په خوب کې یې سلګۍ ووهلې. لالټې بیا ښکل کړه. ښځه آرامه شوه. دده فکر هم مروې ته لاړ «اته کلنه وه. دده په وېښتانو کې یې لکه غټه ښځه لاس وهه. ویې ویل:
– ابا ابا! پوپېړې زه به ډېییییره ډېره کله خوشاله شمه؟
– چې په یوه ورځ شل جوړې کالي وکې.
– نا ء. چې ته چرس پرېږدې.
ده ټپل وهله. مروه له کټه ولوېدله. بېرته پاڅېدله. غاړې یې واچوله. ویې ژړل. دی په خپل کار پښېمانه شو. په غېږ کې یې کلکه کړه» اوس د لالټې سترګې ډکې شوې. لاسونه یې په دعا لپه کړل «ای خدایه! زه به د مرو هره خبره ومنمه. یو وار یې راته صیي سلامته راوله. پوپېږمه. د حاجي چمن زوی دادو یې خوښېږي. ما چې یې مرکه وشړله پوه شومه چې خفه شوه. اغه وخت قار راغی. اوس ویمه ښه دی چې خوښېږي یې. د هرچا یو څوک خوښېږي. نېکبخته اغه دی چې د امقه سره واده وکي. زه مې لور نېکبخته کومه. هاو، دادو ته یې ورکومه. خیر دی چې ابا یې د سپي زوی دی. زما پټې یې نیولی دی. د لور نه مې لس پټیه جار!» سترګې یې پاکې کړې. له ښځې څخه یې ورو ځان لېرې کړ چې ویښه نه شي. بل کټ ته لاړ. جېب ته یې لاس کړ. درب شو په کټ کې ولوېد. اروا یې هوا ته جیګه شوه. ده کاږه وکتل. مخ یې ترې واړوه. اروا برګه شوه:
– یو خو ته په ښه او بد پوه نه شوې. اول ځل مې زړه لږه دمه وکړه. کړپ بل کټ ته واوښتلې. چې هلته وې څه تندر به راپرېوتی و؟ ای دا جېب کې دې څه دي چې لاس وهې او لاس وهې؟
– تا پورې څه؟ زه په تا غرض نه لرمه. ته په ما غرض مه لره!
– اخله مه مه! ته وایه نو! زه دې پرېږدم؟ د چرسو د څکولو خیال هم ونکې!
– ډېر د سپي زوی یې. د جېب نه مې موبایل باسه. د مرو تصویرونه مې کتل. ودې نه لیدل؟ د چرسو نه ونه تښتېدلمه؟
– په تا باور نشته. توبه ډرت شی یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زه اوس پوه شومه. ته په ما خپل سات تېرى. زما د ځورولو نه خوند اخلې.
– وه ته څومره کم عقل یې. زه ستا د وجود برخه یم. ستا ځورېدل زما ځورېدل دي. باور وکه!
– ډک یې که ـه ـه! تا غوندې مکار سپینسترګی ما ایچېرته لیدلی ندی.
– مه یې منه!
– څه ورک یې که! پرې مې ده! لرې شه!
– ته نو څه کار لرې چې ما شړې؟ خو چورت وهې او ژاړې. چې څه چورت وهی؟
– لور مې یادېږي.
– هغه خو پوهېږم. وایم څه غواړې وکې؟
– پسې ورځمه. هرچیشی چې وشول.
– هاهاهاها دا ته وایې؟ ته ډارن؟
– ډېر خبیث یې. ښه وینې چې ډارن نه یمه، بیا ام پېغور راکی.
– آاااا! بالکل بالکل.
– ای! ته دسپي زوی ترا اوسه پوه نشوې؟ زه د وهلو نه نه وېرېږمه. چې څوک وار وکي متیازې مې ځي. دقه شرم دی.
– هاهاهاها. ته هم شرم پېژنې؟
– داح! ښه څه نو! پرې مې ده کنه!
– نه، که رښتیا په لور پسې ځې نو داسې مه څه! مړ به دې کي.
– ستا څه غم دی؟ ته خو نه مرې.
– ستا لپاره وایم. ته داسې وکه! هاشم درسره بوځه! بیا یو کار کېږي.
– نا، په اغه باور نشته.
– ژړل خو یې د زړه.
– نا، ټوله دونیا ډرامه بازه ده.
– هوښیار انسان د ډرامې او حقیقت فرق کولی شي. ته ملامت نه یې. ستا ماغزه چرسو وهلي.
– داح! ودې لیدل؟ ما خو وویلې ته زما دښمن یې. مانه درته هاشمتی ښه ښکاري.
– اخله ـه ـه!! ته لور پسې څومره خفه یې؟ همداسې هغه زوی پسې خفه دی.
– خدای دې ورپسې مړ کي! رنګ یې ورک که! یوازې ځمه.
– ستا نو څه په وس دي؟ د خپلې ښځې زور نلرې. ځې د مافیا سره جنګېږې.
– په دا خبره خو دې پچې وکرپولې. ته څه خبر یې؟ ښځې ته ناز ورکول کمزوري نده، نارینتوب دی.
– هاهاهاها ته په سترګو مه راننو ځه! زه دې وینم.
– نا، اسې خو په نشه کې سړی د ماشوم زور ام نه لري.
– ښه، نو ودې منله؟
– ما نشه پرېښودله. اوس بېرته نارینه یمه.
– بالکل. تا وویلې ما ومنله. اوس به وواېې سپورټ کوم. پهلوان د زمانې جوړېږم.
– آاااا! شابسې شابسې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څه شی؟ د باټو او دباپو موضوع پیدا شوه؟
– دباپې ستا کار دی. چېرته مې لوستي وو چې سړی سپوټ وکي مریضیږي نا، د نشې پې زور نه رسېږي، او خوب ښه کئ.
– اخله‌ـه‌ـه!
– نا، په خدای چې سپوټ کومه.
– ته؟ هاهاها.
– ته د سپي زوی پېغور پرېده! امدا اوس راننوځه! بیا ګوره!
– ډېر رذیل یې. چې مجبور یې هسې زاری کی. اوس ګوره! ځان باسې. زه دې نه خوښېږم. خفه دې کړم.
اروا شا واړوله. لالتهي غبرګ کړ:
– ډک یې که‌ـه‌ـه! ته خو داسې نازونه کی لکه شپاړس کلنه پېغله.
– خبره مه اړوه! خوښېږم دې که نه؟
– ناء.
– اح، ودې لیدل؟ زما هم بد ایسې. ځه ورک شه!
اروا ور ننوتله. لالتهي کېناست. ژوره سا یې اخېستله. چې لږ آرام شو، پاڅېد. په حویلۍ کې یې منډې ووهلې. سر، اوږې، لاسونه یې شل شل واره وخرخول. مات رامات شو. شل ځله کېناست پاڅېد. ښه ډېره سینه کشي یې وکړه. په سالاو کې چا د بدن د جوړلو لپاره سپورټ نه کوه. ضرورت نه و. په کمرونو ختل، ځمکه کرل، له غرونو لرګي راوړل، پټیو ته پارو چلول، لو کول، حیواناتو ته واښه راوړل، درمند ته د غنمو ګېډۍ چلول په خپله سپورټ دی. مګر لالتهي خو دا نه کول. هاغه بېله خبره وه چې کله کله به ښځې مجبور کړ. نور نو ټول کارونه د هغې په غاړه وو. یا یې په خپلوانو کول. اوس لالتهي په توره شپه کې ښه ځان ستړی کړ. د منګي اوبه یې وڅښلې. وچه ډوډۍ یې وخوړله. په بل کټ کې پرېوت. شېبه پس ویده و. سهار یې اندامونو درد کوه. مګر ده ورسره ځان تازه احساسوه. موسکی شو. په خړو جامو یې خړ واسکټ واچوه. په غونډۍ وخوت. کله چې له ماښو تېرېده د وژلو صحنه وریاده شوه. سوړ اسویلی یې وکړ. په تړو او شېلو د غره تر نیمایي پورته شو. سا یې وسوزېدله. خپلې کمزورۍ ته یې سر وښوروه. د سباګل ټلېفون راغی. دی په هواره تړه کېناست. ویې پوښتل:
– چیشی وایې؟
– وروره ګله! سودا مې وه. ما ویلې د تورمالینو د کان خبره چاله ونکې. ځان له غم مه ګوره!
– ډک یې که‌ـه‌ـه! د ځان دپاره وایې که زما دپاره؟
– ستا دپاره. زما څه کار دی؟
– زه ویمه ته به چورت وهې چې څنګه خنډونه د مخ نه لرې کې؟ غټ خنډ به زه یمه.
– نا مړه! ته زما د نشې انډیوال یې. خیر دی که اوس خمار نه یې. د چرسیانو غوندې په پوزه کې نه غړېږې.
– هح، ما د نشې د انډیوال غیرت ولیده.
– خبر یمه. ته نو ګلتهي ما سره مه برابروه! زما کار د یوې ورځې ندی. امدا اوس مې درله ساتلي.
– په کار مې ندي.
– چرس یادومه.
– ته نو ماته بل چیشی لرې؟
– نا نو، دونه بې اتباري ام ښه نده. څه درله وکمه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– کومک.
– څه چې مې په وس وي.
– لور مې چېرته ده؟
– الک او جینۍ دواړه په یو کور کې دي.
– ستا په کور کې؟
– نا، د لغمان د کانونو او پطرولیم مدیر هېوادیار صیب ته په کرایه نیولی دی.
– هېوادیار چېرته دی؟
– همدلته.
– لور مې تې راوباسه؟
– نه کېږي.
– دروغ نو ولې وایې چې کومک کومه.
– وروره ګله! التې یو بلا وسله وال دي. ناممکنه ده.
– ریس خو دې انډیوال دی کنه.
– دسې انډیوال ندی نو. ته ورپسې راشه! هاشم هم راوله! ستاسې خو اولاد ونه دي. زړه به یې وسوزېږي.
– که منږ ام ونیسي؟
– دونه بد به نکئ.
– دوه تومانچې راته پیدا که!
– څه څه؟ تومانچې؟ دا څه کې؟
– په کارېږي.
– ګوره د لغمان ټول پولیس او ملي امنیت د ریس په خدمت کې دی.
– ته یې څه کې؟
– وروره ګله! په لانجه اوړمه کنه.
– مه وېرېږه! زه او ته خبر یو. بل څوک نه خبرومه.
– هاهاهاها، ستا په خوله کې به خبره ټینګه شي. ما ویلې تومانچې په سالاو کې نشته؟
– نا، دلته ټول ټوپک لري. که وي ام ماته یې نه راکئ.
– څه وخت دې په کارې دي؟
– نن.
– ته لېږ ودرېږه! زه پوښتنه وکمه چې کېږي که نا؟

لالټې منتظر شو. پینځه دقیقې پس زنګ راغی. سباګل تومانچې پیدا کړې وې. اوس دده سینه له هوا ډکېدله او تشېدله. له غره څخه زیاتره کلي ښکارېدل. په ټولو یې نظر واچوه. لکه وروستی ځل چې یې ګوري. هغه پوهېده چې وسله ژوند سرچپه کوي. که دې څوک وواژه یا بندي کېږي، یا له وطنه فرارېږې. او که یې ووژلې نو بیا معلومه نه وي چې په مړي دې څه کانې کوي؟
واسکټ او کمیس یې وباسه. په سپینه انګیا کې څوځله په غره کوز او برلاړ. دوه برابر غونډاري یې په دواړو لاسونو ټیټول او جیګول. وروسته په تړه سمه تخته وغځېد. څټ یې په ورغوو کې ونیو. څوځله کېناست، پرېوت. بدن یې خولې خولې شو. له

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکانه یې یو ځلیزه شامپو او صابون واخیست. سیند ته کښوت. په ډنډ کې یې ولامبل. په پاتې صابون یې جامې ومینځلې.
همداسې لمدې یې په تن کړې. څو کور ته رسېده وچې شوې وې. ښځې یې په شک وکتل. ویې پوښتل:
– چېرته وې؟
– لکه لېونی په غرونو ګرځېدلمه. سبا ناری شته؟
– اوس یې راوړمه.
هغې په اېشېدلو شیدو کې ډوډۍ وره کړې وه. دسترخوان یې سیوري ته په پلاستیکي فرش وغوړوه. بیا یې وپوښتل:
– په غره کې دې چیشی کول؟
– سپوږ.
– چیشی؟
– سپوږ سپوږ. تنسازي.
ښځه چورتي شوه. لالتهی غلی و. هغې ته یې دم په دم کتل. لکه په لیدو چې یې نه مړېږي. تر ډوډۍ وروسته پاڅېد. ژور اسوېلی یې وکړ:
– ما ویلې چې ته خبره اوسې. زما مالومه نده چې جوندی راځمه که نا.
هغې یو دم په خوله لاس کېښود:
– وۍ ۍ ۍ! چېرته ځې؟
– په مرو پسې.
– چې دسې ده مه ځا!
– مرو نه غواړې؟
ښځه په ژړا شوه:
– وه خدایه! ولې نا؟ خو ستا زور کله برابر دی؟ ځان به بایلې بس. مه ځا!
– ګوره جلۍ! کله کله دسې شی وي چې په پیسو ورکولو ارزي. په ځینو شیانو بیا سړی بې ایزتي مني. او کله بیا دسې شی وي چې جوند به پې ورکی. چې مرو نه وي نو زما او ستا جوند چیشی شو؟
– زه ام درسره ځمه.
– ته به چیشی وکې؟
– یو خو به پکې بلې دونیا ته ولېږمه. زړه خو به یخ کمه. که بیا مړه شمه مړه به یمه.
لالتهی موسکی شو:
– نا، ته به راته بل پېتهی شې. خیر دی، که په ما چیشی وشول بل مېړه به وکې! نور بچې به دې وشي. الکان به وي.
هغه تېزه پاڅېدله. کلکه سپېړه یې ورکړه:
– د سپي زو! ته اېڅکله سړی نه شوې.
لالتهي په غېږ کې ونیوله. کوټې ته یې کشه کړه. شېبه پس له تشنابه لوند خېشت راووت. ښځه په کټ کې ناسته وه. سر یې ټیټ و. ده وویل:
– دعا راته کوه!
هغې سترګې جګې نه کړې. سلګۍ یې ووهلې. ده په سر ښکل کړه. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ابېچا د جوند اوبه ندي سکلي. زه نېکبخته یمه چې تا غوندې مرګرې لرمه. تا زما ټول بار په اوږو اغستی دی.
د لالټېي نور ستونی تنګ شو. نه یې غوښتل وژاړي. خو په ذهن یې فشار و. لکه چا چې ورباندې له وسې پورته بار ایښی وي.
هغه نوې د ښځې مینه ولیدله. ایله یې ځان او جهان وپېژندل. نوی د ژوند په خوند پوه شو. مګر بېرته یې خدای پاماني کوله. هغه روان شو. ښځې ورپسې منډه کړه. له لاسه یې ونیو. په ډک ستوني وبنګېدله:
– ما ښنلی یې. ته ام بخچش کوه!
– ډک یې که ـه ـه! ته لېونی کېږه ما! زما مالومه نده. کېدی شي جوندی ری شمه.
– پوهېږمه! زه به تر اغو درته ناسته یمه.
– ګوره ګوره د سپي لورې! که تا په ځان چیشی وکړل ښنلې مې نه یې. پوه شوې؟
– ظلم مکوه!
– بس ما درته وویلې.
د ښځې لاس یې کېکاږه روان شو. ټوله لار یې شاته کتل. لکه وروستی دیدن چې یې آرمان وي. منځ کلي ته ورسېد. د هاشم دروازه یې وټکوله. هغه وویل:
– ولې دننه نه راځې؟ تانه خو څوک ستر ندي.
– ستا په کور کې دا...
اروا ورڅخه هوا ته کشه شوه. بېرته ننوتله. د لالټېي زړه لاړ او راغی. ژر یې وویل:
– کنځا نه کومه.
هاشم فکر وکړ چې ماته وایي. سر یې وخوځوه:
– خیر ویسې! نو چیشی دې ویلې؟
– ما ویلې راځه چې اغه د سپي زوی او مرو پسې لاړ شو!
هاشم په شنو سترګو نېغ وکتل. سوړ اسویلی یې وکړ:
– ډېر کچه سړی یې. امدا اوس دې ویلې کنځا نه کومه.
– دا مې ستا د زوی صیفت وکه. چې راغی بیا به یې په سر کېنومه.
هاشم سر وځنډه. کور ته له ننوتو سره یې وویل:
– زه اوس راځمه.
شېبه پس یې موټر راوباسه. ښځې یې له دروازې سلام واچوه. لالټېي تش سر وخوځوه. په موټر کې کېناست. په لاره کې دواړه غلي وو. موټر د ترنګ له پله واوښت. بالاخره هاشم دا چوپتیا ختمه کړه:
– منمه. منږ په تا ملامت یو.
لالټېي ورته کاږه وکتل:
– منې که نه منې، منې به یې.
– لږ خو ته ام ملامت یې.
– ډک یې که ـه ـه!
– هاو کنه. ته ام سم سړی نه یې.
– ماته ستا د تندې په ښېبنه کې خوشایي ښکاري یارو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– چیشی؟
– بیا پسته پو ہیږي. ښا، دا یې زه سم سړی نا. تا وان یې تا ته دی؟ نا. بل چاته دی؟ نا. که تاوان دی ځان ته مې دی. تا غوندې خلق خو لکه لېوني سپي، د ځانه بغیر هر څوک داړي.
موټر له خوږه تېرېده. هاشم له اسویلي سره شترینګ تاو کړ. ویې ویل:
– کوه کنځا! کوه! زه یې لایق یمه.
– ته د بل شي لایق یې. خو څه وکمه، که مې نه وای د کولمو، رنګ دې نه و د کتو.
– وایه وایه! خو یوه خبره واوره! هر شی چې و تېر شو. اوس یاسینی او مروه ګی سلامت غواړمه. که مې سر ځي ام پې لپ نه یمه.
لالټي یې ډکو شنو سترګو ته وکتل. نور یې څه ونه ویل. په ښار کې جم او جوش و. موټر سست شو. خلک هرچېرته په سرک تېرېدل راتېرېدل. دوئ هارنونه کول. خو چا یې پروا نه ساتله. یو کس لا په دوئ برګ شو. بالاخره موټر د زرګریو څنګ ته ودرېد.
سباګل کله د دکان یو کونج، کله بل کونج ته قدم اخېست. لالټي یې ولید. ژر ژر یې لاس وښوروه چې دننه راځه! ویې ویل:
– وروره ګله! ناوخته دې نه کو؟
– ډک یې که ـه ـه! ما خو ویلي نه وو چې څو بجې راځمه.
– هاو هاو. چرته دی؟ اوښی دې چرته...
په راروان هاشم یې سترګې ولګېدې. د هوسایۍ سا یې واخېستله. لالټي ته د هغه وارخطایي غیر معمولي وبرېښېدله:
– ای چیشی شوي دي یارو؟
– نه نا، نه نا، اېڅ ام ندي شوي. اېڅ ام ندي شوي. وسله مې تیاره کړې ده.
دې کې هاشم هم ننوت. روغبړ یې وکړ. سباګل کڅوړه له جعبې راوباسله. تومانچې په دسمال کې تاوې وې. شاخوا یې وکتل چې دکانداران یې ونه ویني. په ټیټ غږ یې وویل:
– سړي ته مې ویلې چاته یې ښایمه. که یې واغستلې پیسې راوړمه. که نه، تومانچې. په پنځوس زره مې خبره کړې.
لالټي په کڅوړې کې دننه د سمال ته لاس کړ:
– ما سره خو اوس نشته. بل وخت به یې ورکمه.
– ورور دې درله ولاړ دی. د پیسو غمه مه کوه!
سباګل ژر د لالټي له لاسه دسمال واخېست. بېرته یې په کڅوړه ننو یست:
– دا څه کی؟ شاوخوا خلک دي.
– خلقو ته یې نه ښیمه. ګورمه چې کار کئ که نا؟
– لېونی یې؟ ډز کی؟
– نا.
– نو څنګه یې ګورې؟ غم مکوه! ما خپله شاجورونه ډک کړي. ته تش ماشه کشه که! ای زه پوه نشومه. په دغو څه کی؟
– په ریس یې نیسمه. وایمه چې بچیان مې خوشې نکې وجنمه دې.
– ته وایې داچل به وچلېږي؟
– منږ خپل کوشش کوو یارو.
– وروره ګله! غټ زړه مو کړی. ځئ چې ځو! زه به ګاډی وباسمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاشم سر وخنډه:
– نا، زمنږ متړ شته. ما ویلي هېوادیار خو یو بلا وسله وال لري. تومانچې به رانه وانخلي؟
– ننا، غم مکوه! ماسره چې ځئ جېبونه مو نه ګوري. خو یو کار به کوئ! التبه به نه وایئ چې وسلې ما درکړې. زه به لا په تاسې په قار شمه چې ما خو درته پاره راوستي نه وئ چې وسله په ریس صیب ونیسئ. تاسې به وایئ چې ته مو وغولولې.
– ډک یې که ـه ـه! ځه پرتوک مه لمدوه! نه وایو.
دوئ د ریس درې منزله سپین کور ته ورسېدل. په جیګرې دروازه کې وسله وال ولاړ وو. هاشم وپسېد:
– امدقه الکان زمنږ کره راغلي وو.
لالټې ببخي وانه ورېدل. دېوالونو ته یې کتل. جیګ جیګ وو. پر سر یې حلقوي اغزن سیم ښکارېده. دده سودا شوه چې له دغه ځایه به وځي څنګه؟ سباګل خپل چاغ لاس وسله والو ته جیګ کړ. دروازه یې ټېل وهله. مخ یې شاته واړوه:
– وروره ګله! څه له ولاړ یئ؟ راځئ کنه!
دوئ په کانکرېټي حویلۍ کې تر تورو لنډکروزرونو تېر شول. د زینې په درېو پلګیو وختل. په اول منزل کې سالون ته ننوتل. کوچونه، الماري، سرې پردې، هرڅه نوي ښکارېدل. ناست نه وو چې وسله وال راغلل. غبرګ قوماندان امر وکړ:
– د ټولو لاسونه وتړه!
سباګل برګ شو:
– ستاسې مازغزه خراب دي. زما لاسونه ولې تړئ؟ وروره ګله! خیریت دی؟
– امداسې امر شوی.
– کوم کمقل امر کړی؟ تاسې ما نه پېجنئ؟ ریس صیب چرته دی؟
– لاسونه شاته که! ریس صیب اوس کېږ ځي.
سباګل ورڅخه لېرې شو:
– لاس مه راوړه!
دې کې لالټې تومانچه د قوماندان سر ته ونیوله:
– د سپي زامنو! په سباګل کار مه لرئ! وسلې کېدئ!
هاشم هم تومانچه وسله والو ته سیخه کړه. هغوئ هررر وخندل. قواماندان مخامخ ودرېد:
– چرسولاخانه! که امر دې ونه منمه ولې مې؟
– ډک یې که ـه ـه! زه ټوقې نه کومه یارو.
– ښه، نر شه په دا تندي مېووله!
– ولمه دې.
سباګل لاس وښوروه. غو ښتل یې څه ووایي. خو غلی شو. قوماندان بیا په زوره وخندل:
– ښه ځه! په ما خو ډز نشې کولی. په اغه ښیښنه ډز وکه!
– په تا یې کومه.
– اول ته په ښیښنه ډز وکه چې کېږي که نه؟
لالټې ته شک پیدا شو. د تومانچې خوله یې ښیښې ته ونیوله. ماشه یې کشه کړه. ټس شو. قوماندان بیا وخندل:
– دا تومانچې موږ درکړې. ډز نکئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دربوارېږه یې لاس ترلي دننه کوټې ته بوتلل. پرمخې یې په وچ کانکرېټ وغورځول. سباګل لکه خټکی په خېټه پروت و. لالټې شاوخوا وکتل. نه فرش و، نه الماری، نه کړکۍ. سباګل ته یې سترګې برګې کړې:
– تا د سپي زوی بیا وغولولمه.
پر هغه خولې راغلې وې. ویې ویل:
– ننبا، ته صبر وکه! د سې نده.
لالټې چیغه کړه:
– د سپي زو! د سې نده څنګه سې ده؟ په لاس دې ورکړو، د سې نده.
د سباګل له سترګو تاوېدلو معلومېدله چې سر یې ګنګس دی. له ستونې یې نرۍ غږ ووت:
– ته غلی! ودرېږه چې مالومه خو شي کنه!
هاشم په آرامه وپوښتل:
– چیشی مالوم شي؟ اغه وایې هېوادیار امدقه سې امر کړی دی.
دا خبرې سباګل لا نا آرامه کړ. په نسبتن جیګ غږ یې وویل:
– دروغ وایي. اغه ولې د سې وکي؟
دې کې هېوادیار په دروازه ننوت. سباګل غږ کړ:
– ریس صیب! دا ګوره! زه یې ام وترلمه. ورله ووایه چې خوشې مې کي!
هېوادیار موسکی شو. موبایل یې ور وښود:
– دا د لالټې دی. د یاسین سره و. دده نه پوه شوم چې تا مځکه ځان له اغستله. ځان مې غلی کو. په تا مې لالټې او هاشم راوستل.
د سباګل سترګې له خپلو دایرو راووتلې. لالټې غږ کړ:
– نوم سم اخله! زه لال مامد خان یمه.
ریس وخندل. مخ یې بېرته سباګل ته کړ:
– وینې؟ دا سخا بوین د خپل نوم سره خیانت نکئ. تا مونږ غوندې غټو غټو اینسانانو سره وکو.
– نا ورورګله. په په په خدای چې ما د ټولو خیر غوښتو.
– راشه نو! مونږ د وکه کی، که ځان؟ نانو، تا د بیت المال په چور کې د ټولو خیر غوښتو، هه؟ هاهاهاها
دې کې یې یاسین هم لاس ترلی راوست. نور هم وچ شوی او وړوکی شوی ښکارېده. د لالټې سودا وه چې په مروې څه شوي نه وي؟ د بدخبر د اورېدو له وېرې یې پوښتنه نه کوله. یاسین پلار ته وکتل. ویې پوښتل:
– چیشی دي؟
د هاشم ایله اوس ستونی ډک شو:
– ته غلی! ای ریس صیب! دا زوی مې پرېده! الک دی. وبال لري.
هېوادیار د واسکټ له دنننۍ جېبه د اوږد میل والا تومانچه وباسله. ویې ویل:
– نانو، تاسې کله کار سم وکو؟ مونږ ویل راز وساتئ! راز وساتئ! مګر تاسې خبره رسوایۍ له ورسوله. مونږ له مو کار وکتو. اوس مجبور یو اغه کسان ووجنو چې د کان نه خبر دي. چې خبره تیته نشي.
– په قسم چې منږ چاته ویلي ندي. پس دده بې به ام زما زوی د کان نوم په خوله وانخلي. یاسینیه! امدسې ده کنه زویه؟
یاسین د هېوادیار تومانچې ته رډ رډ کتل. نه یې هو ویل نه نه. پلار یې چیغه کړه:
– ای د نجس زو! ووایه چې نه ویمه!
یاسین شنډ وهل. ژر ژر یې سر وخنډه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نا نا، ولاچې نه ویمه.
– ریس صیب خدای ته وګوره! ته به ام اولاد لرې. خدای دې پې څه نکئ! ډېر درد لري. زما دوه زامن امدا لږ مخکې مړه شول. ماته د اولاد درد مالوم دی.
– نانو، که تاله د اولاد درد مالوم وای د لالټي لور به دې نه تښتوله.
– نه مې تښتوله. تا مجبور کړمه.
– نا ء. خپلې کمقلۍ مجبور کړې. ګوره! شخصن ماله ستاسې مرګ ګټه نلري. د شرکت اصول دي. زه څه کوی شمه؟
– ویمه ما مړ که کنه! زوی مې پرېده!
ریس اوس په چورت کې کتل. په سترګو کې یې هېڅ ډول احساس نه ښکارېده. یاسین په ژړا کې وپسېد:
– ولاچې بخچش کوه ابا! دا ټوله زما غلطي ده.
دې کې ټس ټس شو. سباګل اخ کړ. سوړ پرېوت. بیا د بې غړه تومانچې ټسونه تکرار شول. دا ځل هاشم او یاسین سر کېښود. لالټي په خپل کار سخت پښېمانه و. ولې یې دلته د راتګ بې عقلي وکړه؟ ولې یې دا تغیرات ونه شول سنجولی؟ مګر خوشحاله و چې ښځه یې له ځان سره رانه وستله. سترګې یې پټې کړې. تندی یې په ځمکه ولګوه. پرله پسې یې کلمه ویله. هېوادیار قوماندان ته سر وښوروه. هغه لالټي ته په ملا کلکه سپېړه ورکړه. له واسکټه یې ونیو. جیګ یې کړ. ده خپلې لمنې ته وکتل. ځمکه او جامې په متیازو لمدې وې. هېوادیار پزه ونیوله. مخ یې واړوه:
– امممممم. دا دې څه مرداري وکو مړه؟
وسله والو هررررر وهل. دده سر ټیټ و. هېوادیار وویل:
– ته ما پسې راځه! ګوره چې بره دسې ونکې!
لالټي نه پوهېده چې چېرته یې بیایي؟ څه ورسره کوي؟ ممکن داسې څه وکړي چې تر هغې په مرګ خوشحاله وي. دی په ریس پسې دویم منزل ته وخوت. لاسونه یې شاته تړلي وو. په دهلېز کې څوک نه ښکارېدل. دواړه یوې کوټې ته ننوتل. کوټه پاکه او منظمه وه. هېوادیار دروازه بنده کړه. د بوی د ورک کولو لپاره یې عطر وشیندل. لالټي ته یې اشاره وکړه چې د کار د مېز څنګ ته ودرېږي. خپله له پیسته یي کوچونو تېر شو. د طلایي لیکو سپینه پرده یې کشه کړه چې له بهره معلوم نه شي. بېرته راغی. د کار مېز ته کېناست. لپټاپ یې پرانېست. فلش میموري یې پکې چوخ کړ. ویې ویل:
– اوس یو شی در ښایمه. په قار به شې. روستو چې زما خبرې واورې سر به دې خلاص شي. پوه شوې؟
ویډیو چالانه شوه. لڅ لېږ ځوان له لڅې مروې سره غېږ په غېږ و. کله یې شونډې ښکلولې، کله غاړه. کله به یو دپاسه شو، کله بل. په دمه کې به یې د شرابو بوتلونه په سر واړول. بیا به سره ونښتل. د لالټي رنګ پک الوتی و. ټول ځان یې رېږدېده. هېوادیار فلش بېرته جېب ته کړ. ویې ویل:
– څنګه وه؟ هاهاهاها، مه سورېږه! دا ویډیو مې جوړه کړې. ښځه خدای خبر څوک ده. څېره مې ستا د لور وراچولې. ماله پته ده چې اوس ام په مروې پسې خبرې کېږي. چې یاسین به ورسره ملاست وي؟ چې مونږ به پې تجاوز کړی وي. کېږي که نا؟ وینې؟ که دا ویډیو په نېټ کې واچومه، او ولیکمه چې جینی د کوم ځی ده، د چا لور ده؟ نو څه به وشي؟ آ؟ هاهاهاها. مګر نا، زه نه غوارم چې داسې وشي. زه وایم بې شور و شره قواله راکه! زما حوصله مه امتحانوه! که نه، بیا به زما کسان داسې کار ستا په کور کې، ستا په مخ کې وکي چې ته یې خیال ام نکې. اغه درې مړي خو دې ولیدل کنه؟ پوه شوی به یې چې زه ګپ نه لګومه. که غواړې د لور جوند او ابزت بچ کې نو څه چې درله ویمه امغه سې به کی! که لږ اخوا دېخوا شوې خانه دې خرابه ده. پوی شوې؟ د لالټي سر ګنګس و. لکه په خوب کې چې خبرې اوري. ککره یې وښنډله چې پوه نه شوم. هېوادیار دومره په زوره وخندل چې په اول منزل کې ساتونکو واورېدل. هغه وویل:
– نانو ستا جواب مې خوښ شو. اوس به دې پوی کمه. دې نه خو به خبر یې چې ستا په مځکه کې د تورمالینو لوی کان دی؟ ډېر ښه! مځکه خو دې د لاسه وتې ښا؟ یا به یې ماله راکی، یا دولت له. چې ماله یې راکې ګټه دې ده. نن کومه ورځ ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دوشنبه
– هی خیر ویسي! ته به ماله بلې دوشنبې پورې، یانې په هفته کې دننه دننه قواله کابل له راوړې! وایه ښا! بیا به ګوته ولګی چې مځکه دې راباندې خرڅه کړې ده. بیا به زه دا ویډیو ستا په مخ کې پاکه کمه! یوازې په امدغه فلش میموري کې ده. ټیک شو؟
لالټې سر وخوځوه. هېوادیار هغه په شا وټپوه:
– آو شابه! زمنږ د معاملې نه به چاله نه وایې! زه به ښکارځي کې ستا په نامه لویه کلا آباده کمه. تورمالین به غلي باسمه. تاله به ام په کونج کې کور جوړ کمه. پکې او سېږه! که کار کی که نکی څو چې جوندی یې معاش به اخلې. نور څه غواړې؟
لالټې سر وخوځوه. دروند و. پکې څریکه شوه. مغزیې کار نه کوه چې څه کول ښه دي او څه بد؟ هسې یې هوایي د ریس هره خبره تایید وله. هېوادیار په خندا مخ ته شو. له کوټې ووت. غلې غلې یې زمزمه کوله. دواړه اول منزل ته کېوتل. هلته مروه ولاړه وه. د پلار په لیدو یې ور منډه کړه. ده په غېږ کې ونیوله. مخ ته یې ځیر و. لکه تغیرات چې پکې لټوي. ویې ویل:
– بس، بس مه جاړه! اوس کاله ته ځو. ریس صیب! ماویلې دا مړي خو به ښنولو ته پرېدې کنه؟
– آو، آو. زما کسان به یې التبه د تیرګړو پله ته نزدې د سین په غاړه وغورځي. نور ستا خوښه چې چرته یې وړې.
وسله والو دواړه جسده په موټرو کې له کوره وباسل. لالټی او مروه پلې روان شول. دده سودا وه. پوښتنې یې کولې. هغې ویل په ځاتته کوټه کې یې اچولې وم. ډوډۍ یې راکوله. نور نو چا په ما کار نه لره. خو پلار د لور په څېرې او غږ کې تغیر لیده. هغې له مخامخ کتلو هم ډډه کوله. دی نه پوهېده چې د بندي کېدو تاثیر دی، دده شک نا راحته کړې ده، که کومه خبره پټوي؟ مګر مخکې یې ترې هېڅکله دروغ اورېدلي نه وو. کله کله به یې د مور او پلار تر منځ د جګړې د ختمولو لپاره وویل. هغه هم ټول پوهېدل چې دروغ دي. اوس لالټی نه پوهېده چې په څه شي باور وکړي؟ هره شېبه یې د لور مخ ته کتل. د هغې په خاورې شویو هیلو او ځورېدلو یې زړه ټوټه ټوټه کېده. همدلته یې له ځان سره فیصله وکړه «په هر قیمت چې کېږي زه مې لور بدنامې او مرګ ته نه پرېدمه» څو دوئ د تیرګړو پله ته رسېدل خلک په مړو راټاو وو. لالټې د منځ کلي ملک او په کابل کې د سباګل زوی ډاکټر خوشال ته ټلیفون وکړ. د سباګل خپلوان تر سالاو یانو مخکې ورسېدل. جنازې جیګې شوې. لالټی په منځ کلي کې له موټره سم کېوتی نه و چې خلکو کلک ونیو. بېلې کوټې ته یې بوت. یو سپینږیري سمدلاسه وپوښت:
– الکه چرسي! ولې دې دا خواران ووجل؟
– ډک یې که ـه ـه! ما؟ ستا ماغزه په ځای دي زوړا؟
د دروازې څنګ ته د ګډې وډې ږیرې سړی د هاشم تروزی و. غاښونه یې وچیچل:
– وه دا خبیث لا زمنږ مشرانو ته نېغ نېغ ام کېږي ای.
وریسې منډه یې کړه. لالټی شاته په دېوال پسې جوخت شو. د کلي ملک په نیمه لاره کې سړی کلک ونیو. سپینه لونګۍ یې په سور ایراني فرش ولوېدله. بېرته یې جیګه کړه. پر سړي برګ شو:
– کېنه قمقله! مشران ولاړ دي ته منډې وهې. چې وخت راغی بیا یې تاته درکوو. سر تې غوڅ که! اوس غلی شه!
لالټی ملک ته سور شو:
– وه وه وه! دا ته چیشي وایې؟ غرمه ده. ویښ شه! زه ولې خپل اوښی ووجنمه؟
– ته ډېر مه چرېږه! خلق وړانده او کاڼه ندي ښا؟ اغئ ستا لور تښتولې وه، تا ووجل. دې کې شک ته ځای شته؟
– ښا؟ ښه اوښیار یې. یاسینی او مرو ام ما بیولي وو؟ وایه هاو.
– هاو، چاته به دې پیسې ورکړې وي.
– ډک یې که ـه ـه! ښا نو چېرته مې بیولي وو بزرګ صیب؟
د هاشم تروزي غږ کړ:
– تاته به مالومه وي. وایه! چېرته دې بیولي وو؟ آ؟ خلاصیدی نشې ښا؟
– ښاااا؟ دا یې ستا خبره صیي. نو په یوازې ځان مې درې کسه ووجل. ستا د مچ عقل امدقه وایي. کنه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مچ دې اغه ابا و. د ټوپک زور سل کسه نه لري چرسولا. ستا اوستاذ زما شاګرد دی.
– وه قمقله! ما ټوپک د کومه که؟
– ای ای ای! دا مرداره خوله دې وتړه ویمه! وتړه! ته او لور دې څنګه جوندي راغلئ؟آ؟آ؟
د هاشم تروروزی بیا وړاندې راغی. سترګې یې تکې سرې وې. لالټې ترې وډار شو. د خبرو لهجه یې بدله کړه:
– ای تاسې نه ملامتو مه یارو. که زه ومه، ما به ام امد قه سې ویلې.
چاغ کس ده ته ډیکه ورکړه. سپینږیرو ته یې وویل:
– تاسې چاته غوږ ایښی. دا کله د سړي زوی دی. راځئ په ښکارځی کې یې په ځمکه ومنډو! ختم!
– چیشی؟ دسې اسانه ده. تاسې دا خبرې پرېدئ! اول زما خبره واورئ! بیا که...
خلک وربانده را برګ شول. ملک یې مخې ته ودرېد:
– څه خبره ده؟ ګورئ! که چرسي دی که هره بلا ده، تاسې خو یې پرېدئ چې چیشی وایي؟
ملک لالټې ته سر وخوځوه. ده ژوره سا واخېستله. ویې ویل:
– ما ویلې هاشم او یاسین د پټې دپاره زما لور تښتولې وه. خو په بلې بلا واوښتل. بیا پښېمانه وو. ځکه خو هاشم ماسره لاړ چې بچي راولو. دا وایي منږ یې ولې ونه وجلو؟ دلته بله لویه خبره ده. تاسې به حیران شئ! زه تښتمه نا. بیا به کېنو. دا ټول درته یو یو ویمه. اوس پرېدئ چې دا جنازې خښې کو! بیا که زه ملامت ومه خپله درته سملمه، حلال مې کئ! نور چیشی غواړئ یارو؟
بیا د خلکو شور شو. ویل یې مه یې منئ چې دا ونه تښتي. ملک مخ ور واړوه:
– غم مه کوئ! منږ به یې د کلیوالو نه ضمانت واخلو. که وتښتېده بیا اغئ زمنږ مدعیان دي.
هغه مو بایل را واخېست. مګر د شربت خېلو ملک له ضمانته ځان باسه. د لالټې د تره زامنو هم ونه منله. فیصله دا شوه چې سړی به تر هغو دلته ساتي څو خبره معلومه شوې نه وي. لالټې ډېر مخالفت وکړ. ویل یې ضروري کار لرم. که یې ونه کړم په لوی مصیبت اوړم. مګر هغوئ پسخانې ته ټېل وهه. ده د دروازې د خلاصولو کوشش وکړ. خو هغه له چوکاټ سره جوخته وه. د نیولو ځای یې نه درلود. لغتې یې ورکړې. لکه دېوال چې وهې. پښه یې په درد شوه. د دېوال په دریڅې یې سر ننوېست. اوږې یې نه تېرېدلې. نهیلی شو. د دریڅې رڼا پسخانه روښانوله. هغه تشته وه. لکه ده ته چې یې چمتو کړې وي. خو په کونج کې زړه بړستنه ښکارېدله. هغه یې لکه توشکه واچوله. سملاست. د مروې ویډیو او د هېوادیار د مرګ ګواښ یې له سترګو نه وتل. په دې کې د سباګل زوی ډاکټر خوشال ټلیفون وکړ:
– ای ماما! ته خو ما ونه لیدلې. لاړې ورک شوې. دا څنګه چل و؟
– ډاکټره ګله! قیصه اوږده ده ښا؟ په ټلیفون نه کېږي. دا شور د چیشي دی؟ غږ دې سم نه اورمه.
– په موټر کې یم. په کامه کې. جنازه مو هدیرې ته راوړه. ما ویل ته څنګه خبر شوې؟ ته څوک یې؟ زما پلار څه پېژنې؟
– زه بیا درځمه یارو. ته لږ پښه ونیسه!
موټر د لویې هدیرې په منځ کې ودرېد. منتظرو کلیوالو د سباګل جنازه کېباسله. په کوزېدو کې د ډاکټر سر ولګېد. ګرد مخ یې له لنډې ږیرې سره ګونجې شو. په لنډو، شاته اړول شوو وېښتانو یې لاس تېر کړ چې د سر درد یې آرام شي:
– ای ماما! ته چرته یې؟ ځای دې وښیه! پته راکه!
– ویمه خوشال ډاکټر صیب! ضرورت نشته یارو. ومې ویلې خپله درځمه.
– ته دسې غږېږې لکه ځان چې باسې. خبرې دې ام دسې بل ډول دي.
– ډک یې که ـه ـه! خیر دی شکو نه به دې لرې شي ښا؟ مه خوټېږه!
– ای ماما! غولول به نکې! زه د پلار قاتل پیدا کومه. داسې یې نه پرېدمه.
– چا دې مخه نیولې؟ اسې ګډ یې.
– غوږ کېده! زه چې جنازه خاورو ته وسپارم مخامخ لغمان ته درځم. ما ښام رسېږم. ته ام بازار ته راشه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما ښام؟ نه کېږي. منږ کلي ته نوي ورسېدلو. سبا درځمه.
– سبا ولې؟ ښه ځا، سبا څو بجې؟
– هر وخت چې درغلم.
– هر وخت چې درغلم څه مانا؟ ښه ځا، صيي ده. فرق نکئ. که رانغلې زما مدعي ته يې.
هغه ټلېفون بند کړ. لالټي سمدلاسه په خپله ژمنه پښېمان شو. معلومه نه وه چې له دغه بنده به کله وځي؟ که خلک ومني چې قتل ده کړی دی خو ژوندی يې نه پرېږدي. په کور کې ژړا وه. ده دروازه په زوره زوره وډبوله. يو کس راغی. ده ويل ما پرېږدئ!
قسمونه يې خوړل چې سبا ما سپښينه پورې بېرته راځم. سړي ګوابښ وکړ چې که بيا دې دروازه وډبوله نو ځوانان به ښه وهل درکړي. هغه بېرته ورک شو. دی سست کېناست. خوله يې وچه وچه کېدله. ستونی يې وتخنېد. بېرته پاڅېد. واسکټ او کميس يې وباسل. د چرسو د هېرولو لپاره يې سپورټ شروع کړ. ورسره يې غاښونه چيچل «زما ښو ته ګوره! د ياسين د بچولو دپاره مرګ ته لاړم. دوئ د سپي زامن دا نه ويني، زما چرسيتوب ته ګوري؟ ښه ځا، زما ښځه او لور خو چرسيان ندي کنه. اغئ ته ولې جزا ورکوئ؟» ځای په ځای يې پښې ودربولې، لکه منډه چې وهي. ځان يې مات رامات کړ. سينه کشي يې وکړه. خولې خولې شو. ژبه يې نوره هم وچه شوه. هرڅو مره چې يې اوبه اوبه چيغې کړې، چا را نه وړې.

∞∞∞∞∞

لالټي تر سهاره پر بړستنه اوښت را اوښت. کله چې يې سبا ناری په دريڅې کې وليد، سمدلاسه يې پر چای حمله وکړه. سور سور يې وڅښه. غږ يې کړ چې صحرا ګشت ته ځم. چا نه اورېدل. ده هم تشې متيازې په پسخانه کې وکړې. ايله خوب ورغی. په غرمه کې د ډاکټر خوشال ټلېفون ويښ کړ. هغه پوښتنه کوله چې څه وخت راځې؟ ده ويل هر کله چې مې وخت پيدا کړ. ډاکټر کلک ښنتی و چې همدا اوس راشه! ده موبايل بند کړ. هغه بيا بيا زنګونه وهل. ده ځواب نه ورکوه. ځان ته حيران و. د ريس د ضرب الاجل له اوو ورځو يوه واوښتله. ورسره د ويډيو خپرولو او د مروې مرګ ته يوه ورځ نژدې شوه. دروازه يې بيا وډبوله. څوک ګوابښلو ته هم رانغی. ماسپښين يو دم شور شو. شېبه پس ارامه ارامي وه. په دروازه کې يې د چا ټيټ غږ واورېد. ژړل يې. دی نژدې ورغی. ويې پوښتل:
– د پرو ادې يې؟
– هاو، ما ويلې دا څنګه چل دی؟ لالا او وراره مې چا ووجل؟
– ريس خبيث. ستا کليوال د سپي زامن په خبره نه پوهېږي. تا ته خو مالومه ده. زه نو سړی وجلی شمه؟
– وی، خدای دې دا ريس د اولاد په غم کښېنئ! خدای دې په لاس سرطان ور وخېجئ!
– ته ښېرا پرېده! دا شور د چيشي و؟ جنازې يې هديرې ته يوړې؟
– هاو. زه تا ته راغلمه. ما ويلې پوښتنه وکمه.
– شابسې! شابسې! ته يو کار وکه! ما ددې ځايه وباسه! زه به په تورو تږو کې پټ کېنمه. ته لاړه شه د کور نه اغه قواله او پيسې راوړه!
– دا چيشي وايې؟ څنګه دې وباسمه؟ دروازه قلفه ده. او په قوالې چيشي کې؟
– ريس ته يې ورکومه. کشکې يوه تومانچه ام وه.
– چيشي چيشي؟
– اسې ما ويلې په کاره نشي. اوس دا پرېده! اول د قلف کيلي پيدا که! ځه ځا! زر کوه!
– کيلي د ملک جېب کې ده. چېرته يې پيدا کمه؟
– ويمه يو کار وکه نو! که نا، لوی موصيبت دی.
– تا وجني؟
– نا، مرو ته تاوان رسئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مروه مې شربت خېلو ته ولېږله.
– منځکليوال نه يادومه، ريس ورته تاوان رسئ. هرچېرته چې وي نه خلاصېږي.
– ته چيشي وايې؟ زه نه پوهېږمه.
– اغه وايي که قواله رانه وړې ام دې لور ته بدنامي رسومه، ام يې مړه کومه.
– وی، نااااا!
د ښځې ژړا په زوره شوه. لالټي غاښونه وچيچل:
– د سپي لورې! جړا ته راغلې يې که کومک ته؟
– زه چيشي وکمه وا؟
– اوهووووو! ځه نو ورکه شه، ځا!
لالټي بېرته لاړ په بړستنه کېناست. دده هم زړه ډک شو. شېبه پس ښځه بيا راغله. د موټر د هنډل پايې سر يې د دروازې په کونډه کې ننباسه. دی چوست پاڅېد. هغې زور کړ. ګړز شو. کونډه والوتله. لالټي راووت. ښځې تومانچه هم ورکړه. ويې ويل کله چې مې وربندار راته نوې جامې ښودلې. دا مې بکس کې وليدلې وه. دواړه تېز ووتل. ښځه پر سرک او دی په وچ خوړ کې روان شو. په تورو تږو کې ډېر وخت ناست و. ښځې قباله، پيسې او سپينه ټوپۍ راوړه. دی د ښکارځي له لارې د اليشنګ د ولسوالۍ بازار ته روان شو. په بازار کې په کوريايي مېرسيډيز کې کېناست. د ښار خوا ته يې حرکت وکړ. په لاره کې د ډاکټر خوشال زنګونه راتلل. ده ټلېفون بېخي بند کړ. په ښار کې يې د هېواديار جيګري دروازه وټکوله. چا خلاصه نه کړه. په کوڅه کې ماشومانو خوسی کوه. هغوئ وويل چې په کور کې يوازې دوه چوکيداران دي. هغوئ چکرې وهي. ناوخته رائحي. ده موبايل راواخېست چې هېواديار ته ټلېفون وکړي. مګر د کور په ټلېفون کې د هغه شمېره نه وه. دلته د سباکل خبره ورياده شوه. هغه ويل دا کور ورته د لغمان ولايت د کانونو او پطروليم مدير په کرايه نيولی. لالټي د مدير دفتر ته روان شو. هلته ساتونکي ودروه. ده وويل:
– د کانونو او پطروليم مدير صيب مې په کار دی يارو.
ساتونکي کټ کټ وخندل:
– نا، نيمه شپه به راغلی وې. ماښام دی ماما. دفترونه تړلي دي. حماس صيب کور ته تلی. سبا ری شه!
– حماس مې د توړی زوی دی. زه د بادغيس نه راغلی يمه. کور مې ندی ليدلی.
– ښه ښه ښا! ټلېفون ورته وکه کنه!
– بند دی يارو.
– ښه ښه ښا. ته ودرېږه انډيوال ته غږ کمه. عاشق الله! عاشق الله! ته ری شه! دغه ماما ته د حماس صيب کور وښيه!
لالټي ادرس واخېست، روان شو. د شنو پټيو په منځ کې يې د دايروي چتونو والا دوه منزله نخودي کور پيدا کړ. سړی ترې راووت. لالټي کروپ شو. په دواړو لاسو يې د هغه ښی لاس ونيو. ويې ويل:
– وبښه مدير صيب! زيامت مې درکه. زما نوم لال مامد خان دی.
مدير تر تور واسکټ لاندې له سپينو جامو عينکې راوويستلې. په سترګو يې کړې:
– لال مامد خان؟ کوم لال مامد خان؟
دی پوهېده چې که خپل عام نوم واخلي هرومرو يې پېژني. خو په خوله يې راوړلی نه شو. اوس نو مجبور و. ويې ويل:
– اغه دددد سپي زامن چې لالټي راته وايي.
– هاهاهاها، ښه ښه. صيي شو. امر وکئ!
– ما ويلې قواله مې هېواديار صيب ته راوړې. د ځمکې خط ام وليکئ، چې ګوته ولګومه!
لالټي کاغذونه وړاندې کړل. مدير وکتل. خپله لنډه سپينه ږيره يې وګروله:
– چې دا هېواديار ته ورکې اغه بيا تاته څه درکئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خو نور بیا په منږ غرض نه لري کنه. لور مې بچېږي.
– اوووو ښه ښه ښه. لور درباندې دونه ګرانه ده؟
– هاو. ددې نه ام ډېره. اغه بل ډول ښه جلۍ ده.
– که په قوالې دې ام لور بچه نشي بیا؟
– چیشی؟ نا، ماته یې امدا یوه قواله وویله. ای مدیر صیب قربان دې شمه! ظلم مه کوئ! امدقه یوه لور لرمه. بل ایڅ شی نشته. چې جوندۍ وي تاسې ته څه تاوان دی؟
– ځمکه دې ډېره ده؟
– نا، ده نو. د غریبۍ ګوزاره کېږي.
– د اغې نه تېر یې، مقصد چې لور دې بچه شي؟
– هاو. ولې؟ تېوله ځمکه؟ مه کوئ مدیر صیب! منږ چیشی وخورو؟ د ولږې نه به مړه شو.
مدیر په چورت کې کتل. لالټې فکر وکړ چې په قهر شو. ژړیې وویل:
– صیبي ده. صیبي ده. نورې قوالې امراوړمه. خیر دی. په لور مې غرض مه لرئ! خدای ته وګورئ!
لالټې په ژړا شو. حماس شاوخوا وکتل. هغه یې غلي کېدو ته وبله. په کړکۍ کې یې خپل ځوان زوی ته لاس وښوروه چې خیر او خیریت دی. لالټې ته یې لویه فلزي دروازه وښودله:
– ته راځه! دغه زما باغ دی. التبه وغږېږو.
باغ له بهره وړوکی ښکارېده. مګر دننه ډېر لوی و. لالټې په تیارې کې لوکاټ، املوک او انار وپېژندل. نورې نو داسې ونې وې چې ده هېڅکله لیدلې نه وې. دوئ د تاک تر چپلې لاندې پر پلاستیکي فرش کېناستل. لالټې وویل:
– مدیر صیب! زه نو په خدای که چیشی لرمه. پوښتنه وکئ! هاو یوه غوا او مېږه ام شته. که وایئ راوړمه یې.
– راز ساتلی شې؟
– چیشی؟ راز؟ هاو هاو. هېوادیار صیب راته وویلې چې چاته مه وایه! په خدای که مې ایچا ته ویلي وي. بس چې زما لور بچه شي دا به ستاسې په ما احسان وي. د کان خبره به تر مرګه په خوله رانه وړمه. په خدای او په رسول درته قسم خورمه.
– ته دا قواله بېرته واخله!
– ولې؟ راوړمه. نورې امراوړمه. دا دې درسره وي. چې بیا ونه وایئ په یوه هفته کې دې نده راوړې.
– نه روکی. ته زما په خبره پوه نشوې. زه وایمه قواله بېخي مه ورکوه!
لالټې یې اوس بالکل په خبره پوه نه شو. ځیر ځیر یې کتل. حماس خبره وغځوله:
– دا ښه دی چې ته ماته راغلې. که هېوادیار ته ورغلی وې هر څه دې د لاسه ورکړي وو.
– مدیر صیب! ته پوه نشوې. زه د مال او جایداد نه تېریمه. ماته لور موهمه ده. ځمکه دې واخلي. بلا ورپسې!
حماس موسکی شو:
– پوېږې؟ ما ستا په هکله ډېرې بدې خبرې اورېدلې وې. چې چرسي، بې ادبه، دروغجن، او دادی او اغه دی. اوس چې ګورم ته ښه انسان یې. زما خوښ شوې. ځکه خو ستا او ستا د لور دپاره لوی ریسک اخلمه. که هېوادیار خبر شي وژني مې. زه وایمه قواله مه ورکوه! ښه غوږ کېده! هېوادیار چې دی وزیر صیب ته کار کئ. وزیر صیب زما ام ملګری دی. پخوا دونه بد سړی نه و. هو، غل دی. وایي په افغانستان کې د (۱۴۰۰) نه ډېر کانونه دي. چې نیم یې ونه خورمه نه یې پرېدم. بس پیسې ډېرول یې خوښېږي. خو چې هېوادیار راغی ورو ورو یې د خلکو ځورول او وژل شروکړل. ما چې دا ظلمونه ولیدل اعتراض مې وکه. پوېږې زما د ډارولو دپاره یې څه وکړل؟ زما د مشر زوی موټر یې په ماهیپر کې د جیګ سر نه لاندې وغورځوه. پس د اغې مې خوله بنده کړه. دا مې ام ونه ښودله چې د زوی قاتلان پېژنم. بیا خو یې ټوله کورنۍ راته وژله. خو نور مې د دوئ سره د کار نه توبه ووېستله. ځان مې مریض که. اوس تش اداري کارونه کومه بس. که بېخي تې لاړ شمه بیا رابانډې پوېږي. جزا راکئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه دا چیشي وایې؟ اغه په خپلو کسانو باندې ام ظلم کئ؟
– خپل او پردي نه پېژني. یوازې پیسې پېژني.
– نو زه چې قواله ورنکمه خو بیا خبره لا خرابېږي.
– کېدی شي. مګر که قواله ورکې بیا دې نو سل په سلو کې ټوله کورنۍ وژني؟
– ډک یې که ـ ـ ه!
– هو! ته ودرې چې د سره درته کیسه وکمه. د سې چل دی چې هېوادیار اول په پېښور کې و. د افغانستان د تاریخي اثارو قاچاق یې کوه. او وزیر صیب دلته د کان کیندلو شرکت لره. زه ام پکې ومه. بیا وزیرصیب اغه ام شرکت ته راوسته. خپل معاون یې که. امغه وخت زمونږه ام اشنایي وشوه. بیا خو نو د دوئ نه یو په دولت کې وزیر شو، بل ریس. اصلن هېوادیار وزیر ته مشوره ورکړه چې دا چوکۍ واخلي.
– ښه ښا! نو ولې یې ځان ته نا غستله؟
– د وزیر پلار جهادي مشر و کنه. هېوادیار اغسې قوي پایه نه لرله. نو چې اغه وزیر شو، دا یې ریس که. ده بیا په ټولو ولایتونو کې زرګرانو او د قیمتي تیږو کاروباریانو ته خپله شمېره ورکړه. ویلې که چا کان پیدا که، غلی دې ماته ووایي. زه یې په ګټه کې شریکوم. د دوئ کانونه دوه ډوله دي. یو په دولت کې ثبت دي. ډېره کمه مالیه ورکئ. بل چې نه دولت پې خبر دی، نه خلک. غټ د پوال تې تاو کي. په پټه یې استخراجئ. که ځمکه د چا وه، نو قواله تې واخلي. بیا یې په چل ټوله کورنۍ ختمه کي، چې څوک د کان نه خبر نشي. ستا د ځمکې کان ته امد غسې پلان لري. نور دې خپله خو ښه!
د لالټې سترګې او خوله وازه پاتې وه. حماس قباله بېرته په لاس ورکړه. ویې ویل:
– که شپه را سره کی پاتې شه! که نه ځه وروره! لوی لاس ځان او بچي مرګ ته مه ورکوه! او ګوره! ما او تا بېخی سره لیدلي ندي.
لالټی سر وخوځوه، ووت. په تیارې کې روان و. ده چې هر څومره په دغه موضوع کې مخکې تګ کوه هغومره ورته خبره لویه ښکارېدله. او هماغومره یې ستونزې زیاتېدلې. اوس پوه شو چې آن وزیر هم پکې دخیل دی. شک یې نه درلود چې د حکومت مشر هم پکې برخه ولري. ده یو ځل د کانونو او پطرولیم د وزیر خبرې په راډیو کې اورېدلې وې. هوښیار او په کار پوه ښکارېده. دا به یې هېڅکله هیر نه شي چې هغه ویل «قدرمنو! افغانستان د کانونو په استخراج کې تر ټولو زړه سابقه لري. موږ لس زره کاله پخوا په بدخشان کې د لاجوردو استخراج پیل کړی دی» اوس لالټی پوهېده چې هغه اصلن د وطن د آبادۍ نه، د جېبونو د ډکولو پلانونه لرل. موبایل یې چالان کړ. شمېره یې ووهله. ویې ویل:
– خوشال ډاکټر صیب! تا څنګه یوازې وګورمه؟ که اوس کولی شې اوس، که نه، سبا.
ډاکټر په ډکې خونې کې ټولو ته لاس جیګ کړ. کله چې خلک غلي شول، موبایل یې خولې ته ونیو:
– ته چېرته یې ماما؟ ولې پټېږې؟ ټلیفون کوه، ټلیفون کوه، بېخي جواب نه وایې. داسې خو نه کېږي.
– ته ګیلې پرېده. دادی اوس د لغمان بازار کې یمه.
– ګوره دروغ به نه وایې! زه درځمه. څنګه دې وپېژنمه؟
– خړ کالي مې دي، خړ واسکټ، سپینه خوله، ببره ږیره. او توري څپلۍ.
– ښه نو د جامع جومات په دروازه کې ودرېږه! چېرته لاړ نشې!
لالټی د برق د څراغ رڼا ته ولاړ و. ژوره سا یې اخېستله. نه پوهېده چې اوس له هېوادیار سره څه وکړي؟ دې کې یې د ګرد مخ او لنډې ږیرې ځوان ولید. لنډ وېښتان یې شا ته اړولي وو. له لېرې یې تېره تېره کتل. پوه شو چې ډاکټر خوشال دی. د ټلیفون د خبرو څخه قهرجن سړی بریښېده. لالټی وېرېده چې په بله لانجه وانه وړي. هغه راغی. دواړه څنګ ته شول. ډاکټر وویل:
– وه ماما! دا وخت سړی راځي؟ مخکې به راغلی وې!
– ډاکټره ګله! خبرې ډېرې سرېږي یو دی. راز ساتلی شې که نا؟
– پوه نشومه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما ولیدلې. تا سره نور کسان ام وو. الله پناه ولاړ دي. ما ویلې زه چې درته چیشی ویمه اېچا ته به نه وایې. کېږي؟
– وګورمه چې ته څه وایې.
– بس صیبي شو یارو. څوک چې په سختۍ وعده کئ اغه پې درېږي.
لالټې تر نن مابښامه ټوله کیسه وکړه. د ډاکټر څېره اوس بدله وه. په سترګو کې یې نم وځلېد. ویې ویل:
– زما پلار سرزوری و. هره سختي یې تېروله خو مونږ یې نه په تکلیفولو. پرون خبر شومه چې چا غولولی. سل لکه قرضداره دی. ښه پو ېیده چې ما سره پیسې شته. نه یې غوښتلې. اوس پوه شومه چې دغه کان ته یې امید و. مګر په چا یې مرګ پېرزو نه و.
– ماته ام امدقه سې ښکارېده. خدای دې وبښي!
– ای ماما! په یو شي پوه نشومه. ته اوس څه غواړې؟
– زه؟ چې ام لور بچه کمه، ام ځمکه.
– دا خو ډېر زورور خلک دي. ستا به وس ونه رسېږي.
– خو که ځمکه ورکمه بیا مې ټوله کورنۍ وجني. ته وو ایه چیشی وکمه یارو؟
ډاکټر چورت یوړ. وروسته یې د ماشین شوې ږیرې زنه وخوځېدله:
– ته راځه شپه خو مونږ کره تېره که! تر سبا به چورت ووهو.
ډاکټر خوشال خپلو خپلوانو ته لاس وښوروه. هغوئ راغلل. لالټي ته ځیر وو. ډاکټر وویل:
– دا ماما اغسې سړی ندی چې مونږ فکر کوه. ای ماما! دا سورکی مې ورور دی. دا نور مې د تره او ماما زامن دي.
لالټي هر یو ته لاس ورکړ. ورسره روان شو. سهار دواړه د ډاکټر په جیګري ټوډي کې شربت خېلو ته لاړل. د کلي ملک او خلک راټول شول. پوښتنه یې کوله چې څنګه له منځکلیوالو وتښتېد؟ دا سړی ورسره څوک دی؟ لالټې ملک ته کړ:
– دا ډاکټر صیب خوشال دی. د شهید سباګل زوی. نورې خبرې به پسته کوو یارو. اوس په سالاو کې چې څونه ملکان دي ټول راوغواړه! ډېره مو همه خبره ورته لرمه.
– وه الکه! هرکله سړی ډوزې نه ولي. غلی شه!
– ملک ګله! زه لا څه نه ویمه. الته دې زما ضمانت ام ونکه. ته نو ملک په څه شوې؟ آ؟
– هاها، ډاکټر صیب! دا امدسې خبرې کئ. وه الکه! ضمانت سړی د یو چا کئ چې پې اېتبار لري. په تا کله ایتبار شته؟
– چیشی؟ ما غوندې سړی دې په ټول کلي کې نشته. ښه ځا، ته اوس خلق راوغواړه!
– غلی کېنه! ځان ته ګوره، ملکانو ته ګوره! او که د منځ کلي ملک ولیدلې لانجه به تې جوړه شي.
– ډک یې که ـه ـه! که لانجه جوړېږي ما ته به جوړېږي. ته یې څه کی؟
– وه الکه! دا ډاکټر صیب مېلمه دی. غلی شه کنه! ته په دې خبرو نه پوېېږې.
ډاکټر خوشال وویل:
– ملک صیب! زه درته وعده کوم چې اسې خبره نده. ته کسان راوغواړه!
– دا چیشی وایې؟
– هاو کنه. لکه لال مامد خان ماما چې وویل خبره ډېره مو همه ده.
ځینو ځوانکیانو د لال محمد خان په نوم پېخ وهل. یو تن مخ بلې خواته ونیو لکه چا ته چې په لوډ سپیکر کې غږ کوي:
– لالټې دروغجن!
نورو هرررر وهل. لالټې بې له ځنډه ځواب ورکړ:
– څوک غاپي؟ د سپي زامن!
ټولو بیا وخندل. ډاکټر خوشال حیران حیران وکتل. لالټې تک سور شو. ملک هلکانو ته کړ:
– یاره ډېر قمقله یئ. سړی ځای پېژني. ولې یې دا سپکه خوله سپړئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ټلفونونه وکړل. د منځ کلي له ملک سره وسله وال کسان هم راروان شول. لالټي په کوټه کې ښځې ته کښوره وښودله:
– په دې کې کېک او چاکلېټ دي. خوشال ډاکټر صيب منږ ته واغستل. چای دم که! مرو چېرته ده؟
– ابله کوټه کې پرته ده. خبرې نه کيږ. جاړي او جاړي.
– ولې؟
– خو پرون ستا د تره زوی لورګانو ته وويلې دې جلۍ نه لرې ګرځئ. مخکې چا ورپسې تيږه واره کړې وه. اوس کم الک په دېوال ختلی. چيشی يې ورته ويلي دي.
– څوک؟ ته راو ښيه! ولاکه يې جوندی پرېږدمه!
– ټول کلی دی. ته به چا پسې منډې وهې؟
د لالټي ستوني له قهره وچ شو. سر يې وپړسېد. بدن يې بيا مرۍ مرۍ کېده. ګنګس په ځمکه کېناست. په سالاو کې نه حکومتي قانون و، نه لکه د خوست او پکتيا قبايلي قانون. بس يو ازيني قانون د زور دپاسه زور و. خلک ځکه د هلکانو زېږېدو ته خوشحالېدل چې د چا ورونه او زامن ډېر وای شخړه هغه ګټله. او که لانجه د ورونو او زامنو له وسه پورته وه بيا ورسره خپلوان درېدل. مګر لالټي له دغو ټولو محروم و. او ښکې يې وځلېدلې. کله چې د کور مخ ته شور شو، په منډه ووت. پر سرک خلک راغونډ وو. د منځ کلي ملک په جيګ غږ ويل چې موږ په لالټي پسې راغلي يو. د شربت خېلو ملک مخالفت کوه. ده غږ کړ:
– زه دغه يمه. خير دی اوس راځه دننه کېنه! ما چې ويلې ډېره موهمه خبره ده اغه واوره! بيا خپله درسره ځمه.
د منځ کلي ملک ومنله. مګر دده چرسي انډيوال ګلټي نارې کړې:
– ای ای ای! موهمه خبره دې امدلته وکه! منږ نه يې ولې پټې؟ دسې نه کېږي باداره، نا.
لالټي لاندينۍ شونډه په ګوتو کې ونيوله. ددوئ ترمنځ ځانته اشارې وې. ګلټي چيغه کړه:
– څه ايشارې کی چې غلی شه؟ منږ ته اصله خبره وکه! سړی سړی نه يې وربوز دې جيګ نيولی.
لالټي ليدل چې په راډيو کې له وظيفې سره هغه بدل شوی دی. سپينسترګي کوي، د هېچا خيال نه ساتي. نه پوهېده چې څرنګه يې خوله بنده کړي؟ د شربت خېلو د ملک غږ يې واورېد:
– الکه ګلټيه! غلی شه! که نه، بيا دې ترړمه! دده خبره نده. د کابله لوی ډاکټر راغلی دی.
ګلټي بله خبره ونه کړه. ملکان په لويې کوټې کې له ډاکټر خوشال سره کېناستل. هريو داسې سترګې ګرځولې لکه موزيم ته چې راغلي وي. ددوئ په کورو کې به معمولن د دېوال په قطارو مېخونو کې د سړيو جامې ځړېدې. د هغو دپاسه به سپينه ګلداره پرده داسې خوره وه لکه څو کسه چې ترې لاندې پټ وي. کړکۍ به اکثرن پرده نه لرله. د ټولو به سرې ګلداره توشکې وې. په کونج کې به تر رنګارنګ ټوکر لاندې د بړستنو پنډ ښکارېده. مګر دلته هر څه ساده او په سليقه وو. په کړکۍ کې نخودي پرده او د دېوال په منځ کې په يوازيني مېخ د پروانې د واده کاغذي ګلان ځړېدل. ښځې او مېږه به کله ناکله پزې ته نيول چې د لور بوی پکې پيدا کړي. په ځمکه سور ايراني فرش او نخودي توشکې وې. د هرچا مخ ته د چاکليټو او کېک قاب د تور چای له ګيلاس سره کېښودل شوی و. پکولي ملک د کېک ټوټه خولې ته کړه. وبنګېد «لالټي خو دونه بد امندی. خلق خوشې غږېږي. ما خو تر اوسه په سالاو کې داسې پاک کور ليدلی ندی» د څنګ ملک په لوګي زېږه رېږه وخوځوله «شنډ شی دی. بچې نلري. خود به پاک وي» بيا يې مخامخ دېوال ته لاس ونيو. په جيګ غږ يې وپوښتل:
– الکه! دا دې د مړې لور د واده ګلان دي کنه؟
لالټي سر وخوځوه. ملک نورو ته وکتل. لکه د کم عقلۍ ثبوت چې يې وړاندې کړی وي. مګر لالټي په تحقير کې پوخ و. سر يې نه پسې ګرځوه. د ډاکټر خوشال په مرسته يې د کان کيسه وکړه. د منځ کلي د ملک خوله وازه شوه:
– آآآآآآ! دونه مسلې شوي، منږ خبر امنا؟
د شربت خېلو ملک غږ کړ:
– هاو کنه. ښه دا پرېږدئ! اوس چيشی وکو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زېړې ږيرې ملک سر وښنډه:
– چيشي کولی شو؟ ايځ.
لالټي مخ ټولو ته واړوه:
– که زهيره کېږئ نا، د هر کلي نه يو يو تکړه ځوان راوغواړئ! ورسره به وغږېږو. بيا به وګورو چې چيشي کوی شو؟
ډاکټر خوشال وويل زموږ د غونډې اصلي مقصد همدا دی. يو ساعت پس ځوانان د کور مخ ته ولاړ وو. ډاکټر ملکانو ته کړ:
– ښا نو، لال مامد ماما چې وي ماته ضرورت نشته. په کامې کې زمونږ خيرات دی. که راسره ځئ خوښ به شمه.
ځوانانو ته د لالټي په مهم والي خندا ورتلله. ملکانو د خيرات د قبلېدو دعا وکړه. لالټي ډاکټر ته کلکه غېږه ورکړه:
– خير ويسې يارو! په تماس کې به يو.
ډاکټر په خپل موټر کې لاړ. لالټي ملکان او ځوانان د ماڼو ښنګ ته بوتلل. د ځوانانو له بنګېدو او ښورېدو معلومېدله چې په لمر کې له درېدو خوښ نه دي. ماشومانو له لېرې کتل. لالټی د خلکو مخ ته ودرېد. په زړه کې يې وېره وه چې د ډاکټر له مرستې پرته به قناعت ور نه کړای شي. مګر بله چاره نه وه. اول يې د کان کيسه وکړه. په پای کې يې وويل:
– ګورئ! منږ په سختو لارو ايران، ترکيې، اروپا ته ځو. رټل، کنځلې، وهل، اين مرګ پکې شته. شته که نشته؟ اوس اروپا دلته راغلې ده يارو. راځئ اغه خطر چې الته تېروو دلته تېر کو! په خپله منطقه کې اروپا جوړه کو!
ګلټي د غټې تيږې شاته غوږ نيولی و. د ځوانانو له منځه ګلابي مخي شاه محمد غږ کړ:
– دا چيشي وايې؟ پټې ستا دی، سر به پې منږ ورکوو. تاته لکه چې منږه لېونيان ښکارو.
– نا کنه. په قانون کې چې هرچېرته کان پيدا شي د دولت کېږي. اين که د چا په کوټه کې د ننه ام وي. خو زه د ځمکې خاوند يمه. کولی شمه د کان کيندنې جواز واخلمه. بيا به زما لاس کې شي. دلته به ماشينان وي، ماموران، دفترونه، مټران به وي. اين خارج ته به تورمالين وړو. زه نو دا يوازې کولی شمه؟ آ؟ زه بل ځوک لرمه؟ نه مې زوی شته، نه ورور. ای وعده ده، يوازې اغه کار به بل چاته ورکومه چې سالاويان يې نشي کولی. انشاالله د هرکور نه به يو کس پکې معاش اخلي. نور چيشي غواړئ؟
هغوئ يو بل ته وکتل. شور شو. په خپلو منځو کې سره نه جوړېدل. لالټي غږ جيګ کړ:
– هاو. امکان لري زمنږ ځينې مرګري پکې شهيدان شي. هاو کنه. خوشې خبره خو نده. د حق دپاره جنګېږي. حق د خدای نوم دی. مګر که پسته کاميابه شولو نو اول به د امدقو کورنيو ته کار ورکوو.
د زېړې ږيرې ملک سر وښنډه:
– دا وړی شړی نه بولمه. ښه ځا، دا ته يې کامياب. تاته کله جواز درکئ؟
– نا کنه. په قانون کې د ځای خاوند ته جواز ورکول شته. ما ولوستل. که دولت کان واخلي بيا به ام زمنږ څه کسان کار ته نيسي. ام به معاش اخلو، ام به په خپل کلي کې اوسېږو. مګر که د مافيا ګوتو ته ورغی الته نو بېخي لاس ومينځئ.
زېړ ږيري بيا غو ښتل مخالفت وکړي. د منځ کلي ملک خبره مخکې کړه:
– ياره! زما په خيال ښه خبره کئ.
نورو ملکانو او ځوانانو هم د «صيبي ده، صيبي ده» نارې وکړې. لالټي د سترګو نم وچ کړ:
– خير ويسئ! ما ويلې ځوک زما چرسي خبره مني. خدای شته د خوشالی نه جړا راځي. هاها، ای پام کوئ! منږ او تاسې نه غېر بل اېځوک خبر نشي. که خبره تيته شوه نو ځوانان به ام مړه شي، ناکامه به ام شو.
د شربت خېلو ملک مخ ته شو:
– رښتيا وايي. پورته کئ لاسونه! په قران قسم وکئ چې منږ نه غير بل بنده ذات نه خبروو.
دلته ګولټي ټليفون راواخيست. هېواديار ته يې زنګ ووهه. ويې ويل چې لالټي خلک راټول کړي دي. هغه وپوښتل چې څه وايي؟ ګلټي وخندل:
– هۀ هۀ، داسې ډوزې ولي باداره. زما عقل پکې انتن نه ورکئ. ګوره په راډيو کې امدقه سې ووايه! لالټی ډوزې ولي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– سمه ده. څه شی یادوي؟
– کابل ډېر یادئ، ماشینان یادئ. وایي تورماشین به خارج ته ورو. هغه هغه، دسې غرونه چپه کئ. ای دا تورماشین څنګه وي؟
– تورمالین. خوشې تیږې دي. دا پرېده! ټول څوتنه دي؟
– شل الکان، لس ملکان. ای باداره! تنخا مې راکه نو! چرس مې ختم دي. په قران نینې نینې یمه.
– پسته بیا لاړ شه! وایې خله!
– اخ قوربان دې شمه! ویمه سل کاله دې غلام یمه باداره. په قران په ما ډېر ګران یې. زه...
– ښا ټیک شو. د دغو دېرشو کسانو نومونه او پتې ووایه! چې معاش حلال شي.
ګولټې لګیا شو. د هریو نوم د پلار نوم او کلی یې یادوه.
لالټي تر ټول سخت کار چې د خلکو راضي کول وو، وکړ. نور نو کابل ته د تګ په چمتو والي اخته شو. کار ښه روان و. وسلې ځوانانو خپلې لرلې او پیسې ډاکټر خوشال ورکړې. له حماس سره هم موافقې ته ورسېدل. هغه هم موقع لټوله چې د زوی غچ واخلي. پلان دا و چې هغه به د هېوادیار د کور په لوی سالون کې د لغمانیو مېوو مېله جوړوي. حماس ویل دا سې مېلو ته د وزیر په شمول د کانونو په چور کې ټول د خیل مشران راځي. بله دا چې هغوئ د هېوادیار کور امن ګڼي. باډیګاردان د ننه نه بیايي. نو د حملې په ورځ به حماس سهار وختي مېلې ته د چمتووالي په پلمه ورځي. د لالټي ملګري به نږدې منتظر وي. حماس به دوئ خپلوان معرفي کوي. ور څخه به غواړي چې مېوې د ننه ور وړي. د کرېټونو په بیخ کې به وسلې وي. دوئ به ټول ساتونکي په تاکاوي کې بندي کوي. پر ځای به یې خپل کسان دروي. حماس به رسنۍ هم د مېلې د پوښښ لپاره راغوښتي وي. دوئ به ټول مشران نیسي. رسنیو ته به د کانونو د چور مافیایي کړۍ ورپېژني. د هرې ادعا ثبوت به د هغوئ په خپله خوله وړاندې کوي. پلان ټولو ته فوق العاده ښکارېده. احتمالن پر ته له مرګ ژوبلې کامیابېدی شو. دعا یې پرې وکړه.

∞∞∞∞

تر مېلې یوه ورځ مخکې لالټي له ځوانانو سره مهترلام ته راغی. د هاشم ډېر شکله موټر یې د حماس باغ ته ننوېست. هلته د تازه او وچو مېوو کرېټونه سرپه سر ایښي وو. دا یې نه وو کتلي چې د کوم ولایت او کوم موسم مېوه ده. لوکاټ، وچ او تازه توت، انار، املوک، مڼې، شفتالو، زردالو، خټکې، هندوانې هرڅه پکې وو. موټر یې په کرېټونو ډک کړ. درې تنه خندانه هلکان پکې کېناستل. څو کولی شي د تلاشۍ کسان غافله کړي. څوارلس ځوانانو ټونس موټر دربست ونیو. لالټي، ګلابي مخي شاه محمد، په دسمال کې تاو سردار او د حاجي چمن زوی دادو، په سپینې سراچې کې ورپسې حرکت وکړ. قسمت ته ګوره چې د دوئ موټر د سروبي په چړایي کې ګرم او ګل شو. ډرایور غوښتل بېرته وګرځي. موټر مستري ته وښیي. خو د لالټي بیړه وه:
– منږ درنه ځو یارو. ته پو پېږې مټر دې.
موټروان غږ کړ:
– چېرته ځئ؟ دستي جوړېږي.
– منږ وخت نه لرو.
– څه ریس جمهور یې. دا خبرې پرېده! دونه مې راوستي یئ. پیسې وباسئ بیا ځئ!
– ډک یې که ـه ـه! په نیمه لاره کې مو خوشې کی. پیسې ام اخلې؟
– څوک؟ دا تاسې ما خوشې کوئ. زه خو مو رسومه.
– په دغه کباړ کې؟
– ته خو دا ام نه لرې.
لالټي خپلو کسانو ته لاس وښوروه:
– راځئ بل مټر نیسو یارو! دا خوشې چټې لګیا دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوئ مخ په ځوړ د دکانونو په لور وخوځېدل. موټروان يې چټک مخ ته ودرېد. ټول يې شاته ټېل وهل. زورونه او وارونه شول. په يوه شېبه کې په لسګونه موټر ودرېدل. خلک بيلولو ته کېوتل. جم و جوش شو. بالاخره نورو موټروانانو لانجه حل کړه. هغوئ ويل د سراچې والا دې تر کابله بل موټر ونيسي، او دوئ دې پيسې ورکړي. سړي له سروبي څخه کرولا راوغوښتله. دوئ پکې کېناستل. په پُلې چرخي کې يې وليدل چې پوليسو د ميوو موټر او ټونس راګرځولی. ددوئ ځوانان پکې نه ښکارېدل. پوليسو هره سپينه سراچه تلاشي کوله. لالټې وپسېد :

– ځانونه ناګاره ونيسئ! منږ پسې ګرځي.

د ټولو رنګ والوت. کله چې تېر شول سردار د دسمال چېچل بند کړل. ويې پوښتل:

– دا څنګه چل دی؟ څنګه پوی شول؟

لالټې وويل:

– زه ام نه پوهېږمه يارو. لکه چې چا ورښودلي يو.

دادو پيکي ته څنډ ورکړ. وپسېد :

– چا؟ يو ګلټې وليدلو خلاص.

د لالټې تندی راټول شو :

– ډک يې که مه!

– هاو، منږ چې ښار کې متړان برابرول اغه د لرې نه کتل. ما ويلې ستا دپاره به راغلی وي.

– امقه حرامي دا کار کړی دی.

شاه محمد ګلابي مخ نژدې کړ :

– د متړ خرابېدل زمنږ په خير وو.

– خير چېرته دی يارو. هر څه تبا شول.

شاته پوليسو بله سپينه سراچه ودروله. تر تلاشي وروسته قوماندان هېواديار ته ټلېفون وکړ :

– صيب! ستاسې خبره صيي وه. اوه لس کسان مو د وسلو سره ونيول. خو د لالټې په شمول څلور ورک دي.

– نا نو، څلور څه شول؟

– نه پوهېږمه. اغه سپينه سراچه رانغله. د نورو د نيولو نه به خبر شوي وي. بېرته به ګرځېدلې وي.

– نا نو، اصل سړی لالټې دی. ممکن په لته بند راغلي وي.

– التّه ام زما نفران دي. وايي تر اوسه ندي راغلي.

ريس له کمپيوټره پاڅېد. د خپلو ساتونکو قوماندان ته يې په مخابره کې وويل:

– خبر شوې؟ اوه لس کسه يې وسلو سره نيولي. ښکاري چې په رښتيا يې حمله کوله. لالټې او درې نور ورک دي.

– ريس صيب! که وايئ لغمان ته به پسې ورشو. ښځه او لور به يې راولو.

– نا نو، دوشنبه بل سبا ده. که مې راوستل په پوليسو يې راولم. تاسې خپل کار له پام وکئ! هر څه له تيار اوسئ!

– موږ پينځه لس کسه په سنګر کې يو. د سلو جواب وايو. ته احتياط کوه ته! تراغو د کوره مه وځه!

لالټې او ملګري يې په تايمني کې د ډاکټر خوشال دوه منزله سپين کور ته لاړل. په تکې شنې او پاکې حويلۍ کې د انګورو تر چېلې، ګلانو او تک شين چمن تېر شول. دويم منزل مېلمنو ته خوشې و. په دوو کوټو کې ماشي او فولادي توشکې او په دريمې کې آسماني کوچونه وو. لالټې د کوچونو والا خوښه کړه. چا مخالفت ونه کړ. ده سمدلاسه موبايل راواخېست. د لغمان د کانونو او پطروليم مدير حماس ته يې ټلېفون وکړ. د هغه شمېره بنده وه. ډاکټر عميقه سا واخېستله:

– اغه به يې ام نيولی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول غلي وو. له سترګو يې معلومېدله چې ذهنونه يې نا آرامه دي. دې کې سردار او شاه محمد کلک ونښتل چې بېرته لغمان ته ځو. هغوئ ويل په پينځو کسو هېڅ کولی نه شو. دادو او ډاکټر څه نه ويل. له لالټې سره د لور او د اوه لسو ځوانانو غم و. خو سردار او شاه محمد د هغوئ خلاصول ناممکن ګڼل. ويل خوشې ولې ځانونه مرګ ته ورکوو؟ د لالټي زغم ختم شو:

– نو چې د مرګه وېرېدلئ د سره به نه راتلئ يارو!

ډاکټر خوشال سترګې جيګې کړې:

– دوئ ملامت ندي ماما. زمونږ پلان ګډوډ شو. په ټپو سترګو حمله په رښتيا ځان وژنه ده.

لالټی غلی شو. خو د سينې له ډکېدو او تشېدو يې د ننني نا آرامي ښکارېدله. ډاکټر ته يې ورې لور غږ کړ. هغه ووت. دوئ ستړي وو. خو په کوچونو کې هاغسې په طبعه غځېدل نه کېدل. دادو وويل:

– ورک يې که! ځئ چې بلې کوټې ته لاړ شو!

لکه ټول چې همدې ته منتظر وو. پاڅېدل. د فولادي توشکو په کوټه کې اوږده پرېوتل. يوازې سردار ناست و. له کړکۍ څخه يې بهر کوڅې ته کتل. ويې ويل:

– راځئ چې امدا اوس لاړ شو! که پوليسان زمنږ الکان کېکاږي دا ځای ورښيي.

لالټي غږ کړ:

– نا، دا کور مانه غير ايچاته مالوم ندی. چې پوليسان راپسې راځي خو سالاو ته ام راځي نو.

په غرمنۍ کې وريجې، کباب، چرګ او منتو راوړل شول. خو د دوئ اشتها نه وه. ترډوډۍ وروسته لالټی پاڅېد:

– تاسې کېنئ! زه راځمه.

هغه تر چنار لاندې د ځان غوندې ببر سري نايي ته کېناست. د بياتۍ غريچی وخوت. وېښتان يې قوده قوده مخ ته ولوېدل. خپله تنکۍ ځواني ورياده شوه. نايي ته يې کيسه وکړه چې اول ځل يې د اوږدو وېښتانو شوق کړی و. فکر يې کوه چې نجونې همداسې ځوانان خوښوي. مګر د پلار په ذوق هېڅکله نه پوهېده. د هغه به يو وخت يو کار خوښېده. بل وخت به يې په هماغه کار وهل ورکول. دا ځل يې د ببرسر له امله سپېرې ورکړې. له غوږه يې ونيو. په باغچه کې يې ډم ته کېنوه. سر يې ور کل کړ. نايي د خپل پلار له قوله وويل چې پخوا شامپو نه وه. مشرانو د سپږو د مخنيوي لپاره د بچيانو سرونه کلول. لالټی تک سور شو. په هنداره کې يې تېره تېره وکتل. نايي ويل د ظاهر شاه په وخت کې په کابل کې رسمي کمپاين وشو. د مکتبيانو په سرونو کې به يې ملتاين پوډر وهل چې سپږې ووژني. لالټی پوه شو چې هدف يې دده توهين نه و. قهر يې سوړ شو. هغه له نايي څخه راسن په کارتې پروان کې د هېواديار د کور ليدو ته لاړ. بلغمي رنګ يې و. پينځه منزله يې لرل. څو حلقې اغزن سيم ترې تاو و. د کانکرېټي غرفې مخ ته څلور ساتونکي ښکارېدل. دی باغ بالا ته وخوت. له پاسه يې وکتل. په بام باندې لمريزې تختې او دېش انتن لګېدلی و. لمر د غرونو شاته پټ و چې دی د ډاکټر خوشال کور ته ستون شو. کليوالو اول بېخي ونه پېژند. شاه محمد نورو ته وبنګېد «ای! د اغه ببرمبر نه څنګه ښايسته سړی جوړ شو؟» خو د لالټي زړه نا آرامه و. بلې کوټې ته لاړ. څراغ يې ولګوه. دروازه يې وتړله. د آسماني کوچونو مخ ته وګرځېد. په زړه کې يې اوه لس ځوانان ګرځېدل. نه پوهېده چې هغوئ به اوس ژوندي وي که مړه؟ څومره به يې ځورولي او وهلي وي؟ بيا يې د لور ويډيو فکر ته راغله. دا څنګه کېدای شي؟ څېره بالکل د مروې وه. هسې نه چې د نشې دوا يې ورکړې وي. په نشه کې انسان هرڅه کولی شي. مګر ولې يې نو بيا رنګ زېړ و؟ وروسته يې د هېواديار له ملنډو ډک مخ سترګو ته ودرېد. لالټي غاښونه وچيچل «د سپي زو!» زړه يې له درده پړسېدلی و. خو څه يې کړي وای؟ ټول ځوانان يې ونيول شول، حماس ورک و، ډاکټر او درې نور له خپله کاره نهيلي ښکارېدل. ده بيا غاښونه وچيچل. په غږ يې وويل «زه خو دې په قران که پرېدمه!» پر اوږد کوچ وغځېد. خپل ټټر ته يې وويل:

– ای يارو اورې؟ ته دسې وکه! دا د هېواديار حرامي کور ته لاړ شه! وګوره چې چېرته کېني؟ چېرته سملي؟ څو کسه ساتونکي لري؟ کوم کوم ځای کې دي؟ د کومې خوانه سړی کور ته ننوتلی شي؟ دا ټول.

هغه منتظر شو. اروا ونه وتله. دی بيا وپسېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وځه کنه!
هېڅ پېښن نه شول. ده اسویلی وکړ:
– ای یارو! ته مې ام یوازې پرېږدې؟
اروا ځواب ور نه کړ. دی برګ شو:
– ای لوېشتینکه! چې کار نه وي دسې ډېټي ولې. د غیرت او نرتوب خبرې کې. ونیسه! دغه یې ځای دی.
بیا هم د اروا پته ونه لګېدله. دی یو دم پاڅېد:
– هی ستا دددد...
اروا دفعتن ووتله. لالټی د ښیښې د ټیټ مېز څنګ ته په ځمکه ولګېد. درب شو. په بلې کوټې کې یې ملګرو ویل څه خبره ده؟ خو بل درب رانغی. دلته لالټي اروا ته کړ:
– ډېر د سپي زوی یې. ښا، که مې سر د میز په څوکه لګېدلی و؟
– بدبوټی بلا نه وهي. ای ته ډېر سپینسترګی نه یې؟ هلته دې ویل جاسوسان مې نه خوښېږي. دلته بیا ما جاسوسۍ ته لېږې.
– ننا، اغه خو په قار ومه. په دونیا کې ګوره سراسر بد او سراسر ښه نشته ښا؟ هرشی هم ګټه لري، هم تاوان. نه ګورې په امقه اذان چې روجه نیسو په امقه یې ماتوو ام. ای خیر دی کنه! اوس خو مجبور یو یارو. دونه ځوانان مري.
– اول به دې فکر کړی و. د ټولو ګناه ستا په غاړه ده.
– زه ام امدقه ویمه کنه! تا نه ویلې چې زما ځورېدل ستا ځورېدل دي؟ اوس شوی کار دی نو. تا ته خو سخته نده. تش مالومات راوړه یارو! خدای مهربانه دی که کمه لاره پیدا شي. ام به مرو بچه شي، ام ځوانان.
– راشه نو! معلومات خو تا ته وسلې او عسکر نه درکوئ.
– راکوئ راکوئ. ګوره! مال–و–مات. یانې دا مال چې درسره وي هرڅوک ماتولی شې.
– اخله‌ه‌ه! هاهاهاها، ته چې کله څه شی غواړې، داسې احمقانه دلایل ورته پیدا کې.
– خیر دی کنه نو! دقه لېږ زیامت وباسه بس! چیشی به دې کم شي؟ تا کې خو د کمېدو ځای ام نشته.
– سخت بې ادبه یې. هم دروېزه کې، هم کنځه. ځه ورک شه!
– لاحولو ولا! ای د شادوګۍ بچیه! دروغ دې ویل چې مرو ستا لور ام ده، آ؟ آ؟
– هاهاهاها، ودې منله؟ هاهاهاها
– چیشی؟ زه خو یې ولاکه ومنمه. ستا خبره کومه.
– ښه ځه، همدومره دې هم بس ده. زه لاړم.
اروا په هوا کې لکه الوتکه روانه وه. سترګې یې تکې سرې او ښتې وې. د څېرې له جدیت څخه یې په سینه کې د درد پته لګېدله. هغې ته د اوه لسو ځوانانو او د کانونو خبرې لکه د فلم صحنې ښکارېدلې. اصلن د زړه پر مانۍ یې د مروې د اندېښنو لمبې بلې وې. سره له دې چې اوس په لالټي کې فرق لیدل کېده. بدن یې تکړه او له لوګي پاک و. فکر یې سم کار کوه. حوصله یې زیاته شوې وه. مګر اروا یې پر ورتیا او ربښتینولۍ شک درلود. بیا په یوازې ځان یې له مافیا سره څه کولی شول؟ اروا په کارتې پروان کې د هېوادیار کور ته ورسېدله. تشه کوڅه څراغونو روښانه کړې وه. یو وسله وال ساتونکی د غرفې مخ ته په چوکۍ ناست و. د ننه درې تنو پر مېز باندې موبایل ایښی و. لوبه یې کوله. وسلې یې دېوال ته درولې وې. اروا هوا ته جیګه شوه. لوېې حویلۍ ته یې وکتل. د دروازې څنګ ته برخه په دېوال بېله شوې وه. د دېوال دواړو خواوو ته لوېې کوټې ښکارېدلې. دوه ساتونکي د لوېې دروازې شا ته پر چوکیو ناست وو. په وړوکتوب کې له باغونو د غلا کیسې یې کولې. اروا کوټې ته ننوتله. هلته اته دوه منزله چپرکټونه وو. اتو ساتونکو پر پلاستیکي فرش قطعې کولې. یو تن په موبایل کې د نجلۍ ګڼا کتله. د دروازې څنګ ته تلوېزون خبرونه ښودل. اروا ووتله. تر دېوال هاخوا کوټې ته ننوتله. فاطمه خاله نیمه په ایراني فرش او نیمه په توشکه ویده وه. دوو کمکیو لمسیانو یې پر وړوکي مېز په تلوېزیون کې کارټوني کوت. مګر غټکۍ نجلۍ د جامو د فلزي بکس څنګ ته ناسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه. په البم کې يې د پلار او مور د واده تصويرونه اړول. په اخېر کې د اخبار پاڼه وه. سترګو ته يې جيګه کړه. د بم د چاودنې د تور لوګي تصوير و. نجلۍ په ډکو سترګو هوا ته په الوتو ټوټو کې د خپل مور او پلار اندامونه لټول. د اروا سترګې لا سرې شوې. له کوټې ووتله. د جيګې ودانۍ اول منزل ته لاړه. د لوی سالون د پړسېدلو ترکي قالينو او شتري کوچونو د لوی سيټ له پاسه تېره شوه. په ډېرزاين شوي چت کې يې قيمتي قنديلانو او له سترګو پټو اوږدو څراغونو ته وکتل. د حويلۍ خوا ته د دېوال سرتر پايه ښيښه وه. اروا په بلې خوا کې مخ وازې پخلنځي ته لاړه. وروسته د څنګ په دروازې ننوتله. لوی تشناب يې وکوت. ووتله. د فرش شوي زينې له پاسه تا کاوۍ ته کېوتله. په لوی سالون کې له وطني قالينو او برګو پړسېدلو توشکو تېره شوه. په درېو دروازو ننوتله. دوه يې تشنابونه وو. په دريمې کې د جامو او لوښو مينځلو اتومات ماشينونه وو. اروا په دويم منزل کې نسبتن وړوکي سالون ته وختله. د جيګري کوچونو د پاسه ودرېدله. په سوري سوري زينتي دېوال کې د ننه د هېواديار د برېټور پلار نېکتايي داره تصوير يې ولید. څراغونو روښانه کړی و. اروا مخ د څلورو کوټو دروازو ته واړوه. ورننوتله. په دوو کې يوه يوه ښځه په قيمتي تخت ناسته وه. په ټلېفون کې غږېدله. څنګ ته په وړو تختونو کې يو يو تيخور ماشوم ويده و. هرې کوټې د سونا والا لوی تشناب درلود. په دريمې کې هم تخت و. مګر هېواديار پر ميز باندې په لپټاپ کې ليکنې او جدولونه کتل. اروا هم تر ډېره وخته په لوستلو بوخته شوه. وروسته يې څلورمه کوټه وکتله. برابر پخلنځی و. اروا دريم منزل ته وختله. په شپږو کوټو کې پر تخت يو يو ماشوم پروت و. چا په کمپيوټر، چا په موبايل کې ګېم وهه. په څلورم منزل کې هم شپږ کوټې وې. په اولې کې د چکۍ وېښتانو پيغلې د هنداري مخ ته ګډا کوله. په دويمې کې د کمڅۍ والا پېغلې په غټ موبايل کې ټيکټاکونو ته خندل. څلور کوټې تشې وې. د پينځم منزل په لوی سالون کې د سنوکر او پينګ پانګ مېزونه او په کونج کې د سپينو کوچونو سيټ و. اروا بام ته جيګه شوه. د اوبو د کانکرېټي ډيګۍ تر څنګ لوی دېش انټن او لمريزې تختې يې وليدلې. د کور دوو خواوو ته د ګاونډيانو حويلۍ او دوو خواوو ته کوڅې وې. اصلن د غه کور ته د پټ ننوتلو هېڅ لاره نه وه. د اروا زړه خفه او څېره مړاوې شوه. هغه بېرته د ډاکټر خوشال کور ته راغله. موسکا يې په مخ راوستله. لالټې ته لاس په نامه ودرېدله:

– ښاغلی قوماندان صيب! عسکر حاضر دی.

– ډک يې که ـه ـه! په دا نيم ځان؟

– راشه نو! خدمت په تا ښخي معلوم ندی.

– چيشی وکمه؟ پښې ام شکر دی نه لرې چې مچو يې کمه.

– اخله ـه ـه! وه بې ادبه! سړی خو مننه وايي.

– کومه مننه؟ ماته خو دې چيشی راکړې ندی. ښه ځا، مخکې تر مخکې مننه د سپي زو!

– داه! ځه ورک يې که! د چرسي نه ګيله نشته.

– بل پيغور پيدا که! دا کارتوس مرمۍ نلري. ما چرس پرېښودل.

– سوچ دروغ. په ژوند به يې ونه منم.

– ښه ځا. ستا منل مو هم ندي. قيصه وکه!

– چې زما منل مهم ندي خپل کار هم خپله کوه ځه!

– اووو خدای ته وګوره! ناز و نخرې پرېده! اوصيله نشته. په ما څه حال دی او ته...

د لالټې سترګې ډکې شوې. اروا نور ټوکې پرېښودلې. د هېواديار په کور کې د سترګو ليدلی حال يې ووايه. د غو معلوماتو د لالټې زړه هم خفه کړ. سر يې کار نه کوه چې څنګه کور ته ور ننوځي. ويې پوښتل:

– ای دا د وړو وړو شيانو شمېر دې سم دی، که اسې ځانښودنه دې وکړه؟

– يعنې په ځان شک لرې.

– څنګه؟

– له ياده دې ووتل؟ په مکتب کې ستا څنګه حافظه وه؟ درس دې نه وايه نو مرې دې اخېستلې. زه خو هم ستا اروا يم کنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– یو خو ته لوېشتینک بل تربور جوړ شوی یې. په هره پوله پټې کې ځان شریک ګڼې. ته ما غزه د کومه کې؟ اغه زما دي.
دې کې کړپ کړپ شو. چا زور ووهه چې دروازه خلاصه کړي. لالټي وویل:
– اله اله اله. رانئوځه! ډاکټر دی. زر کوه!
– نه. لوېشتینک دې چاته وویل؟
– ری شه ورک شه! په ځمکه ښکارې نه، دبدبې ته دې ګوره!
– ښه؟ هله هله! توبه وباسه! هله هله!
– او پرېده! توبه وباسه! ته چیشی یې؟
– ښه؟ زه څه شی یم؟ اوس به وګورو! تر سبا به همداسې مردار پروت یې.
– وه دا څه خبیث... ښه ځا. خبره مې بېرته واغستله.
– نه. توبه وباسه!
– اوففف چې ته په لاس ری شې کنه. سخت غوبل به درباندې وکمه. ښه ځا، توبه!
له دې سره اروا په خندا بدن ته ورننوتله. لالټي تېز لاړ دروازه یې خلاصه کړه. ډاکټر خوشال وویل:
– ای ماما! ویده وې څنګه؟ ما ویلې چې وغړېږو.
لالټي هم غوښتل له ملګرو سره معلومات شریک کړي. سره له ټولې مایوسۍ د زړه په لېږې کونج کې یې وړه هېله لرله «کېدی شي په ګډه یوه لاره وباسو» ډاکټر پر کوچ کېناست. ده ورته د هېوادیار د کور یوه یوه ننښه وویله. د ډاکټر سترګې رډې وختلې:
– ته دننه ننوتی وې؟
– نا. د سې ده ډاکټره ګله! چې زه بزرګ یمه. خو خلق یې نه مني. زور ورکړئ.
– نا رښتیا؟ ما ستا د ژوندي کېدو اورېدلي وو. که دا اوسني مالومات رښتیا وي نو ته بیا موجیزه یې.
– سل په سلو کې رښتیا دي. بیا به یې خپله وګورې یارو. ښا، دا پرېده! خپله خبره کوه!
د ډاکټر په شونډو کې موسکا ورکه شوه. په شاته اړول شویو لنډو وېښتانو یې ورغوی کش کړ. ویې ویل:
– چې رښتیا شي ماما، ما ویلې داسې ام نه کېږي نو چې هرڅه پرېږدو، کرار کېنو. زه خو دا هېوادیار خبیث ژوندی نه پرېږدمه.
– زه ام امدقه غواړمه یارو. خو ویمه چیشی کولی شو؟
– راځه فیکر وکو! ستا د خبرو نه کورته ننوتل ناممکنه ښکاري. مګر ریس خو به بهر امراوځي که نا؟ زه وایمه ماسک به واچوو. د کوڅې په خوله کې به پې حمله وکو؟ مړ به یې کو. په موټر کې به وتښتو. سردار او شامامد به امدا ومني.
– نو ګټه به یې څه وي؟ زمنږ ځوانان به بچ شي؟ زما د لورکۍ ویډیو به پاکه شي؟ د کانونو چور به ختم شي؟
– نه ولا. خو بله لاره ام نشته. که کورته ورشو مونږ ام وژل کېږو. الکان یې ام درسره نه مني.
ډاکټر د لالټي څېرې ته کتل چې څه عکس العمل ښیي. خو هغه سر ټیټ اچولی و. ده بیا وویل:
– ای ماما! که رښتیا شي زه نه پوهېږمه چې زمونږ اصلي هدف څه دی؟
– ډاکټره ګله! خبره ګډه وډه ده. ما ته لور موهمه ده. کلیوالو ته کان. او تاته غچ. ستا دا نقشه امیوازې امدقه غچ ته جوړه ده.
په ډاکټر ښه ونه لګېدله. ځکه یې لهجه لږه زیږه شوه:
– ښا نو ته ووایه، څه وکو؟
– کاش چې ما تا غوندې عالي تحصیلات کړي وای. په منږ کې او ښیار ته یې.
– نو زه چې څه وایم مني یې نا. خپله څه لرې نا. ای ماما! داسې کارونه ښه پلان سنجول غواړي. میاشتې نیسي.
– منږ یوه ورځ وخت نه لرو یارو. اوه لس ځوانان راته وجني. که یې تر اوسه وجلي نه وي.
– ښه بله کولی شو. کوشش به وکو چې په کوڅه کې هېوادیار ژوندی ونیسو.
– دقه! دقه زه ام ویمه. که جوندی یې ونیسو ټولو هدفونو ته رسېږو. خو خبره دا ده چې په کوڅه کې یې جوندی نیولی شو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نه پوهېږم. اغه به اوس له تاسې خبر شوی وي. ځان سره به ساتونکي امډېر ګرځوي.
– اح، ستا د نقشې دقه کمزوري ده یارو.
– د منډې کټغ خو خام وي نو.
– ډاکټره ګله! د مرو او د ځوانانو جوند، زمنږ ایزت، ستا د ابا غېچ، د چور نه د کانونو بچول، دا ټول تاته ګوري. خیر دی. ته لږډېر فیکر وکه یارو! خدای مهربانه دی چې یوه ښه لاره وباسې. زه به ام د مغزو ګنګس چرګان وجنګومه. بیا به وغږېږو.
ډاکټر ته لکه د هغه په سادګي چې خندا ورغلې وي. مړه موسکا یې وکړه:
– ګنګسو چرګانو ته ایښ زیامت مه ورکوه ماما! بله لاره نشته.
لالټي سوړ اسویلی وکړ:
– ښا؟ سړی خفه شي. اغه دی. ما بله ویله. ما ویلې که مو د حملې فیصله وکړه، ته راسره مه ځه!
د ډاکټر خوشال سترګې تنګې او تندی ګونجې شو:
– ولې؟
– په منږ کې یو ازې ستا واړه بچي پاتې کېږي.
– نه ماما. ما ډېر فیکر کړی. بچو ته مې هرڅه شته. یوازې به یې پلار نه وي. اخېر به عادت شي. مګر که لاړ نشمه ټول عمر به د پلار دپاره ځورېږمه. هره ورځ به مرمه. په خدای! پرون مې دوه ځله بچي وهلي. که داسې وي نو اغو ته ام دې نه مړ ښه یمه.
– خو ښه دې نو! زه خو چاره نه لرمه. چې یو بلا ځوانان زما د لاسه مري، او لور مې بدنامېږي زه په جوند چیشی وکمه؟
– ټول چاره نه لرو. ای ماما! ته خفه کېږه مه! زه وایمه کاش چې ستا لور پدې بچېدله.
– خدای مهربانه دی. اغه نه وایي چې غوټې پسې وهې په لاس به درشي ...
– چټي وایي. چې په دریاب کې ګوهر بېخي نه وي بیا؟ دا خلک په ایښ شي لپ ندي ماما. نه د چا په مرګ، نه په ایزت.
– نا، اغه خو یې خپله وویلې چې جوړه شوې ویډیو ده. لور مې وایي نوره ایښ خبره نه وه.
– اغه بېچاره نو حال وایي؟
د لالټي سر وګرځېد. سا یې تنګه شوه. ورپېدېد:
– ښه ځا دا ستا خبره صیبي. ته راته دا ووایه! په کوم قانون کې چې یو څوک په چا ظلم وکي مظلوم ملامت بلل کېږي؟
– نا، آخو ده. خو د خلکو خوله څنګه بندی؟
– د خلقو په... لاحولو ولا! خلق سپي دي، غاپي به. زه او ته خو پوهېږو. که زما په لور هرچیشی شوي وي په زور پې شوي دي. نو د اغې ګونا څه ده؟
– نه پوهېږمه ماما. دې وطن کې سخته ده.
– چیشی؟ نو چې تا غوندې اوښیار دونه قمقل غږېږي نور څه ملامت دي؟
– ته مه په قارېږه ماما! ما له خواخوږیه وویل.
لالټي بد بد کتل. ماغزه یې په خوټېدو شول. ښه و، ډاکټر ووت. دده زړه بې حده تنګ و. سلګۍ یې ووهلې. پاڅېد. په کوټه کې مخ ته او شاته لاړ. اصلن دومره ډاکټر ته په قهر نه و لکه خپلې بې وسۍ ته چې و. نه پوهېده چې څه وکړي؟ کاش چې چا د حملې ښه پلان جوړ کړی وای. عملي کولو ته دی د سر په بدل تیار و. یو وخت یې لوستي وو چې کمونېزم په دې ناکام شو چې تر انجنیر یې کارګر ته ډېر معاش ورکوه. ایله اوس پوه شو چې دا څه معنا؟ نقشه او پلان جوړول څومره مشکل او مهم دي؟ تکړه او روزل شوي ماغزه غواړي. د عملي کولو لپاره لاسونه هرڅوک لري. مشران په همدې مشران وي چې ښه پلان سنجولی شي. هغه چې په پلان جوړولو نه پوهېږي د مشرۍ ورتیا هم نه لري. لالټي بیا په کوټه کې تېز تېز وګرځېد. سا یې هم تېزه تېزه اخېستله. فکر یې کوه چې د سردار او شاه محمد خبره بالکل په ځای ده. که د هېوادیار په کور ورځي دوئ به هم مړه شي. هېڅ به حاصل هم نه کړي. دې کې د دروازې ګړز شو. ده شټ وهل. دادو دننه ولاړ و. پیکي ته یې څنډ ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اکا! تږی یمه.
– اوووو د سپي زو! زه دې وارخطا کړمه. چې سړی تږی وي او به سکي. پوی شوې؟
لالټي له قهره د کوچ مخ ته په ځمکه کېناست. ستوني يې اوس هم ډک و. مګر نه يې غوښتل دادو پوه شي. دا به د هغه روحيه بيخي وځپي. که سم پلان هم پيدا شي زړه به ورته نه ښه کوي. ځکه يې مخ بلې خوا ته واړوه. دادو وويل:
– ته ريشخند پرېده! څنګه يې وسکمه؟
لالټي په جيګ غږ وويل:
– په خوله.
– اوهو! په قار ولې يې؟ سمه خبره وکه!
– ای وحشي! اغه فيلتر يې چا ته وښوده؟ پام دې چېرته و؟ نل غوندې شيردان دې ونه ليده؟
– آخو پوېږمه. ګيلاس نشته.
– ډک يې کړه! وه عقله چېرته يې؟ دلته ستا کمی دی. ای الکه ځا! څنګ ته انواری د ګيلاسونو نه ډکه ده.
– منږ زور ووهه. دروازه يې نه کشېږي. ماته نشي.
– کشوه يې ما! په څنګ يې ټېل ووهه! ځا ورک شه!
دادو په بنګېدو روان شو. د لالټي په زړه کې يوه خبره وګرځېدله. چيغه يې کړه:
– ای دادو! دادو! دادو!
هغه ژر بېرته کوټې ته ننوت. ويې ويل:
– ورو اکا! ورو! د پردي کور دی. چيغې ولې وهې؟ شا وخوا خلق به څه وايي؟
– څه ددې... خلق پرېده! دلته نزدې ری شه! قول راکه! رښتيا ووايه! کلي کې ولې پاتې نه شوې؟ ابا دې ولې خفه که؟
دادو پېکی په منګوله واړوه. ده ته يې له پاسه کتل:
– کلي کې؟ بده وه. که پاتې شوی ومه بيا الکانو راته بې غيرته ويه.
– تا دې قران ووهي چې امدقه خبره وه؟
– نا، خو دا ام وه، او دا خلقو زمنږ ناموس ته ام سپک کتلي دي.
– دروغ مه وايه! زمنږ او ستاسې خو بدي ده.
– زما د چا سره بدي نشته. چې زور مې ورسېږي د ابا بدي ام ختمومه.
– اغه نه ختمېږي.
– پټې بېرته درکومه.
– دا خو دې سوچ دروغ وويلې.
دادو غلي غلي کتل. لالټي ته اوس ځمکه مهمه نه وه. ځکه يې سر وخوځوه:
– ښه ځا، ما بله خبره کوله. ما ويلې ته خو کلي کې ګرځې راګرځې. خبرې اورې. څه خيال کی مرو څنګه جلۍ ده؟
– څنګه جلۍ ده؟ ښه جلۍ ده.
– نا، خو د پرديو خلقو سره بندي وه کنه.
– هاو بېچاره. ببو مې ويلې زه يې ګورمه. ډېره ځورېږي.
– امدقه خبره ده کنه. څه سپينه به وويمه. اغې سره به ددې نه پس څوک واده وکي؟
– دا چيشي وايې؟ ولې نا؟
– خو خلق د سپي زامن هر ډول خبرې کئ.
– اغئ بد کئ! مروه ګۍ نه پاکه جلۍ په دونيا کې نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ننا، صبر صبر! زه بل شی ویمه. ته. ته خپله ورسره واده کې؟
په سالاو کې هېڅکله د نجلۍ پلار چا ته داسې خبره نه کوله. په شرمونو به شرمېدلی و. دادو غلي غلي کتل. لکه چې وايي ما فکر نه کوه چې ته دې دومره پرېوتی اوسې. شونډې يې وخوځېدلې:
– ای اکا! زه نه پوهېږمه. ته چيشی وايې؟
– ننا، فیکر وکه چې زه د مرو ابا نه یمه. بېخي پردی سړی یمه. د زړه خبره وکه! واده ورسره کې؟
– زما خوله لټې څنګه؟
– نا رښتیا ویمه. مه وېرېږه! ایڅ خبره نده. قسم درته خورمه چې ایڅ درته نه ویمه.
– زه نه وېرېږمه. ویمه ته خفه نشې. ابا ته مې مخامخ وویلې چې مروه ګۍ دپاره ځمه. چا چې ځورولې ده جوندی يې نه پرېږدمه.
د لالټي ستر ګې ډنډ شوې. ژور اسویلی يې وکړ. لکه د ګور په غاړه کس چې خپلې مریضۍ ته د نجات دوا پیدا کړي. ویې ویل:
– بس ما امدقه اورېدل غوښتل. ګوره بچی! مالومه نده چې په منږ به چیشی کېږي؟ خو وعده کومه. که جوندي وو د اغې واده به تاسره کېږي. که مړ ومه، زما جپ وګوره! خط تې وباسه! امدا به مې لیکلي وي.
دادو اوس په ملا شخ او نېغ ولاړ و. په ټپغو ټپغو سترګو يې کتل. لکه د داسې تغیر توقع چې يې هېڅ نه لرله. یودم راکړوپ شو. د لالټي لاسونه يې ښکل کړل:
– اکا! ته غم مه کو! دا زړه مې وايي مروه ګۍ به بېرته په ایزت شي. که نا، چېرته لرررې بل وطن ته يې بیایمه. چې د ایچا خبرې وانه وري.
لالټی پاڅېد. هغه يې په غېږ کې ونیو. په موسکا يې سلګۍ ووهلې. دادو خپلې کوټې ته لاړ. او به څښل يې هېر شول.
∞∞∞∞
سهار لالټی په کوچ کې په چیغه پاڅېد. مروه يې مړه لیدلې وه. سا يې سوزېدله. بلې کوټې ته يې سر ښکاره کړ. هلته دړبواړه ویده وو. ده ټوخی وکړ. څوک پا نه څېد. اول منزل ته کېوت. د ډاکټر خوشال غږ هم نه اورېدل کېده. په ټول کور کې بس دده د پښو ترپه هار و. هلته هم وټوخېد. وروسته سرک ته ووت. ټکسي يې ونیو. په یوازې ځان د هېوادیار د کور په مخ کې غرفې ته ودرېد. غوټ ساتونکي راووت. غږ يې کړ:
– څوک دې په کار دی وروره؟
– ته دسې وکه یارو! ریس صیب ته ووایه چې لال مامد خان راغلی دی.
ساتونکي مخابره خولې ته ونیوله:
– ریس صیب! یو کس راغلی دی. لال مامد خان نومېږي. وايي تاسې سره يې کار دی. پرې يې دم؟
ریس په خپلې کوټې کې د تخت په ژۍ ناست و. ویښتان يې په ماشین وچول. شنګس و. ماشین يې بند کړ چې خبره واوري. د کمپیوټر په سکرین کې يې وکتل. په خندا شو:
– پرېده چې راشي! لالټی دی کنه. سر او ږیره يې کم کړې دي. په لغمان کې دې په یاد ندی؟ اغه متیازن.
ساتونکي کټ کټ وخندل. ده هم واورېدل. هېڅ ډول عکس العمل يې ونه ښود. ساتونکي تلاشي کړ. دروازه يې خلاصه ونیوله. دننه په حویلۍ کې دوه کسه ورسره ملګري شول. دړبواړه ودانۍ ته روان وو. لالټي جېب ته لاس کړ. د موبایل تنۍ يې کېکاږله. له هر زنګ تېرېدو سره په جېب کې رڼا کېدله. خو غږ يې نه و. ریس غلي غلي زمزمه کوله. په زینو کېوت. د سالون په منځ کې ودرېد. ساتونکي په دروازه کې پاتې شول. لالټی دننه لاړ. د قیمتي عطرو خوږ بوی پرې ولګېد. ریس دده په لاس کې کاغذونو ته کتل. طبعه يې جوړه وه. په خندا يې وويل:
– په خیرونه په خیرونه لال مامد خانه! ای تخلص لرې که نا؟ چې په فلاني صیب درله غږ کو.
– نا ریس ګله. تخلص خلق د نامه د درندولو دپاره ږدي. زما نوم خدايي دروند دی.
– آهاهاهاها ډېر وران يې. ښا، څه سکې؟ چای، کافي، جوس، شوده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– شړومبې شته؟
–آهاهاها، نا نو، په هر شي کې ستا ځان له ذوق دی. په سهار کې شړومبې. هاهاهاها
لالټي غوښتل ريس په قهر کړي. لوی کريستالي قنديل ته يې پاس وکتل. ويې ويل:
– ماته څوک رسېدلی نشي يارو. زه ويلی شم چې همدا اوس ستا په کور کې څوک کسه دي؟ او چېرته دي؟
– ښا؟ نا مړه.
– دوه پېغلې لورګانې دې په څلورم منزل کې ځانته ځانته کوټو کې دي.
د ريس تندی راټول شو. سر ته يې لاس کړ. پکول يې نه و. عميقه سا يې واخېستله:
– چا درله ويلي؟
– بزرګ يمه.
– غلې خيرنه! پلار دې بزرګ و؟ نيکه دې بزرګ و؟
– هيله کومه! پلار او نيکه ته خوله ماچوه! منږته خپل مړي ګران دي. بله به درته وويمه. زما د لورکۍ د ويډيو په باره کې دې دروغ وويلې. اغه يو ازې په فلش ميموري کې نده، ستا په مېز په لپټاپ کې ام شته.
د ريس مخ تک سور شو:
– ګپ بس دی نور! قواله چرته ده؟
لالټي په لاس کې کاغذونه وښودل. ريس وويل:
– ته دې پلو که! اله شابه اله!
– ډک يې که ـه ـه! ته داسې نبغ نبغ مه کېږه، ښا؟ ما ويډيو کړې. يو چا ته مې سپارلې ده. پوښېږې چيشی پکې دي؟ ټولې خبرې مې پکې کړي، ښا؟ چې تا څنګه اغه درې کسه زما مخ کې ووجل؟ ستا د کانونوليست هم پکې دی. دا يې ښنه چې په نيمروز کې پينځه کانه دي. په کونړ کې اته، په بغلان کې شپږ.
د ريس سترګې ټپغې ټپغې وختلې. لالټي دوام ورکړ:
– دا مې ام پکې ويلي چې تا د وزيرصيب بانکي حسابونه په خپل لاس کې اغستي دي. اغه د ځانه خبر ام ندی. که زما ويډيو وګوري ستا خبره ګلجانۍ ده.
ريس غاښونه وچيچل، لکه مار تاو شو:
– زما په کور کې ماله اخطار راکی، هه؟
لالټي يې کلکه سپېږه ووهه. هغه په ترکي فرش ولوېد. ريس کاغذونه واخېستل. په دروازه کې دوو ساتونکو ته يې وويل:
– الکه! دده يو يو نوک تر اغو وباسئ څو يې د ويډيو والا نوم او پته درکړې نه وي. خبيث!
ساتونکي وړاندې راغلل. دا مهال د لالټي ارواووتله. ساتونکو له لاسه ونيو. د پروت حيوان په شان يې پر فرش کش کړ. ريس کاغذونه وکتل. سترګې يې وازې شوې. غږ يې کړ:
– ودرېږئ ودرېږئ! دا خو خوشې شيان دي. قواله نده.
يو ساتونکي وويل:
– صيب! سړی ام مړ دی.
– څه څه؟ څنګه مړ دی؟ ما خو کلک وهلی ام ندی. ښه ښا! بيا يې د دروغو ځان مړ اچولی. ورکه، لغتې ورکه!
ساتونکی په دوو پښو کېناست. د لالټي ولاړې سترګې يې وکتلې. د هغه مخ يې يوې او بلې خوا ته ټېل وهه. ويې ويل:
– نه صيب! رښتيا مړ دی. سا پکې نشته.
ريس په منډه نژدې ورغی. خپله يې وکوت. چيغه يې کړه:
– اله زړه يې درېدلی! ډاکټر له آواز که! اله اله زرکوه! چې ويډيو نېټ له ونه وځي. څه له ګورې؟ ورک شه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا وخت امبولانس د کور مخ ته ودرېد. ډاکټر خوشال ترې په سپينه چپنه کې کېوت. ګوشکې يې په غوږو کې وو. ويې پوښتل:
– مريض چرته دی؟
ساتونکي په خندا ځواب ورکړ:
– نه ډاکټر اغا، ادرس دې غلط کړی. دلته مريض نشته.
– دا د ريس صيب هېواديار کور دی که نا؟
– هو، دی.
– امدا ځای يې ښودلی.
– درته مې وويلې چې مريض نشته.
دې کې دوه ساتونکي تېز راووتل. د امبولانس په ليدو يې ژر ژر لاس وښوروه:
– اله اله ډاکټر صيب! راځئ راځئ! دننه مريض وګورئ! اله زر کوئ!
د دروازې د ساتونکي خوله وازه شوه. ويې پوښتل:
– څوک مريض دی؟ ريس صيب؟
– نه، ته پرېده! ډاکټر صيب! تېز راځئ!
ډاکټر موبايل ته وکتل. تېره يې ووهله. له لالټي سره اړيکه يې پرې کړه. ګوشکې يې هم په جېب کې کېښودله. ويې ويل:
– امبولانس کې زما نرسان او وسايل دي. پرېدئ چې ننوځي!
– صيبي ده صيبي ده! زر کوئ!
سردار د درملو له بکس سره له امبولانسه کېوت. شاه محمد او دادو هم په سپينو چپنو کې په ډاکټر پسې روان شول. دننه ريس لالټي ته مصنوعي تنفس ورکوه. په سينه يې د ورغوو زور وهه. د ډاکټر په ليدو يې غږ کړ:
– شابه شابه شابه! ضوف يې کړی. زر کوه زر!
دې کې اروا غوښتل ورننوځي. لالټي لاس جيګ کړ:
– صبر صبر! وخت يې نه دی.
– دا څه کې؟ تا خو ماته همداسې ويلي وو. پرېده چې څو هېواديار پوهېږي کار وشي!
– غلی شه ورک شه! لوېشتينکه! زما پلان دی که ستا؟ زه پوېږمه کار مې.
اروا تروه شوه. مخ يې واړوه. لالټي وليدل چې ډاکټرانو په ساتونکو او ريس وسلې ونيولې. ژر يې وويل:
– اله راننوځه! امدقه يې وخت دی. اله زر کوه!
– نه ننوځم.
– وه د سپي زو! خدای ته وګوره کنه! د نخرو وخت نه دی کنه.
اروا هم ژر ننوتله. لالټي نېغ کېناست. اول يې خپل پرتوګ ته وکتل. وچ و. موسکی شو. د ريس ايله اوس سر کار وکړ. ويې ويل:
– وه ستا بيخ شين شه ستا موجيزې!
لالټي وخندل:
– ډک يې که ـه ـه! دادو بچی! اله دروازه بنده که!
دې کې څوتنه اندېښمن ساتونکي د مرستې لپاره دروازې سالون ته راغلل. خپل دوه ملګري يې جيګ لاسونه وليدل. حيران شول. ريس امر وکړ:
– ولئ يې!
هغوئ هم سمدلاسه وسلې ور واړولې. خو د لالټي کسانو وار مخکې کړ. يو ساتونکی ولګېد. نور يې د دروازې شاته پټ شول. بېرته يې لاسونه او وسلې ښکاره شوې. دننه يې رندې ضربې وکړې. خپل کسان يې وويشتل. ريس ځان د مخ وازې پخلنځي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټيټ دېوال شاته ورسوه. د لالټي ملګرو د مړو ساتونکو وسلې واخيستلې. په دروازه يې ډزې وکړې. وسله وال له هغه ځايه لېرې شول. د لالټي له قهره سرېمې وپړسېدلې. دوئ د پلان خلاف دروازه بنده نه کړای شوه او د تود جنګ مخه يې هم ونه نيوله. اوس نو د ساتونکو لاس بر و. هم يې يو کوټ پر مختللې وسلې لرې، هم ښه ډېر کسان. په تود جنګ کې درې لارې وې: يا به کاميابېږې، يا به تسليمېږې، يا به مړ کېږې. لالټي لا د تسليمېدو پلان نه درلود. هغه په ريس پسې ځان پخلنځي ته ورسوه. سمدلاسه يې په خېټه کې لغته وخوړله. دی وار شو. په دېوال ولګېد. پرځمکه ولوېد. بېرته جيګ شو. سر يې لکه غوايه مخامخ ونيو. په منډه يې ريس په سينه کې ووهه. هغه په شا ولوېد. د حويلۍ ساتونکو د لويې کړکۍ له لارې په سالون ضربې وکړې. يو قيامت جوړ شو. ټولې ښيښې دانه دانه تويې شوې. ځينې مرمۍ د کړکۍ په اوسپنيزو پنجرو ولګېدلې. ټنګس يې وخوت. ضربو هم په دروازه کې ساتونکي، هم د لالټي کسان يوه شېبه غلي کړل. لالټي ته همدا ښه موقع ښکاره شوه. د پخلنځي د ټيټ دېوال له شا څخه يې خپلو کسانو ته چيغه کړه:

– دروازه بنده کئ! دروازه بنده کئ!

خو ملګرو ته يې مرميو وخت نه ورکوه. ريس د دروازې شاته ساتونکو ته غږ کړ:

– الکه! راننوځئ! دوئ کم دي.

هغوئ بيا له دروازې څخه ضربې وکړې. خو ددوئ ډزو بيا په شا کړل. ريس لالټي په دواړو لاسونو ټېل وهه. دی د پخلنځي په مېز ولګېد. ملا يې کلکه ژوبله شوه. لاس ته يې د ريس وېښتان ورغلي وو. هغه بې وېښتانو ګنجی، زوړ او ټيټکی ښکارېده. لالټي وېښتان وغورځول. د ريس پام شو. ژر يې پر خپل سر لاس ونيو چې پټ يې کړي. داسې وارخطا و لکه ستره ښځه چې له پردي سړي سره بې حجابه مخامخه شي. منډه يې کړه چې خپل وېښتان له ځمکې واخلي. لالټي د مېز پر سر هرکارې ته لاس کړ. ريس يې په ګنجي سر ووهه. هغه کوږ کوږ تر الماری لاړ. لالټي بيا هرکاره په سر ورکړه. دا ځل ريس سوړ پرېوت. ده د لېوني غوندې په مرميو کې دروازې ته وځغاستل. هغه يې پورې کړه. اوسپينيزه او درنده وه. له هغې خوا په دروازې د مرميو د لګېدو درب هار شو. د کړکۍ له خوا هم ضربې وې. لالټي کړوپ کړوپ بېرته روان شو. د کوچونو شاته ملګرو ته يې پخلنځی وښود:

– راځئ! د هغه ټيټ دېوال پنا کېنئ! دا ځای ښه ندی.

په ګډه يې منډه واخيستله. نابيره لالټي او دادو په چيغه پړمخې پرېوتل. شاه محمد او سردار دواړه د دېوال شاته کش کړل. لالټي ورون او دادو د تشي لاندې ځای نيولی و. د منګولو له منځه يې وينې څڅېدلې. ډاکټر زخميان سمه تخته سملول. له دادو څخه يې سپينه چپنه وباسله. د درملو بکس يې خلاص کړ. د دواړو زخمونه يې وتړل. لالټي ستړی و. عميقه سا يې اخيستله. روغو ملګرو ته يې وکتل. رنګونه يې تښتېدلي وو. لکه په خپلې ناکامۍ او مرګ چې سل په سلو کې باوري وي. ده زګېروي ودرول. په بيداره غږ يې وويل:

– ابڅ خبره نده. د دروازې او کړکۍ د لارې څوک راتلی نشي. زينې ته ګورئ! چې د بام د لارې ری نشي!

شاه محمد زينې ته مخامخ کېناست. ټوپک يې سيده ونيو. په ګلابي مخ يې خولې روانې وې. په سپين دسمال يې وچ کړ. لکه انار سور شو. سردار وويل:

– کشکې مو ويډيو کړې وه. ريس څه شو؟

لالټي ورته پروت ګنجي وښود. ټولو ته په هماغه حالت کې هم خندا ورغله. لالټي په ناستو هرکاره پاس نل ته ونيوله. نيمې او به ده او دادو وڅښلې، پاتې يې د ريس په ګنجي سر واچولې. هغه بيدار شو. سر يې وڅنډه. سترګې يې خلاصې کړې. سردار يې تندي ته تومانچه ونيوله. پر ته له دادو ټولو موبايلونه راوباسل. لالټي وويل:

– ته د ګنجي زوی به اوس خپل ټول جرمونه ووايې!

ريس بيا سر ته لاس کړ. رنګ يې تک سور شو. ژر يې پر ځمکه پراته وېښتان پر سر کش کړل. بېرته پخوانی ريس شو. پزه يې جيګه ونيوله:

– که يې ونه وايمه څه به وکې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مړ کومه دې.
– مړ مې که!
لالټي سپېره ورکړه. په سوک يې ووهه. له پزې يې وينې روانې شوې. ورباندې يې چيغه کړه:
– وايه د سپي زو!
– هاهاهاها نا نو، ته اوس دونه نه پوهېږې؟ مونږ چې دا دونه غټې غټې کارونه کوو، دا خبرې مو په ځان منلي دي.
لالټي ته ريس په سوکالۍ کې لوی شوی، نازدانه ښکارېده. د دومره مقاومت توقع يې نه لرله. اوس دا سې معلومېده چې زيات فشار ته اړتيا ده. غاښونه يې وچيچل. ډاکټر خوشال ته يې اشاره وکړه. هغه څو لغتې ورکړې. ريس په ځمکه وغځېد. بېرته په خندا جيګ شو:
– نانو، په دې پلاستيکي پټکو مې يرولی نشئ ښا؟ ای! بهر به اوس د ملي امنيت کسان او پوليس راغلي وي. تاسې ټول پينځه کسه يئ! ښه خبره دا ده چې تسليم شئ!
هلته په رښتيا د پوليسو قوماندان د ملي امنيت له مشر سره کورته د ننوتلو په پلان غږېده. چورلکه يې را وغوښتله چې سرتېري پر بام کوز کړي. د ريس ساتونکو له کړکيو ټوپکان دننه کړي وو. ټول سالون يې سم ليده. که د لالټي کسانو د پخلنځي له ټيټ دېواله سر ښکاره کړی وای وژل کېدل. د ساتونکو قوماندان غږ کړ:
– ريس صيب! چېرته يې؟
ده په موسکا ځواب ورکړ:
– اشپزخانه کې. روغ او جوړ يمه. دوئ اوس تسليمېږي. بلهلار نه لري. که نه د لور عشق به يې ټول جهان ووينې.
هغه کړس کړس وخندل. د لالټي سترګې غټې غټې راووتلې. ملګروته يې کړ:
– د سپي د زوی خوله بنده کئ!
سردار د ريس خوله په دسمال وتړله. د لالټي زړه تښتېده. خو فکر يې دادو ته و. هغه چې په تشي کې لګېدلی دی څه حال به يې وي؟ ډاکټر لالټي ته پېچکاري ولګوله. دده زړه ورسره ښه شو. دادو ته يې سيروم چالان کړ. ويې ويل:
– جيګ شه، کېنه!
– کېناستلی نشمه.
– ته کوشش وکه!
دادو نه منله. لالټي وپوښتل:
– زړه دې تښتي؟
– هاو.
– ځان ماچوه! فيکر وکه چې چيشي ته راغلی يې؟ او تاته په کلي کې څوک انتظار کئ؟
دادو ځير شو. سمدم نېغ کېناست. نورو ته عجيبه وه. په غټو غټو يې وکتل. ډاکټر مخ لالټي ته کړ:
– ای ماما! دسې به وکو، وبه وايو چې مونږ ته لاره راکئ. که نا، ريس وژنو. دا به ام د ځانه سره واخلو چې څوک رابانديې ډز ونکي. امدسې به وتښتو.
– چېرته به وتښتو يارو؟
– د سالاو غرونو ته. ريس د ځان سره وړو. التبه يې په آرامه مجبور کو چې اقرار وکي.
– نا، نه کېږي.
– نو چيشي کې؟ زما دې ونه منله. ستا پلان غلط و. دا رذيل اقرار نکئ.
لالټي ترې مخ واړوه. ويې ويل:
– ګوره يارو! ډاکټر ام يې. دونه نه پوهېږې چې په دغو خبرو دا نجس زړورېږي. بيا نو ېېخي اقرار نکئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ریس د ملنډو موسکا وکړه. ډاکټر وویل:
– په هرڅه پوهېږم. په دادو کې مرمۍ بنده ده. داخلي خونرېزي لري. سودا مې ورته ده.
لالټې دادو ته وکتل. تندي یې ګونجې وکړې. په زړه کې خو ده هم منلې وه چې هرڅه له لاسه وتلي. مګر ظاهرن یې نه ښودله. دې کې یو کمزونکی ګړز شو. بم وچوېد. د سالون دروازه دننه ولوېدله. پر دوئ ګرد ونه او د باروتو بوی راغی. د تولو رنګ پک والوت. لالټې تر یوې شېبې څه نه اورېدل. په همدا حالت کې یې د ریس سر ته تومانچه ونیوله. هغه په بنده خوله خندل. لالټې وویل:
– ای د سپي زو! وایې که نا؟
خپل غړیې په سختۍ واورېد. ریس په خندا سر وښنډه. لالټې غوښتل په دا ککره یې وولي. خو په وروستۍ شیبه کې یې تومانچه اوږې ته برابره کړه. ډز شو. ریس په ځمکه ولوېد. لکه مار تاو راتاو شو. له درده یې په پزه کې عمممم عمممم کوه. په جامو یې وینې لارې وکړې. د لالټې اورېدل ورو ورو ښه شول. دسمال یې د ریس له خولې ښکته کړ. ویې ویل:
– اوس وایې که نا؟
ریس د درد له زګېرویو سره ککره وښنډله:
– چې مړ مې کئ هدف ته به ونه رسېږئ.
پولیس په دروازه کې ودرېدل. لالټې د ریس خوله بېرته په دسمال بنده کړه. په چیغه یې وویل:
– پاسې د سپي زو! که نا، دا بله اوږه دې ام ولمه. جیګ شه!
ریس له زګېرویو سره پاڅېد. لالټې یې شاته شو. له اوږې یې ونیو. په څټ یې د تومانچې خوله کېښودله. ملګرو ته یې کړ:
– تاسې زما شاته شئ!
د سردار په اوږه ټوپک ځړېده. په یو لاس یې سیروم جیګ ونیو. بل د تومانچ والا لاس یې د دادو ترملا تاو کړ. لالټې ریس ټېل وهه:
– ځه ځاااااا!
هغه روان شو. دوئ ورپسې وو. د لالټې زخمي پښې زور نه اخېست. کله کله به یې د چندرو ټوپونه وهل. پولیسو ته یې کړ:
– ای ای! که چا ډز وکه دا وجنو.
قوماندان له ویجاړې دروازې سر ښکاره کړی و. غړیې کړ:
– ګوره الکه! په دغو کارونو تاسې ځان ته مشکل زیاتوئ! په آرامه تسلیم شئ! ستاسې په ګټه ده.
– ډک یې که ـه ـه! دا نصیت دې ادې ته وکه!
دوئ اوس شاته شاته د زینې په لور روان وو. ریس یې هم کشوه. دویم منزل ته وختل. په سالون کې یې سردار لاندېنۍ زینې ته ودروه. شاه محمد یې ولېږه چې له دریم او څلورم منزل څخه د ریس بچې راولي. ډاکټر خوشال ته یې وکتل:
– په دغه کوټه کې په مېز باندې لیپټاپ دی. اغه راواخله. او په دغو دوو کوټو کې یې تې خواره بچې دي. اغه ام را وباسه!
لالټې پوهېده چې دا یې وروستۍ زور دی. که ریس اقرار ونه کړ نور نو هېڅ انتخاب نه لري. هرڅه ختم دي. په لاندینۍ زینه کې د پولیس سر ښکاره شو. سردار پرې ډز وکړ. هغه بېرته په منډه سالون ته کېوت. دلته ډاکټر د کوټو دروازې په لغتو ووهلې. اول یې لیپټاپ راوړ. وروسته یې د غېږې بچې راوباسل. هغوئ ژړل. دواړه میندې هم په چیغو راووتلې. شاه محمد دوه پېغلې او شپږ ماشومان مخ ته کړي وو. په زینه راکېوت. لالټې د ریس کورنۍ مخامخ ودروله. دده خوله یې خلاصه کړه. ویې ویل:
– د سپي زو! وایې که یو یو بچی دې مخ کې مردار کمه؟
ښځې سونګېدلې. ماشومانو ژړل. ریس د تل په شان په آرامه وویل:
– نا نو، دې کې ماشومان مه ګډوه! دا زما او ستا په منځ کې خبره ده. دونه ام سړی بې غیرته کېږي نا.
– ښا؟ اغه زما لور لکه چې د چا اولاد ندی. آ د سپي زو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ریس سر وخوځوه:
– ګوره! دا یې مونږ مړه. بیا نو نه تاسې د مرګه بچېږئ، نه ستا لور د بې ایزتۍ نه. ګټه یې تاله څه ده؟
لالټې هم پوهېده چې هغه رښتیا وایي. تر دې هم بده دا چې هغه په هېڅ صورت کې په خپلو جرمونو اقرار نه کوه. معنا دا چې دوئ سل په سلو کې ناکامه دي. له ډېره غمه خندا ورغله. په آرامه یې وویل:
– منږ خو اسې ام په مړو کې ایساب یو یارو. ستا کورنۍ خو ام ولاکه رانه جوندۍ پاتې شي. ستا زړه چې وایې که نا؟
– نانو، ګوره ګوره! دا خو لېونتوب دی.
لالټې په موسکا کتل. دا د نهیلۍ موسکا وه. د ریس ټینګوالي ته د تسلیمۍ موسکا. اصلن هغه چورت وهه چې اوس کومه لاره بنه ده؟ که ریس وژني نو بچي به یې ځورېږي. هغوئ څه ګناه کړې ده؟ که یې نه وژني نو هغه به همدا اسې ظلمونو ته دوام ورکړي.
ریس یې موسکۍ څېرې ته ځیر و. سر یې وخوځوه:
– سمه ده. زه په زیمه واري وایم. تاسې له ځوک څه نه وایي. ځئ! فلش میموري او لیټاپ واخلئ! د مځکې نه ام تېریم.
د لالټې په مغزو کې کړنګ شو. ریس ته یې ځیر ځیر وکتل. د هغه په خبره کې یې د خپل فشار نتیجه احساس کړه. امید ورته پیدا شو. نه پوهېده چې دده موسکا او بې پروایي هغه اړباسه، که د اولاد د مرګ ډار؟ موسکا ته یې دوام ورکړ. ویې ویل:
– خبره په فلش میموري او ځمکه کې نده یارو. بنه ځا اقرار مه کوه! بل کار وکه! ته یاسین، هاشم او سباګل جوندي که! منږ ام تا او ستا بچي خوشې کوو. څنګه یارو؟ که نا، یو یو. اورې؟ یو یو، په آرامه ستا په مخ کې وجنو. یو یو.
د ریس په سترګو کې یې وارخطایي ولیدله. هغه بې اختیاره هرې خواته تاوېدلې. او به پکې وځلېدلې. بیا یې هم په آرامه وویل:
– بچي مې پرېدئ! هر ډول ضمانت غواړئ، پیسې غواړئ درکومه.
دا وخت د امنیت کسان د چورلکې له لارې په بام کېوتل. دلته لالټې کټ کټ وخندل:
– زه پوېږمه. ستا خبیث په یوه خبره باور نشته. ګوره یارو! زمنږ وخت په ختمېدو دی. درېو پورې ایساب کومه. که دې خبرې شرو نه کړې، د کورنۍ ریبل دې د تي خورو بچیانو نه شرو کومه؟ پوه شوې؟ یو، دوه...
د بنځو او ماشومانو چیغې شوې. د ریس هم او بنکې ووڅڅېدلې:
– نا، نا، وایمه وایمه!
لالټې په زړه کې خوشحاله شو. ملګرو ته یې وکتل. هغوئ موسکي وو. مګر دده څېره یودم جدي شوه. ایله یې د مصنوعي خندا بوج له ذهنه پرېوت. بنځو ته یې اشاره وکړه چې تي خواره ماشومان کوټې ته بوځي. لیټاپ او فلش میموري یې په زینه کې د بنځو په جامو کېښودل. او ریې ور واچوه. ریس یې په کوچ کې مخامخ کېنوه. پینځو واړو ملګرو یې د موبایلونو کمرې ونیولې.
لالټې ریس ته سر وخوځوه چې وایه! هغه خبرې پیل کړې. لالټې لاس وښوروه:
– صبر صبر! بند کئ موبایلونه! ای د سپي زو! تا خو ولیدل. زه د ټولو خبرو نه خبر یمه. دا درته اخېري خبرداری دی. که دې دروغ شرو کړل بیا درته نه ویمه. بس یو بچی دې وجنمه. که دې بل دروغ وویلې بل بچی دې وجنمه. پوی شوې؟
ریس کیسه پیل کړه، چې څنګه د کانونو په لیدو ورته د بیلیونر کېدو امید پیدا شو؟ څنګه یې له وزیر سره د کانونو د چور پلان جوړ کړ؟ کوم کوم چارواکي پکې شریک دي؟ د نړۍ په کومو بانکونو کې یې پیسې دي؟ څنګه یې وزیر او نور د ځان په ګټه لوبول؟ د لالټې ځمکه یې څنګه پیدا کړه؟ ولې یې مروه ونه وژله او یاسین یې وواژه؟ ویې ویل چې د مروې عزت ته یې بد کتلي نه دي. خپله پېغلې لونې لري. خو ویډیو یې دده لپاره جوړه کړې وه چې لالټې ځمکې ورکولو ته اړباسي. وروسته یې دده د دوئ د حملې له پلان څخه د خبرېدو، د اوه لسو ځوانانو د نیولو او د حماس د وژلو وویل. لالټې او ملګري یې په حماس خفه شول. یو بل ته یې مړې مړې وکتلې. د ریس د خبرو په پای کې د موبایلونو مخه لالټې ته واوښتله. هغه وویل:
– ګورئ! منږ چیشی غواړو؟ چې بچي مو څنګ کې وي. سبایي ووځو، ځمکه وکرو، مالونه وڅروو. ماښام په دیسترخان راټول شو. کله کله د مرګرو او خپلوانو کره په کوزدې، یا اختر کې لاړ شو. ټوقې وکو، وخاندو. خو دا ځیني ګوره! دقه سې پینځه منزله بنګلې به لري. د ایڅ شي کمی به یې نه وي. بانکونه به یې د پیسو نه ډک وي، خو تا به د الیشنګ په سالاو کې آرام ته نه پرېدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې؟ ځکه چې غواړي لا پیسه داره شي. حرص مخکې کړی وي. وه خو پیسه داره شه کنه! چا ویلي مه کېږه؟ نو د خپلې ګټې دپاره خو زما سټه مه باسه کنه! وه د ظالم زو! په جوند کې نور چیشی دي؟ یا ساز دی یا سوز. دواړه ځانته نه کېږي. ځا، دا ته یې د ډالرو په غونډۍ ناست. پیسې درسره په ساز کې خندلی شي؟ په سوز کې جړلی شي؟ ته خو یو وار خلق یاران که! بیا وګوره چې په میم زر ما ټوله زما کې خوند دی، که په منږ زر منږ ټوله زمنږ کې؟

مو بایلونه بند شول. لالټي وویل:

– اوس یې په نېټ کې خوشې کئ!

ملګرو یې همداسې وکړل. خو د ډاکټر سرې سترګې په ریس کې وې. بالاخره یې غږ کړ:

– اوس به دا خبیث ووژنو.

دادو په کوچ کې کوږ ناست و. زګېروي یې ختل. د ډاکټر خبره یې تایید کړه. د ریس د بچیانو ژړا بیا جیګه شوه. لالټي اسویلی وکړ. سر یې وښنده:

– نا، ګټه نه لري یارو. مګر که زمنږه نقشه کامیابه شي دا به د مړي نه ام بتر شي.

دا وخت د امنیت کسان د پورتنۍ زینې له لارې دویم منزل ته ورسېدل. په لاندینۍ زینه کې پولیسان ښکاره شول. غږ یې کړ:

– تسلیم شئ! موږ تاسې ته ضرر نه رسوو. محکمه پوېږي تاسې.

خبره ختمه وه. نور داسې څه پاتې نه وو چې دوئ ورته امید لرلی. لالټي تومانچه د ښیښې پر مېز کېښوده. لاسونه یې جیګ کړل. نورو هم همداسې وکړل. خو ډاکټر تومانچه ریس ته ونیوله. لالټي یې لاس کلک کړ. ویې ویل:

– ډاکټره ګله! فیکر وکه! که دا ووجنو خلقو ته به منږ ام داړه ماران ښکاره شو. زمنږ ویډیو بیا ایخ شوه. دده په مرګ سبا ګل نه جوندی کېږي یارو. مګر کېدی شي زما او ستا بچي ټول عمر وځورېږي. او زمنږ بندي مرګري ووجل شي. او مافیا د کانونو چور ته دوام ورکي. نور دې خوښه!

لاس یې بېرته خوشې کړ. ډاکټر تر لږ چورت وروسته تومانچه په مېز کېښوده. لالټي ریس ته کړ:

– ای د سپي زو! ته آزاد یې. ځا!

هغه او بچیان یې تېز د امنیت د کسانو څنګ ته لاړل. عسکرو لالټی له ملګرو سره ونیو. ریس په زخمي ځان راغی. هر یو ته یې سپېړې او لغتې ورکړې. د دادو سیروم لېرې وار شو. ریس قوماندان ته کړ:

– حوزې له یې مه بیایئ! اقرار تې واخلئ چې زما د کور او کار مالومات چا ورکړي؟ بیا یې چرته مردار وغورځوئ!

قوماندان سر وخوځوه. ریس ټلیفون راوباسه. کوم چا ته یې وویل:

– اله روره! امدا اوس فیسبوک، یوټیوب، ټویټر او نورې پاڼې بندې کئ!

شېبه پس لالټی او ملګري یې له ترلو لاسونو او ترلو خولو سره د بندیانو په موټر کې ناست وو. دادو په منځ کې اوږد غځېدلی و. زګېروي یې ختل. دوئ له تورو ښیښو مړې مړې بهر کتل. هلته هېوادیار د کور په خوله کې د لسګونو خبریالانو مخ ته ولاړ و. بلکل تازه ښکارېده. خو خوله یې اوس هم په وینو وه. هغه وویل:

– زما ګرانو! بلا وه برکت یې نه و. بس څو تنه غله وو.

هغه خپلې په وینو سرې خولې ته اشاره وکړه:

– دا ګورئ ویې وهلمه. په اوږه یې وویشتلمه. بس پاڼه یې لیکلې وه. ټول پکې دروغ وو. ویلې دا به لولې که نه، ټول بچي دې وجنو. مجبور ومه، ومې لوستله. دوئ ویډیو جوړه کړه. په سوشل میډیا کې یې خپره کړه. د امنیت او پولیسو څخه مننه کوم چې په ښه ټایم راغلل. اغه کسان یې په جنګ کې ټول ووجل. اوس که ستاسې خوښه وي زه به ډاکټر له ځان ورسومه. وینه مې ضایع کړې. ضوف راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبريالانو مايکونه او کمرې ټولې کړې. لاره يې خوشې کړه. ريس په موټر کې کېناست. غلې غلې يې زمزمه کوله. له ټيټې ښيښې يې لالټې ته په موسکا سترګه ووهله. دده تور لنډکروزرونه له کوڅې تېز ووتل. شاته د ملي امنيت او پوليسو رينجرو هم ورو ورو حرکت وکړ. لالټې خپلو ملګرو ته وکتل. هغوئ ترې مخونه واړول.

دوه ورځې پس يوه ډله سالاويان په کابل کې د امنيت د روغتون مخ ته ولاړ وو. مروې او مور په پلو نيم مخونه پټ کړي وو. د شربت خېلو ملک په دروازه کې له عسکر سره خبرې کولې. وروسته عسکر دوئ دننه روغتون ته بوتلل. هلته يې په لويه کوټه کې حاجي چمن ځوړند سر پر چوکۍ ناست وليد. زوی يې دادو په کټ کې سمه تخته پروت و. سترګې يې ولاړې وې. د مروې او مور له خولې چيغه وختله «وی.ی.ی.ی.». د ټولو رنګ سپين واوښت. حاجي چمن د دوئ غږ واورېد. مخ يې راواړوه. دا وخت دادو هم نيغ کېناست. موسکی شو. ملک غږ کړ:

– هی د خره زو! زمونږ دې زړه بوټ وباسه.

نژدې ورغلل. دادو د سر د پاسه د سيروم په پايې کې بند موبايل واخېست. غږ يې جيګ کړ. خپلو کليوالو ته يې مخامخ ونيو. په نېټ کې يې د کانونو او پطروليم پر وزير او هېواديار سرېپره د ډېرو چارواکو نيول کېدل ښودل. يو متخصص اټکل کوه چې د غصب شويو کانونو له نيول کېدو سره به د دولت عوايد دوه برابره شي. خبريال وويل:

– سره له دې چې د سالاويانو د ويډيو تر خپرولو لږ وروسته ټولنيزې رسنۍ بندې شوې. خو ويډيو خپل کار کړی و. د دولت تر مشرانو رسېدلې وه. او نتيجه يې تاسې وينئ. همدا اوس مې خبر ترلاسه کړ چې د لعل محمد ټول يويشت کسان د امنيت له دفتره آزاد شول او په روغتون کې د زخمي ملګري ليدو ته لاړل.

دا وخت لالټې او ملګري يې تېز د دادو کوټې ته ننوتل. خلکو له خوشحالۍ چيغې کړې. هر چا خپل زوی او ورور ته غاړه ورکوله. مروې خپل ګوډ پلار په غېږ کې ونيو. د لالټې زړه ورسره تود شو. په تندي يې ښکل کړه:

– مرو! څنګه يې بچې؟

– ښه يمه ابا. ستا پښه څنګه ده؟

– ښه ده. بلا ورپسې! نا، ته بېخي ښه يې؟

– هاو کنه. ويمه بېخي ښه يمه.

– کلي کې خو دې څوک نه ځورئ؟

خلکو په ګډه غږ کړ:

– نا، اغه خبرې اوس نشته.

مروې هم سر وخوځوه. لالټې مخ ښځې ته کړ:

– ستا څه حال دی؟

– ښا، اوس دې په ياده شومه؟

– نا خو...

– بانې مه کوه!

ټولو هررر وخندل. لالټې د خجالت له موسکا سره لور بيا په تندي ښکل کړه. وروسته يې په خپل ټټر نرم لاس وسولوه. اروا ته وبنګېد «مننه يارو»

يوه اونۍ پس ډاکټر خوشال شربت خېلو ته راغی. له کابله يې د کان کيندنې جواز راوړی و. خلک د لالټې د کور مخ ته راټول شول. د جواز سيل يې کوه. ډاکټر په جيګه ودرېد. غږ يې کړ:

– زه تاسې ټولو ته، خصوصن لال محمد خان ماما ته د جواز مبارکي وايمه. بل زېری دا چې دولت تيار دی چې د کار د پاره ماشينونه امانت راکي. چې خپل مو پيدا کړل بيا به يې بېرته ورکو.

لالټې ګوډ ګوډ ورغی. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خیر ویسې ډاکټره ګله! نورې خبرې دې صیي. دا لال مامدخان څوک دی؟ په دغه نوم سالاویان څوک نه پیژني. که ما بښیې نو زه خو لالټی یمه.

د ټولو سترګې وازې شوې. ده دوام ورکړ:

– ویمه که لال مامد خان شومه ستاسې سره وعدې مې هېرې نشي. لالټی ښه دی. خبره په نوم کې نده. په سړي کې ده. که اغه دروند و، نوم خپله درندېږي. که اغه سپک و، چې پیغمبر یې وبولئ ام نه درندېږي.

د شربت خپلو ملک غږ کړ:

– ای اورې؟ زه خو درته بېخي شازاده بارام ویمه. غټ دېو دې چپه که په خدای.

دې کې ګلټی په منډه راغی. د لالټي لاس یې ونیو. په ګونډو شو. زاری یې کولې چې بد راڅخه شوي دي. ده له متهو جیګ کړ:

– ډک یې که ـه ـه! منږ ښنلی یې یارو! مګر که دې نشه پرېښودله، او ورېنداري او بچیانو ته سم سړی شوې، په کان کې کار ام درکوو. د انډیوال وعده ده.

خلکو غږ کړ «ښه وایي» ګلټی چورتي شو. وروسته یې وپوښتل:

– نا، دا ډک یې که دې نو څه ته وویلې؟ اوس نو چیشی ډکی باداره؟

لالټي ورته جواز وښود:

– د خلقو نس.

ټولو هررر وهل. لالټي مخ خپلې حویلۍ ته واړوه. د کوټو مخ ته ولاړې ښځې او لور ته موسکی شو. د هغوئ خولې له خندا او سترګې له اوښکو ډکې وې.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library